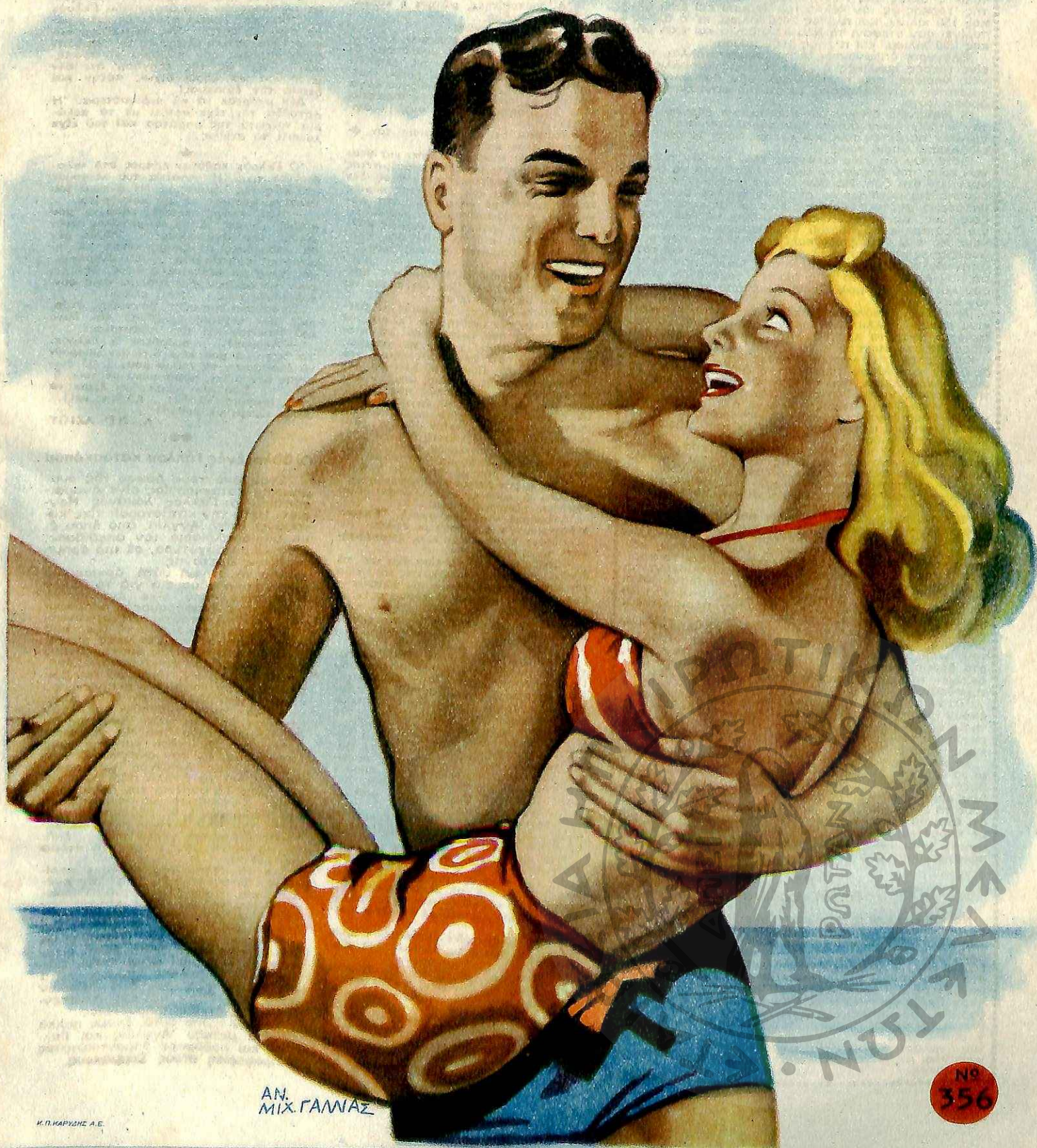

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝ.
ΜΙΧ. ΓΑΛΙΑΣ

Κ. Π. ΚΑΡΥΩΤΗΣ Α.Ε.

NO
356

‘Η θάλασσα ΤΩΝ ΚΟΡΑΛΛΙΩΝ

Μια ποιητική παράδοση

‘Ανεβαίνοντας από το Σίδνεϋ, το πλοίο μπαίνει ξαφνικά σε μια απέραντη θάλασσα, που η επιφάνειά της παρουσιάζει τους πιο περιεργούς χρωματισμούς, από το βαθύ πράσινο ως το γκρενά και από το κίτρινο ως το ασπρόπυρο λευκό του κιονιού και που η καταπληκτική ακινησία της οφείνγει την καρδιά του ανθρώπου και του φέρνει ένα αίσθημα λιγνύου. Είναι η περιήγηση θάλασσα των Κοραλλίων. Αριστερά και δεξιά, υψώνονται δυο πελώριοι φραγμοί καμωμένοι από κοράλλια. Ο ένας απλώνεται, σαν είδος προχώματος, έμπρός από τις βορείονατολικές ακτές της Αυστραλίας, από το ακρωτήριο της ‘Υόρκης ως τον κόλπο του Χάρλυ και έχει μήκος 150 χιλίωμ. και πλάτος 2400 χιλίωμ. κι’ ο άλλος τυλίγει σαν στεφανί τη Νέα Καληδονία και έχει μήκος 200 χιλίωμ. και πλάτος 1600 χιλίωμ. ‘Ολόγυρα, απλώνονται οι περίφημοι απόλλαι, που είναι μικρές κυκλικές ή ελλειψοειδείς κοραλλιογενείς νησίδες, που περιβάλλουν σαν δακτύλιος ωραιότατες λιμνοθάλασσες, με τα πιο φανταστικά υδρόβια φυτά. Οι Ιθαγενείς δίνουν μια χαριτωμένη εξήγηση για την ύπαρξη όλων αυτών των κοραλλίων που πλαισιώνουν τις ακτές τους και ενοχλήσαν τα αλβινα είδωλα κάποιων νησιών τους. Πιστεύουν ότι είναι οι φυκές των νεκρών προγόνων τους, που φλέγονται από την επιθυμία να ζαναγυρίσουν στη ζωή. Μα δεν το κατορθώνουν, γιατί η προσπάθειά αυτή για ν’ ανεθούν από το βυθό της θάλασσας, φορτωμένες όπως είναι με τις κακές πράξεις τους, τις ξεζαντίζει και τις κάνει να πεθαίνουν για δεύτερη φορά προτού να φθάσουν στην επιφάνεια. Μόνο οι φυκές των καλών ανθρώπων, που είναι ανάλαφρες και τακτικές, φθάνουν ως εκεί και τότε ακτινοβολούν με μια κατακόκκινη λάμψη, σαν το αίμα που έτρεχε μέσα στις φλέβες τους όταν έζωσαν και που δεν μολύνθηκε ποτέ από το φέμα ή τον κακό λόγο. Αποδίδουν επίσης πολλές ιδιότητες στα κατακόκκινα αυτά κοράλλια, που σπάνια τα εμφανίζουν στο εμπόριο, γιατί τα κρατούν σαν φυλακτά ή σαν ένα είδος «ήπιορ-μπονέρο». Κάθε σπίτι στις νήσους Τσέρφιλντ έχει το δένδρο των κοραλλίων του, που το διατηρεί μέσα σε μια τεχνητή λίμνη, που το νερό της συγκοινωνεί με τη θάλασσα, για να αναγεννιέται διαρκώς. Στη νήσο Τσόνγκατορ, που είναι η έδρα των Ιθαγενών βασιλέων Τσιούτγκα, οι κόκοιτοι έχουν κατασκευάσει μία μεγαλοπρεπή αψίδα, από κοραλλιογενή αδοβεστάλια. Οι γάμοι των κοριτσιών στα περισσότερα από τα νησιά αυτά γίνονται κατά τις αρχές του Σεπτεμβρίου, έπειτα από τη συγκομιδή των κοραλλίων. Οι γονείς πνιγνόνται το κορίτσι τους σε μία μεγάλη πλατεία και το βάπτουν να καθίσουν το ένα πλάι στο άλλο σε σχήμα κύκλου. Έπειτα εμφανίζονται οι νέοι και περνώντας έμπρός από τις υποθήκες νύφες χαρίζουν ο’ εκείνη που θα διαλέξουν τα όμορφα, από τα κοράλλια που έμαζέψαν από τη θάλασσα. ‘Αν οι γονείς κρίνουν το δώρον αντίθετο με την όμορφη και τα χαρίσματα της κόρης των, τότε ο γάμος συνομολογείται αμέσως. Διαφορετικά, ο υποθήκιος γαμπρός αψάνει την προσφορά του. Πολλές φορές, μάλιστα, γίνεται αλβινη δημοπρασία, όταν υπάρχουν περισσότεροι υποθήκιοι ναμπρο για μία νύφη. Οι νέες που κανένας νέος δεν θα σταματήσει μπροστά τους, για να τους προσφέρει τα κοράλλια του, γυρίζουν ντροπισμασμένες, στα σπίτια τους και, στο δρόμο, το πλήθος τις γιουχαίζει και τους ξερορίζνει τα μαλλιά, χωρίς να μπορούν να διαμαρτυρηθούν. Όταν η άτυχία τους συνεχισθεί τρία χρόνια, δεν έχουν πια το δικαίωμα να ξαναεμφανισθούν στην ετήσια εορτή των κοραλλίων και μένουν ανυπαντρες, εκτός αν τις ζητήσουν σε γάμο ένας άνδρας που έχασε τη γυναίκα του. Σε πολλά επίσης νησιά δεν θάδουν τους νεκρούς μέσα στη γη, αλλά τους ρίχνουν μέσα στη θάλασσα, βάζοντάς τους ένα κοράλλι μέσα στο στόμα. ‘Αλλά δεν είναι λίγοι και εκείνοι που τερματίζουν μόνοι τους τη ζωή τους με τον τρόπο αυτό, γιατί πιστεύουν ότι έτσι θα ξαναγυρίσουν γρηγορότερα σαν δένδρα με κοράλλια ανάμεσα στους δικούς των, για να χαίρονται μαζί των, να τους καθοδηγούν και να τους προστατεύουν από τους εχθρούς των. ΕΡΝΕΣΤ ΛΥΟΥ’ΥΝ

Για τη γραβάτα

Να και μία μικρή εφεύρεση, χρήσιμη για την ανδρική τουαλέτα: Οι αναγνώστες μας ξέρουν ασφαλώς εκ πείρας τι κοστίζει σ’ έναν άντρα, άφου κοπιάση για να δέση καλλιτεχνικά τον κόμπο της γραβάτας του, ν’ ανακαλύψει στο τέλος ότι γελάθηκε στον υπολογισμό κι’ ότι η εσωτερική άκρη κρέμεται μακρύτερη απ’ την εξωτερική! ‘Η έμπνευση κάποιου Λεόν Γκάρφινκλ, από το Σάν Φερνάντο της Καλλιφόρνιας, προσφέρει μία λύσι απλή σ’ αυτό το πρόβλημα. ‘Η γραβάτα έχει από μέσα μερικές καθετες γραμμές, που πρέπει να συμπέσουν με τις άκρες του κολλάρου, όποτε ο κόμπος θα δεθεί στην κανονική θέση κι’ οι δυο άκρες της γραβάτας θακουν το ίδιο μήκος.

‘Οταν πεθαίνει ή έμπνευσις...

‘Ιστορικό διήγημα

‘Ενας ψηλός άντρας, με ντύσιμο κι’ εμφάνισι αριστοκράτου, διάσασε τις μεγάλες ρεϊνέδες ενός θηριοτροφείου, που είχαν τοποθετηθεί στους δρόμους της Βιέννης. Μία άδυνατη και χλωμή κοπέλα, με μάτια γαλάζια και μελαγχολικά, ακουμπούσε στο μπράτσο του. ‘Είπε: «... πάμε σ’ αυτή την παράσταση; της είπε ο συνδός της. — ‘Όχι, θέλω μου! Θα έινε φρικτό κι’ αβυσσικό θέαμα, αυτός οι θηριομαχίες!», απάντησε η νέα. — Έπειτα από λίγα λεπτά σιωπής, ο άντρας πρόσθεσε: — ‘Ο Βάνχαλ βγήκε πιά απ’ το φρενοκομείο. — ‘Α, γιατί; — ‘Ερωτήθηκε: ρώτησε η κοπέλα, κοκκινίζοντας. — ‘Ναι... δυστυχώς! — ‘Γιατί δυστυχώς, θέτε μου; — ‘Όταν είχε πάσει το μυαλό του, έγραφε κάτι περιληπτικές σονάτες, αλβινα άριστουργήματα. Χθές το βράδυ λοιπόν, μούπαίξε μερικά καινούρια έργα του, που τα συνέθεσε μετά τη θεραπεία του. Τι άνοστη μουσική, οσχλή, άνωρη! — ‘Φαίνεται ότι η άρρώστια των άδυνατων, τον κατέμεινε... — ‘Όχι! ‘Η τρέλα του ήταν μία θεία πνοή! ‘Αρ’ ότου έινε ένας άσημαντος και φρόνιμος άνθρωπάκος, ο Θεός δεν τον έπισκέπτεται πια. Είπε ένας κύριος καθώς πρέπει, με καλογυμνασμένα παπούτσια, καλοδουτυρισμένα ρούχα κι’ αόληκα δειμένη γραβάτα. ‘Αλλά, ως καλλιτέχνης, έχει πεθάνει πιά! Δεν γράφει, παρά άσημαντα πραγματάκια... Τι ταπεινός! — ‘Όστε λοιπόν κάθε μουσικός πρέπει να είναι τρελός; Πώς δεν συμβαίνει αυτό και με σάς ζεις μου; — ‘Πού το έβρατε;... ‘Επειδή με βλέπετε, έμεινα, τον Ιππότη φόν Γκλόουκ, να τρώω ήσυχά στο τραπέζι και να περπατώ στο δρόμο, χωρίς να χορεύω, συμπεριανείς ότι δεν είμαι άξιος για το φρενοκομείο; Ποιος σου λέει ότι δεν έχω τις άρες της τρέλλας μου... και συγχρόνως της έμπνευσής μου; Μ’ έβλεπε Ιβή, τις νύχτες, να εργάζωμαι ως τα έμμερμάματα, με το μυαλό φλογισμένο, μουσκεμένος στον Ιβρώτα, λαχανισμένος... Μ’ έβλεπε Ιβή να χτυπάω το κεφάλι μου στον τοίχο, για ν’ αναλύσουν οι ιδέες απ’ το στήρο νο μου... ‘Αν δεν με φρόντιζε η θεία σου, λέει, θα έμφανίζαυον σαν κουρελής... Με λέει ο κόσμος καλό. ‘Οταν όμως θυμάσαι, γίνουμαι θηριο!... — ‘Απλάθηκε για λίγο σιωπή. ‘Επειτα η δεσποινίς Γκλόουκ πρόσφερε δειλά: — ‘Όστε λοιπόν, θέτε μου, έπισκεφθήκατε το Βάνχαλ; — ‘Ναι! Και το που είπα έξω απ’ τα δόντια... ‘Εάν ζητάει κανείς σε γάμο την άνηψή του Γκλόουκ — το φώναζε — όταν γράφει τέτοιες σαλαμαρές! — ‘Η κοπέλα έσκυψε το κεφάλι της. Δυο δάκρυα γυάλισαν στις άκρες των ματιών της... Τρεις χιλιάδες θεαταί είχαν μαζευτεί στο άμφιθέατρο του θηριοτροφείου Γκρόουμπερ, τη βραδυά της ‘πρεμιέρας». Χειροκρότησαν κι’ ενθουσιασμό τα πρώτα νούμερα: Το έκευλισμα μερικων σκυλιών από έναν άγριο ταύρο, την πάλη δέκα λαγωνικών μ’ ένα άγριόχοιρο, το κυνήγι ενός λύκου από ένα κοπάδι μολυσών... ‘Ο στίβος είχε βαφί κατακόκκινος. ‘Η ανάμικτη μυρωδιά του χυμένου αίματος, των θηριών και των ταύλων ήταν άηδιστική. Κι’ όμως οι θεαταί διασκεδάσαν, διασκεδάσαν άπεριγράπτως... — ‘Ερτάσε το τελευταίο νούμερο: ‘Η πάλη μιας περσικής άρκούδας μ’ ένα άγριο ταύρο. Στα πρώτα καθίσματα, βρισκόταν ο Βάνχαλ, μαζί με τον δόκτορα Νίντερχοφ. ‘Ο δόκιμος αυτός γιατρός τον είχε κάνει καλό, με ψυχρολουσίες και άφραμάξεις, κι’ ήθελε τώρα να συμπληρώσει τη θεραπεία του με διάφορες διασκεδάσεις. Κάθως η άρκούδα προχωρούσε προς τον ταύρο, άκούστηκε ξαφνικά ένα ούρλιασμα. ‘Ο Βάνχαλ, με τα μαλλιά άνασηκαμένα και τις δυνάμεις του δεκαπλασιασμένες από μία καινούρια κρίσι τρέλλας, άρπαξε απ’ το λαμό το Νίντερχοφ και τον πέταξε μέσα στο στίβο. ‘Επειτα πήδησε κι’ αυτός, πίσω του. Κυλίστηκαν μαζί στην αλμυροθαμμένη άμμο, έμπρός στα δυο θηρία! ‘Η άρκούδα γυάλισε άσπια, το

ταύρος φυσούσε μαρινάσμενα. ‘Ο Νίντερχοφ ούρλιαζε. Κι’ η φωνή του Βάνχαλ σκέπαζε κάθε άλλον ήχο: — ‘Γιατρέ δολοφόνε! Σκότωσε το ταλέντο μου... την έμπνευσή μου!... Θα πεθάνω, καταραμένος!... — ‘Ο ταύρος πήδησε και σήκωσε ψηλά το Νίντερχοφ με τα τρομερά του κέρατα... Σε λίγο, ο δυστυχισμένος γιατρός είχε καταπνίσει μία άμορφη, ποδοπατημένη μάζα... ‘Η άρκούδα είχε σηκωθεί στα πσινά της πόδια και προχωρούσε άργα προς το Βάνχαλ. ‘Ο νέος περιμένη, ήσυχος με τα χέρια σταυρωμένα, άρπιας σαν άρχαίος θεός. — ‘Να το χρυσό δαχτυλίδι, που ήθελα να προσφέρει στη δεσποινίδα Γκλόουκ... έπεσε με γλυκεία φωνή. Το πετώ μέσα στο πλήθος!... ‘Ας το μαζέψη κάποιος εδωπλοχική ψυχή, ας το πιά στην άγνη παρθένα που τάλημσα ν’ άγαπήσω... Κι’ ας της εξηγήσει ότι δεν μπορούσα να ζω δίχως αυτήν και δίχως την έμπνευσή!... Δεν ήπρεσε να της περισσότερα. ‘Η άρκούδα τον είχε σφίξει με τα πελώρια τριγυτά της μπράτσα και του είχε λιώσει το στήθος... — ‘Ο Γκλόουκ καθόταν έμπρός στο ‘κλαβετίνο» του. ‘Η γυναίκα του κεντούσε στο φως της λάμπας... ‘Η άνηψή του έκλαιγε, πεσμένη σε μία πολυθρόνα. — ‘Ναι, κλάψε, κλάψε, κατέμεινε μου παιδί!... της έλεγε ο μεγάλος μουσικός. Τον άγνοούσε... ‘Αλλά δεν θα μπορούσε να ζήσει κοντά του ήσυχη κι’ εύτυχισμένη... ‘Ο άνθρωπος, που τους έπισκέπτεται ο Θεός, δεν ξέρουν να δώσουν την εύτυχία της συντροφιάς τους... ‘Ναι, κλάψε! Το όργανο θηριώδες, βογνούσε, σκόρπιζε μία πένθιμη μελωδία: τον θινο του θανάτου και της ‘Αθανασίας! — ‘Ακουσε!... πρόσθεσε ο Γκλόουκ. Τα δαχτυλά μου λένε, ότι δεν μπορούν να έκφυγουν τα χείλια μου... ‘Ο συνθέτης δεν μιλεί, παρά μόνο με τους ήχους... Σου λέω τώρα, ότι έξερει να ηη ο Ιππότης Γκλόουκ!... Κλάψε, να!... αλλά κλάψε με ρυθμό! Α. ΝΤ’ ΑΖΙΟΥ

Οι άδλοι ενός Γάλλου κατασκόπου

‘Ενας από τους ήρωες της ουμαχικής κατασκοπείας είναι άναμφισπτότα ο Γάλλος Λοχαγός Μανσιόν. Μετά την καταστροφή είχε καταφύγει στην ‘Αγγλία, από όπου έβγα μικρό πλοίο στην άπειθιας, λίγο καιρό άργότερα, σε μία έρημη άκρη της Βρετανίας. ‘Από τη στιγμή αυτή, άρχισε μία πραγματική οδοσπορία για το Γάλλο άξιωματικό, που είχε έντολη να συλλέξη ένδοξα νούμερα. Πρώτες για τη στρατιωτική πληροφωτών Γερμανών και για το άμυντικό τους σύστημα στις Γαλλικές ακτές, και έξαιρετικά έπικίνδυνο. Γιατί, εκτός των άλλων, το όνομά του βρισκόταν έγκαταλειψή τη θεία του, για να συνηγορήσουν με τον έκινούμενο τόσο από τις γαλλικές άκρες του Βισυ όσο και από τους Γερμανούς, αν τον άνεγνωρίζαν. ‘Ο Γάλλος λοχαγός κατάφερε, ώστόσο, να τα βγάλει πέρα μία χαρά. Κατάρθισε να προηπεθευθεί μία στολή των S.S., εξόρισε το μουστάκι του άλα Χίτλερ κι’ όπως μιλούσε θαυμάσια γερμανικά... έπήγε να ριχτεί μόνος του στο στόμα του λύκου. Και το κόλπο του έπέτυχε περίφημα. ‘Η στολή των ‘Ες-‘Ες ένέπνεε και στους ίδιους τους Γερμανούς τον τρόπο. ‘Ετσι, κανείς δεν τον υποπτεύθηκε. ‘Επιφορτισμένος δόθεν με μία ειδική άποστολή, για την όποιαν κανείς δεν μπορούσε να του ζητήση λόγο, ούτε αυτοί οι άνώτεροι Γερμανοί άξιωματικοί, έπισκέφθηκε διάφορες πόλεις, κατά προτίμειν έκει που δεν υπήρχαν ύπηρεσίες ‘Ες-‘Ες και συνεκέντρωσε πολύτιμες πληροφορίες. Με τον τρόπο αυτό, έκαμε πολλά ταξίδια μεταξύ ‘Αγγλίας και Γαλλίας και πρόσφερε άσημαντικότες πληροφορίες στους Συμμάχους.

Οπενυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

‘Ιδιοκτησία — Ι. Γ. Π ΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΘ. 29-967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ένός δράματος

Τα βαρύτερα δράματα δεν είναι εκείνα που έρχονται με την όρη μιάς θύελλας για ν’ άναστράψουν τα πάντα. Είναι τα βουβά κι’ αόρουδα που πρέπει να τα πλησιάζετε για να τα δήτε, όπως το δράμα αυτό που καταστάλαξε στη στήλη των διαφημίσεων των έφημεριδων, με ψιλά-ψιλά τυπογραφικά στοιχεία, που χρειάζεται να φορέσετε φανούς για να τα διαβάσετε. Γράφει λοιπόν η στήλη των διαφημίσεων: «Προσφέρει προς υιοθέτησι άρτιγέννητον θηλυ γυναικα ήτις άπώλεσε τον συζυγον της κατά το κύημα, διότι εργαζομένη άδυνατεί να το συντηρήση. Γράψατε κλπ...» Μέσα σε δύο ψυχρές γραμμές μία ολόκληρη τραγωδία. ‘Η τραγωδία της γυναικάς που έχασε τον άνδρα της και έβγα μόνη τάρτα στην άγκαλιά παλεύει για το ψωμί της. Πάλι άγρια. Σε κοινωνίες άνοργάνωτες άκόμα, η μάλλον ψευτοοργάνωμένες όπως η δική μας, δεν είναι εύκολο σε μία μητέρα να βιοπαλίστη και συγχρόνως να φροντίζει για το παιδί της. Δεν έχουμε έμεις ακόμα τους παιδικούς μας σταθμούς, όπου η εργαζομένη γυναικά αφήνει πρώτ-πρωτ το μωρό της για να πιά εξυγιανιστή στη δουλειά της και να το πάρη το βράδυ, με την άπλυτη βεβαιότητα ότι όλες αυτές τις άρες τη χορισμού θα το κυττάσουν με όλη την προσοχή που χρειάζεται και με όλους τους κανόνες της γυναιικής που έπιβάλλονται για την άνάπτυξή ενός βρέφους. Σ’ έμάς εδώ που τέτοια τυχή: ‘Η άπορη μητέρα που είναι ύποπτομένη να εργασθί για να ζήσει πρέπει να σέρνη μαζί και το παιδί της. ‘Αλλά πώς να το σέρη στην Τράπεζα, στη δημόσια ύπηρεσία, στο γραφείο, στην έταιρεία, στο εργοστάσιο, στο άτελει, παντού όπου την καλούν οι επαγγελματικές της ύποχρεώσεις; Γι’ αυτό σ’ έμάς είναι πιο άποσέβαστη η εργασία της γυναικάς. Γιατί έχει ν’ αντιμετώπιση πολλή περισσότερες δυσάρεστες παρ’ όσο σε άλλες οργανωμένες ευρωπαϊκές χώρες. ‘Αλλά δεν πρόκειται σήμερα να μιλήσουμε για την κοινωνική μας άργανωσι. Πρόκειται για τις περιπτώσεις αυτές που δημιουργήθηκαν των υπτέρων που έμειναν άπροστατευτές με το βάρος της συντηρήσεως ενός και δυο παιδιών. ‘Η περίπτωση που έφθασε στις στήλες των διαφημίσεων δεν είναι η μοναδική. Περιπτώσεις όσες θέλετε διαφόρων μορφών και ποικιλιών. ‘Ο αλβανικός πόλεμος, η Κατοχή, η έσωτερική μας άναστατάσι έπειτα, έπροκάλεσαν μακρότατη σειρά από δράματα που περιμένουν τη λύσι τους. Κοπέλλες άπάνω στο άνθρωπο της πρώτης νεότητος, που προσφέρθηκαν στον έλεεκτό της καρδιάς τους πριν προφθάσουν να νομολογήσουν τις σχέσεις τους. ‘Η φούρι όμως δεν προσέχει τους τύπους. ‘Αγυολόγητος ο έρωτας καρποφορούσε όταν ο άνεπισημος πατέρας έπεσε στο μέτωπο, η μεταφύγη στην άμνηστια για να μη ξαναγυρίση από άποσπασματός και πέβαινε άφροντας σε κοινωνική άταξία και χωρίς πάρος ζωής τη μητέρα του παιδιού του. ‘Η χειρότερη περίπτωση αυτή, όχι όμως και η μόνη. Υπάρχουν άλλες που ο πατέρας, ο νομικός πατέρας, έπέστρεψε μόν από την πολεμική περιπέτεια, αλλά έπείστανε χωρίς τα πόδια, δίχως τα χέρια, χωρίς την ύγεια του, άνικανος για κάθε εργασία, βάρος στη γυναικά του, που εκτός από τη συντηρήσι των παιδιών έχει ν’ ασχοληθί και με τη συντηρήσι του άναπνυού συζυγου της.

Υπάρχουν ακόμα οι περιπτώσεις των θανάτων και των εξαφανίσεων, που έκλεισαν σπία και όρανεφαν οικογένειες.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

‘Η νεκρή που έγινε βασίλισσα

‘Η ‘Ινές ντε Κάστρο, συζυγος του Πέτρου Α’ της Πορτογαλίας, έστέφθη βασίλισσα μετά το θάνατό της. Είχε δολοφονηθεί από τους άνδρούς της, ο όποιος σκόπευε να πεδουρή τη νύφη του με άλλαν. ‘Όταν, τρία χρόνια άργότερα, ανέθηκε στο θρόνο ο Πέτρος, εξέθεσε το πτώμα της ‘Ινές, τόσπος σ’ ένα λαμπρό όρόνιο, ντυμένο βασιλικά, κι’ έγινε έτσι η έπισημη στέφης της νεκρής, ενώ όλη η ‘Αυλή της άπένευτε τιμές.

‘Ο Άντιβασίλεις: Δεν μου φάνει αυτό το πετραχλί, μίστερ Άτλν. Δεν μου δίνετε κι’ αυτό που κρέμεται εκεί!...

ΕΜΜΕΤΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Σύγχρονα βαφτίσια

Με καλέσανε να πάω τις προάλλες στα Πατήσια σ’ ένα φίλικό μου σπίτι που θα κάνανε βαφτίσια. Ντυθηκα όλγιον ούννρη, πήρα και λουλούδια λίγα φίλοι, συγγενείς, γειτόνοι, κάποιος θεός, μια θεία ένας μέγας κοιμηταρχής με πολλήν ακολουθία το λουλούδι μου κι’ ενώ μ’ ήσας τα πολυλογώ — μία συγγενή μου μεγάλη κι’ άφθονο κρασί στον πάγο και ροδοψημένοι γάλοι. ‘Οι παπάδες άρχινανε κι’ λίγο προς το βράδυ κι’ ένν’ η αίσθησες γεμάτες άνω-έξω του σταματάει να μην υπάρχει λάδι. (Μόλις τότε κάποια δούλα έπνιγαν πατάτες!) — ‘Πούν’ το λάδι; ‘Ερτε λάδι! Τι φωνές σε χίλιους έβανος λοιπόν άμέσως γίνεται ές τους γειτόνους κι’ έτοιμ πια στού (Μυστηρίου) ευρισκόμενοι το μέσο οι γονείς και ο κοιμηταρχής βλαστήμνν το Βαρό (ρέσο!) — ‘Όμως έρχεται το λάδι κι’ λουχάζουν’ όλοι τώρα αίσθανόμενοι πως είναι της βαπτίσεως η ώρα. ‘Ο παπάς πεπειραμένος τους ψαλμώζει του όλο λέει και κρατώντας το παιδάκι που άκαταπαύτως κλαίει σταματάει και ρωτάει το νονό και τη μαμά του: — ‘Πώς θα πούμε τ’ όνομά του; — ‘Ο νονός και ο πατέρας μπρος σε συγγενείς και καταπίνουνε, σπνπίνουν και κυττάζουνε αλλήλους! (Τ’ όνομά του) περιμένει ο παπάς να εκφωνησθ άλλα φαίνεται’ ο Κοιμηταρχής έσκυψε διαφώνησι — ‘Γιώργο! λέει ο πατέρας. Πούνε και το Βασιλά (μας) — ‘Τότ’ ενώ δεν το βαπτίζω. ‘Αντε! Πάμε στη δου- (λεία μας!) — ‘Μα κουμπάρε... — ‘Τι κουμπάρε; ‘Γιώργο; Δέ μου πάν τα χείλια! — ‘Δεν το θέλει ούτ’ ο Θεός! — ‘Σταματάει και πετάει κι’ ο παπάς τα πετραχλία: — ‘Ερχεται! — ‘Λαοκρατία! — ‘‘Ο,τι θέλει ο λαός! — ‘Στάσου τώρα βρέ κουμπάρε! Κάνε ντέ και λίγο (κράτει!) — ‘Μωρ’ ενώ δε θα βαπτίσω; Θα το βγάλω Λαοκράτη! — ‘Ο γεννητάρ λυσσοσμένος τους άρπάζει το παιδάκι: — ‘Εγώ είμαι ο πατέρας! Θα το βγάλω Μανιαδάκη! — ‘Σα δε ντρέπεσαι λιγάκι! — ‘Τόν κακό σου τόν καιρό! — ‘Και’ σαλπάρει ο κουμπάρος και βουτάει το μωρό και με δύναμη το φέρνει στο κεφάλι του πατέρα! — ‘Ερχεται! — ‘Λαοκρατία! — ‘‘Ο,τι θέλει ο λαός! — ‘Προδότη! — ‘Γκεσταπίτη! — ‘Κουκούε! Χύνουνε την κολυμπήθρα, όλοι έρχονται στα χέρια και τραβάνε τα μαχαίρια — ‘Εγγλέζικε μήπως πάθαν από λύσσα — ‘Οχι, έχουμε βαφτίσει! — ‘Στο ‘Ελλάντα το βαφτίσια, επικίνυνος πολύ! — ‘ΕΥ- —

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

TZINO NOBELLI

Τέλος, ένα τέτοιο ζωύφιο ζή κολλημένο με μία γλοιώδη ουσία στους υπηρούς ενός είδους άσπρων μυρμηγκιών. κι' έτσι εξασφαλίζει προστασία, τροφή καί... μεταφορικό μέσον. Αυτού του είδους ήταν τα άκαρα που βρέθηκαν μέσα στο κεχριμπάρι.

«Άφιξη χθες ο Βασιλεύς άργά το βράδυ
καί τόν προσφώνησαν σάν πάτησε στη γή
ο Καφαντάρης μετά τοῦ Ζαχαριάδη
καί δ' οἱ ἄλλοι τοῦ ΕΑΜ οἱ Ἀρχανοί!
Ζητωκραυγάζαν ὅλοι γιά τή Δυναστεία
κι' ο Βασιλεύς θερμῶς γενόμενος δεικτός
φώνας' ἀμέσως: «Ζήτω ἡ Δημοκρατία!»—
Ἰδοὺ τὸ δνειρον... τῆς θερμῆς νύκτας!

A vertical collage of various symbols including a star, a bird, a triangle, a face, a lamp, a crown, a hand, and a hammer and sickle.

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΛΕΙ-
ΔΣ: Η Ελθίρα αποφασίζει να θυσιάση το
μυστήριον της βάσανος του σπιν τσέπη κρυ-
φά το πλάνο της βάσανος υποφύγιων. Γι' αὐ-
τόν τὸν ἐπισκέπτεται στὴ γραφεῖα τῆς Γερμα-
νικῆς ὑπηρεσίας πού ἐργάζεται.

12ον — Στέφανο, μὴ νελῶς, τοῦ εἶπε
παρακλητικά. Μοῦ τὸ εἶπαν, ἀλλὰ
δὲν τὸ πιστεύω.

— Ελθίρα ἀφού ἐρχομαι μὲ τόση
ἐλπίσινε καὶ μὲ ρωτᾷς σοὺ ἀπάντη: Ναι.
Να ξέρης ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ λέω μονάχα
ἐσένα, γιατί σε θεωρῶ ἀπὸ τώρα γυναῖκα
μου, καὶ δὲ θέλω νάχω νυστική. Ἄν τὸ
πῆς στὸν ἀδελφὸ σου πῶς πῆρες ἀπὸ τὴ
κεῖλη μου αὐτὴ τὴν δυσλογία, εἶνε τόσο
φανταστικὸς πού εἶνε ἱκανὸς αὐτὸς κι' οἱ
φίλοι του νὰ μὲ ξεκατοῦν. Κρατεῖς τὴ
ζωή μου στὰ χέρια σου.

— Ἐνὸς οἷος πέρασε στὸ κορμὶ τῆς κο-
πέλλας. Τὴ σωστὰ πού μαντεύει!

— Τὸ ξέρω τοῦ εἶπε αἰνᾷ. Καὶ σ' εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σου, Στέφανο.
Εγείρει τὴν ἀγκαλιά του, καὶ ἐκρούει τὸ
πρόσωπό της πρὸς τὸ στήθος του. Ἀγωνιζό-
ταν νὰ συγκρατήσῃ τὸ δάκρυά της. Κι'
αὐτὸς τῆς φιλοῦσε τὸ στήθος του, καὶ
τῆς φιθύριζε λόγια νεύματα κατὰ τὴν
ἀπάνω οὐχίαν.

— Ἀπάνω στὰ χέρια σου, δὲν κατάλαβε
πῶς τὸ κεράκι της, κυνῶταν στὴν ἐσωτε-
ρική τσέπη τοῦ σακκίου του, καὶ πῶς
τοῦχνης ἐκεῖ μέσα κάποιο διπλωμένο
χαρτί.

ΕΝΑ ΜΕΣΟ ΗΡΩΪΚΟ

Σὲ λίγο ἡ Ελθίρα τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν
ἀγκαλιά τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; τί ρώτησε αὐ-
τὸς παραξενεμένος γιὰ τὸ ἀπότομο φέ-
σιμό της.

— Στέφανο, τοῦ εἶπε, καὶ τὴ κεῖλη της
ἐτρεμαν. Θόδαυσε. Σαφνικὰ μ' ἔπιασε ἕνας
παρόξενος φόβος.

— Τί φοβάσαι, ἀγαπημένη μου; Ἐδῶ μέ-
σα δὲν ἔχεις κανένα φόβο.

— Ἄν μὲ ἴδῃ κανένας, πῶς καμίνι.

— Σ' αὐτὸ ἔχεις δικίον, συμφώνησε ὁ Στέ-
φανος, ὅταν ἐγὼ πού σοὺ ἄρρωστα νὰ συ-
ναντιθῶμε ἐδῶ. Ἀλλὰ φορὰ δὲν θὰ ἔ-
νανίγη εἶται. Τώρα σοὺ ἀπολογῶ τὴν ἀλή-
θεια. Χρὲς πού μοῦ τηλεφώνησες, αἰσθάν-
θηκα μὴ δύσπιστά γιὰ μὴ στιγμήν. Φοβή-
θηκα μὴ σὲ βάζῃ ὁ ἀδελφός σου...

— Τὸ κατάλαβα, εἶπε ἡ Ελθίρα τρέμον-
τας.

— Τώρα ὅμως, πού σὲ εἶδα, πού τὴ κεῖλη
σου μοῦ εἶπαν πόσο μ' ἀγαπᾷς, πού τὰ
μάτια σου μοῦ τὸ ἀνέλεγε πῶς ἐγὼ λησ-
τάζω, τώρα πού σοὺ ἀνοίξω ἐντελὲς τὴν
καρδιά μου, πού σοὺ φανερώθηκα πόσο
ἐκκοκός εἶμαι, καὶ πάλι μ' ἀγαπᾷς, τώρα
θὰ βλέπωσθε ὅπου θέλεις ἐοῦ. Ἀἰρίο,

— Ἀἰρίο: Ὁχι, Στέφανο, φοβάμαι, εἶπε
ἡ Ελθίρα, πού καταλάβαινε πῶς τώρα πιά
δὲ μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ τρεμουλια-
σμα τοῦ κορμιοῦ της.

— Μὰ τί ἔχεις ἀγάπη μου; τί ρώτησε
παραξενεμένος ἐκεῖνος. Ταραχτικές εἶται
σαφνικὰ τόσο πολὺ!

— Στέφανο, φιδύρισε ἡ κοπέλλα, θέλω
νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Δὲν αἰσθάνομαι τόσο κα-
λά. Δὲν ξέρω τί ἔχω. Θὰ σοὺ ξαναπλε-
φώνησω...

— Ὅπως θέλεις τῆς ἀποκρίθηκε, κι' ἡ δὲ
σπιστίο ξαναφάνηκε στὸ πρόσωπό του.

— Φεύγω, Στέφανο, εἶπε ἡ Ελθίρα, μ'
ἔνα λυγρὸ στὴ φωνή.

Χώθηκε στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἔμεινε ἐ-
κεῖ πολλὴ ὥρα, τρέμοντας σάν φοβισμένο
παιδί.

— Ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ Στέφανος,
πῶς κάνεις εἶται; Σάν νὰ μ' ἀποκαιρετᾷς
γιὰ πάντα.

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίθηκε, θὰ ξανασημαν-
τοῦμαι.

— Μὰ τί ἔχεις;
— Στέφανο, νὰ ξέρης, ὅτι σ' ἀγαπᾷ...
Σ' ἀγαπᾷ πῶς πολὺ κι' ἀπὸ ὅτι ἀγαπᾷς
ἐοῦ τὸν αὐτὸ σου.

— Μοῦ λές, ἀγάπη μου, Ἐλθίρα;
— Θὰ τὸ ἴδῃς. Κάποτε θὰ τὸ ἴδῃς. Μὰ
τότε θέλω νὰ τὸ κατάλαβῃς κιόλας.

— Ελθίρα, μιλᾷς παράξενα. Δὲν μπορῶ
νὰ κατάλαβω. Μὰ πιστεύω πῶς μ' ἀγαπᾷς.
Κι' αὐτὸ μονάχα ἔχει σημασία.

Τῆς πῆρε τὸ κεφάλι μέσα στὰ δύο του
χέρια καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα.

Συνκλονίστηκε συγκοιμή μετὰ τὴν φίλη
ἡ κοπέλλα. Ἐπειτα, τραβήχτηκε ἀπότομα
κι' ἔφυγε σάν νὰ τὴν κυνηγούσαν.

Στὸ δρόμο ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀκόμα,
ὡποῦ ἐστράφη τὸ πρῶτο στενὸ καὶ τότε
σταμάτησε. Ἀκούμπησε σ' ἕνα τοῖχο, καὶ
ἐθαλά τὸ χέρι τῆς σπιν τσέπη της σάν
νὰ ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ, νὰ μὴ σπάσῃ.

Τῆς ἐρχόταν ὅλη, κινδύνευε νὰ πέσῃ.
Μὰ ἔπρεπε νὰ σταθῇ ἀξία νὰ φέρῃ εἰς πέ-
ρας τὸ βαρὺ της ἔργο.

Κύτταξε γύρω της μὲ ἀγωνία. Ἐνὰ παι-
δάκι, μὴ φτωχὸ παιδάκι ἔπρεπε νὰ βρεθῇ
μπροστὰ της ὁμῶς, ἐκεῖνη τὴ στιγμήν.
Δὲν ἦταν σπάνια ὅμως τὸ φτωχὸ παιδάκι
στὴν Ἀθήνα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Πεινα-
σμένα σπουρνιτάκια, τριγυρνούσαν τους
δρόμους μ' ἕνα κουτὶ ταῖγάρα στὸ χέρι,
κι' ἦταν ἔτοιμα νὰ κερδίσουν καὶ μὴ ὅποιο
ἄλλο μέσον τὸ ψωμί τους. Ἐνὰ τέτοιο παι-
δάκι περνοῦσε κοντὰ της.

— Μικρέ, φώναξε ἡ Ελθίρα, καὶ τὸν ἀ-
παξε ἀπὸ τὸ μανίκι θέλεις νὰ κερδίσης
αὐτὸ τὸ λεφτά;

Τοῦδεῖς ἕνα μάτσο καρτονιόματα.

Τὸ παιδί γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Ἀκούω λέει, εἶπε, μὲ φόβος ἐξυπνο.

Εἰθάρη ἡ Ελθίρα ἕνα φάκελλο ἀπὸ
τὴν τσάντα της. Ἐνὰ ἀπλὸ φάκελλο ἀ-
σπροπὺν τὸν εἶχε ἔτοιμο ἀπὸ τὸ σπῆτι της.

— Νά, πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα εἶπε, καὶ
δῶσε τὸ στὸν Γερμανὸ φρουρὸ πού στέκει
ἐξῆς ἀπὸ αὐτὸ τὸ κτίριο, ἀπάναντι, σπιν
ὁδὸν Ἀκαδημίας. Βλέπεις;

— Στὸ Γερμανὸ ἀπόρησε τὸ παιδί.

— Ναι. Μήπως φοβάσαι;

— Ξέρω κι' ἐγώ. Μὴ βρῶ κανένα υπελά.

Δὲν θὰ βρῆς κανένα υπελά. Θὰ τοῦ
δῶσῃς τὸ γράμμα, καὶ θὰ τοῦ πῆς νὰ τὸ
δῶσῃς στὸν ἀξιωματικὸ πού γράφει ὁ φα-
κελλός.

Κύτταξε ὁ μικρὸς τὸ φάκελλο. Μία γε-
μανική ἐπιγραφή. Τὸ παιδί δὲν καταλα-
βαίνει βέβαια λέξι. Ὁ φάκελλος ὅμως ἔ-
λεγε:

«Πῆρες τὸν κύριο Διοικητή».

— Τίποτε ἄλλο.

— Τί γράφει; ρώτησε ὁ μικρὸς.

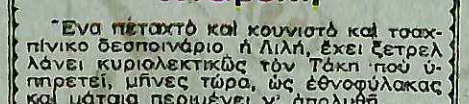
— Γράφει τὸ νόμισμα τοῦ ἀξιωματικοῦ, δὲν
καταλαβαίνει; ἀποκρίθηκε ἀπότομα ἡ Ελ-
θίρα. Ἐλὰ ἀποφάσεις γρήγορα, βιάζομαι.

— Θὰ δῶσῃς τὸ φάκελλο καὶ θὰ φύγῃ;

— Μὰ φύγης ὁμῶς τρέχοντας, πρὶν σὲ
ρωτήσῃ τίποτε. Εγὼ θὰ σὲ κυττάζω ἀπὸ
δῶ. Μὰ, πάρε λίγα λεφτά. Μόλις δῶσῃς τὸ
γράμμα τὸν ἀξιωματικὸ ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν γωνία
νὰ σοὺ δώσω καὶ τὸ ὑπόλοιπο.

— Καλὰ, ἔκανε ὁ μικρὸς καὶ τὰ μάτια
του ἀστράψαν.

Πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀκαδη-
μίας μὲ βῆμα ἀργὸ στὴν ἀσκή, ἔπειτα τρέ-
χοντας. Ἡ Ελθίρα τὸν παρακολουθοῦσε.

Ἀναβολή

Ἐνὰ πεταχτὸ καὶ κουνιστὸ καὶ τσακ-
πνικο δεσποινάριο ἡ Λίλη, ἔχει ξετρελ-
λάνει κυριολεκτικῶς τὸν Τάκη πού ὑ-
πηρετεῖ, μῆνες τώρα, ὡς ἐκνοσήλας
καὶ μάταια περιμένει ν' ἀπολυθῇ.

Μία μέρα ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ πολ-
λὰ τῆς τοῦ μὴν νὰ πῇσινε τὸ εἰδωλὸ
του καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἕνα ραντεβού.

Υστερὰ ἀπὸ οὐλομένη ἀδιαφορία
καὶ σιγὴ, ἡ νέα ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους
νὰ μιλήσῃ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Τά-
κη τὸν κυττάζει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω
καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λές, ὅς εἰς παρακαλῶ, πόσο
κερδίζετε τὸν μῆνα ὡς πολιτίς;

— Μά... περίπου τριάντα χιλιάδες! ἀ-
παντᾷ ὁ Τάκης τὸν ὁποῖον ἐξέπληξε ἡ
ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐρώτησις.

— Καὶ τώρα πού εἶθες στρατιώτης;

— Χίλιες ὀκτακόσιες μόνο!

— Ἐ, τότε, δὲν δίνουμε ἕνα ραντεβού
μὰ... μετὰ τὴν ἀπόλυσιν;

— Κόκκαλο ὁ φουκαρὰς ὁ Τάκης.

Ο ΦΑΚΟΣ

ἀπὸ τὴν ἐξουσία τὸν τοῖχο, κλωμὴ τόσῃ. Πῶς
οἱ διαδότες τὴν κύτταζαν μὲ περιέργεια.
Εἶδε τὸ παιδί νὰ ζυγνῇ τὸν Γερμανὸ φρου-
ρὸ, καὶ νὰ τοῦ λῇ νὰ τοῦ δῇ τὸ γραμ-
μα, καὶ νὰ φεύγῃ τρέχοντας φοβισμένο.

— Τῶσσο, τῆς εἶπε λαχναρισμένο, ὡ-
ρὰς ἔφτασε κοντὰ της. Τὰ λεφτά, γρήγο-
ρα, μὴ βρῶ κανένα υπελά.

Τοῦχνης ἡ Ελθίρα τὸν καρτονιόματο
στὴν χούφτα κι' ἐνῶ ὁ μικρὸς ἔφευγε τρέ-
χοντας πρὸς τὴν μία διεύθυνση, ἔφυγε κι'
αὐτὴ πρὸς τὴν ἄλλη, πρὸς γρήγορα, λές καὶ
τὴν κυνηγούσαν ὁλόκληρα γεροντικά
στρατεύματα. Μονάχα ὅταν ἀπομακρύνθη-
κε πολὺ, ὅταν βρέθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆ-
θος σταμάτησε.

Ἐννοῦσε τέτοια τρεμούλα πού ἀκού-
μπησε πάλι σ' ἕνα τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Παναγιᾶ μου! ἔλεγε μέσα της μὲ ἀ-
γωνία Παναγιᾶ μου, συχώρη με! Κάνε νὰ
πεθάνῃ τώρα εἰς τὴν ἔσχατη, νὰ μὴν ἴδῃ
τίποτε ἄλλο.

Ἐμεινε ἔτσι λίγην ὥρα, ἀδιαφορῶντας
γιὰ τὰ περιεργὰ βλέμματα τῶν διαδωτῶν.

Ἐπειτα μὲ μίαν πινάτικη, καὶ μὲ βῆμα
κλονιζόμενο, σάν μεθυσμένη γυρίσε πρὸς
τὴν γωνία ἀπ' ὅπου μπορούσε νὰ ἴδῃ,
χωρὶς νὰ τὴν βλέπουν τὴν εἰσοδὸ τοῦ με-
γάρου ὅπου ἐρχόταν ὁ Στέφανος. Κι'
ἔμεινε ἐκεῖ κάμποσιν ὥρα, μὲ τὰ μάτια
σπλωμένα στὸ ἴδιο μέρος, μὲ μίαν ἐκφρα-
σὴ τρέμου στὸ πρόσωπό της.

ΤΙ ΕΓΡΑΦΕ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ Γερμανὸς φρουρὸς ἀπόρησε ὅταν
τοῦδωσε ὁ μικρὸς τὸ γράμμα. Κατὰ θέλησε
νὰ τὸν ρωτήσῃ μὰ τὸ παιδί ἔμεινε καπνὸς,
ἐξασπαστικὸς. Κύτταξε τότε ὁ στρατιώτης
τὴν ἐπιγραφή, εἶδε γραμμένο «Στὸν κύ-
ριο Διοικητὴν» καὶ, χωρὶς νὰ βασανί-
σῃ ἄλλο τὸ μυαλὸ του, τῶσσο νὰ τὸ δώ-
σουν στὸν Διοικητὴν.

Ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς κύτταξε μὲ ἀ-
κεπὴ ἐκπληξή, τὸ φάκελλο πού φαίνονταν
γγραμμένο ἀπὸ χέρι γυναίκης. Ἐπειτα
τὸν ἀνοίξε σπικνώντας ἀσάφιστα τοὺς ὡ-
ρεῖς. Κι' ἄρχισε νὰ διαβάσῃ:

«Κύριε Διοικητή.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

ἔχετε ἀνάμεσά σας ἕναν κατάσκοπο
τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρῶτος σας Στέφανος
Πετράς, σὰς προδίδει. Βρίσκεται σπιν ὑπὸ
βασιθεῖς ἀν τὸν κάνετε. Μπορεῖτε νὰ βε-
βαιώσῃτε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης, καὶ
ἀποφασίζετε ἐν τῇ σπιν τῆς ἔσχατης.

Κάποιος ἀγνωστὸς φίλος τῆς Γερμανίας
σὰς εἰδοποιεῖ γιὰ ἕναν κίνδυνον.

τὸ κῆπταζε καλά, κι' ἔπειτα ἡ ματιά του
σπλωθῆκε σκληρὰ, ἀποσπένει στὸ Στέ-
φανο.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε.

Ὁ Στέφανος δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ καλά
τὴν πῆσαν οὐρανομένην στὸ χαρτί.

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε. Δὲν εἶνε δικό
μου αὐτὸ τὸ χαρτί.

Δὲν εἶνε δικό σου; ρώτησε παγερὰ ὁ
Γερμανός. Τότε βέβαια θὰ εἶνε δικό μου.

Τότε ἐγὼ θὰ εἶμαι πράκτωρ τῆς Ἀγγλίας.

— Πράκτωρ τῆς Ἀγγλίας; ρώτησε τραυ-
λίζοντας ὁ Πετράς. Τί σημαίνει αὐτό;

— Αὐτὸ σημαίνει, ἀποκρίθηκε μὲ σαρκ-
σμοὶ ὁ Διοικητὴς, πῶς σὲ λίγες ἡμέ

Ρίτα και Σία

Τα μικρά δώρα — λένε — συγκρατούν τις μεγάλες αγάπες. Και τα μεγάλα — λέω — συγκρατούν τις μικρές. Κι' η αγάπη που είχε η Ρίτα για μένα ήταν μικρή. Και τα δώρα που της έκανα, αν δεν ήταν μεγάλα, ήταν όμως πολλά και συχνά, που κάνει το ίδιο. 'Η αλήθεια όμως είναι πως, ότι και να πήγαινε, αξίζει ένα τέτοιο έργο πλασματικό, ωστόσο, απ' όλο που αν το πάρεις. Κι' έπειτα, αν εγώ δεν ήμουν γοιδοπού, δε στε να μην καταλαβαίνω πως σ' η πιο αφελή και γλυκιά, θέλει να της δίνεις πιστοποιητικά της αγάπης σου, με τη μορφή που έχουν διάφορα μικροπράγματα. Μόνο που δεν μ' άφηνε στη μορφή μου, αλλά με προσέταζε να της δώσω, γι' αυτό να με βγάλει από τη δύσκολη θέση της. Εξόχως. Καλή της ώρα, εκεί που βρίσκεται και κάνει χρυσές δουλειές.

Ήτανε δέν ήτανε δέκα μέρες που είχαμε γνωριστεί, απιστημένη, απιστημένη, Ρίτα έγραφε το κεφάλι της στον ώμο μου, με χούτσες εφοσιωμένα στα μάτια και μου έλεγε με τη γλυκιά της φωνούλα:

— Χριστάκη μου, θά μου κάνει ένα δωράκι.
— Ό,τι ήθελα να στο πω, χρυσό μου (κι' αν μην ήθελα να το πω). Σάν τι άπάνω κάτω θά έπιθυμούσε;
— Ξέρεις τι θά ήθελα; Μια πουντιέρα άσπρη.
— Θά την έχω!

Και την είχε. Ένθουσιασμένη της έδωσα αυτό το άσπρη πουντιέρα, που μου φάνηκε πως μ' έδωσε ακόμα περισσότερο με τη Ρίτα. Αυτό το συμπέρασμα έβγαλα από το εοχάριστη φιλία της που είχαν θερμοκρασία πέντε βαθμούς παραπάνω από την κανονική.

Είχανε δέν είχανε περάσει άλλες δέκα μέρες από τότε, που της είχα χαρίσει την πουντιέρα, όταν η Ρίτα μου άμωσε πως είχε τα γενέθλια της.

— Είμαι περίεργη, έλεγε, να ιδω τι δώρα θά μου κάνουνε όσοι μ' αγαπάνε. Χαμογέλασε. Τι διπλωματικά που τότε η πουντιέρα!

— Σάν τι θά ήθελες από μένα; Είπα.
— Έκανε μια γκριμάτσα αμφιβολίας που με πείραξε και έλεγε:

— Είνε λιγάκι ακριβό αυτό που θέλω.
— Κανένα αυτόκινητο μηπως;
— Ω, όχι κι' αυτόκινητο καυμένο. Για κάποιες προκλήσεις.
— Μωρέ τι λές! Και δέν μ' έχεις ικανό να σου πάρω κάλτσες;

— Ναί, αλλά όχι ένα ζευγάρι. Θέλω ζή!

— Έξη, έξη!

Και της πήρα ένα κουτί μ' έξη ζευγάρια μεταξωτές κάλτσες, τις πιο φίνες που έχουν όη τα μάτια μου. Με φίλησε μ' ευγνωμοσύνη. Και ως που να περάσουν δώδεκα μέρες, μου έλεγε:

— Ξέρεις ότι μεθαύριο έχω την εορτή μου;
— Δέν χρειάστηκε παρακάτω.
— Τι θέλεις να σου πάρω; τη ρώτησα.
— Καυμένη Χριστάκη! Φοβάμαι ότι σούδυ γίνει βάρος.
— Άκουσε Ριτάκι μου. Το δώρο δέν έχει προορισμό να

πάρω λίγο άνδρα κι' άμα φτάξω τα οικονομικά μου...
— Δικαιολογίες! Πες πως με βαρεθήκες καλύτερα!
Και μ' άφησε μπαρούλα — που λένε — φιδύγο, που λέω — γύλο.

Αυτό ήτανε. Από κείνη την ημέρα ούτε που με ήξερε πια. Με έβλεπε στο δρόμο και ούτε καλημέρα... Το ρωμάντο μας είχε τελειώσει, μαζί με το τελευταίο μου τάλληρο.

— Όπως έμαθα, τάπιαζε μ' ένα λιγάκι φίλο μου, τον Κώστα. Αυτός ο βλάκας κοιλούκε πολύ, αλλά, γιά να είχε εν τάξει άπάντα στη φίλτα μας, ήρθε και μου τάπια. Έτσι κι' έτσι. Μήπως μου κακοφανότανε;

— Τι λές, άδερφέ! Κάνε τη δουλειά σου.
— Όχι, αλλά στο λέω γιά τι θέλω ναμεί εν τάξει!

— Είσαι! Τι έχεις εκεί στο κουτί;
— Χαμογέλασε.
— Κάτι κάλτσες, της πάω δώρο.

— Έχει τα γενέθλια της, μήπως;
— Ναί. Ποιό το ξέρεις;
— Το φαντάζομαι!...
— Ξαναείδα τον Κώστα μήνα Γενάρη, να τουρτουρίζει χωρίς παλτό.

— Την άτιμη! μου έλεγε.
— Τι συμβαίνει;
— Με έβγαλε! Πάει και το παλτό μου. Το πούλησε γιά να της πάρω ένα κρέπ-μαροκάιν... Κι' όταν πια έμεινα χωρίς φράγκο...

— Σε έλεγε ταίγγουνη και σουδούσε το άπολυτήριο!
— Ποιό το ξέρεις;
— Το φαντάζομαι.

— Και ξέρεις τι της έχω πάρει; Ένα δολοφόνο έμπορικό! Έκείνο μόνο που δέν μπορούσα να ξηγήσω, είναι πως από ό,τι της έχω πάρει δέν έχει φορέσει ποτέ τίποτα.

— Μωρέ έχεις δική, του είπα. Τώρα θυμάμαι κι' εγώ πως το ίδιο γινόταν και τότε. Της έπαρνα, της έπαρνα και τίποτα απ' αυτά δε φοράγε.

— Τι δολοφόνο τά κάνει;
— Μυστήριο! Τά χαρίζει μήπως σε κανένα φιλονθρώποκό ύδρουα;
— Δέν είν' απ' αυτές.
— Τότε;
— Μυστήριο!

Το μυστήριο διαλύθηκε ύστερ' από τρεις μήνες. Έλάβαμε μια κάρτα που έγραφε: «Παρακαλώ να τιμήσετε διά της παρουσίας σας, τα έγκαίνια του καταστήματος είδων ΡΙΤΑ που άνοίγει την προσέχη Παρασκευή, ώρα 10 π. μ. εις την στοάν τάδε, της δδού Σταδίου». Έπληγαμ! Ήταν ένα κομμά μαγαζάκι θάμα. Σταθήκαμε λίγο έξω από τη βιτρίνα και βλέπαμε τά διάφορα είδη. Έγώ άναγνώρισα αρκετά. Ο Κωστής άλλος τάσσ. Και άλλοι δυό κύριοι, που ήταν δίπλα μας, μιλούσανε κι' αυτόι γιά τά πράγματα και λέγανε:

— Νά ή τσάντα που της είχα πάρει!
— Νά το άξσουάρ του μανικιούρ.

Και ούτω καθέξη. Έμπήκαμε στο μαγαζάκι. Μας δέχτηκε η Ρίτα χαμογελαστή κι' ευτυχισμένη. Έγιναν τά έγκαίνια, ήπιαμε ένα λικέρ, η Ρίτα μας σύστησε και στούς άλλους κυρίους και έλεγε:

— Άγαπητοί μου φίλοι σάς παρακαλώ να με ύποστηρίξετε. Ό,τι θέλετε ν' άγοράσετε γιά τις φίλενάς σας, να το παίρνετε από δω. Σε σας βασίζομαι... Και θά σας κάνω και καλή τιμή!

Αυτό μας έλειπε. Νά ξαναγοράσουμε τά πράγματά μας γιά δεύτερη φορά. Όπως ήπιαμε το ύποχρηστικό. Το βράδυ όμως δέν κρατήθηκε. Πήρα μπουγιά και πινέλλο, πήγα στη βιτρίνα και, στο όνομα ΡΙΤΑ πρόσθεσα: και ΣΙΑ.

— Ταίγγουνη!
— Ριτάκι μου, άσε με να

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η μέθοδος της συζυγικής αρμονίας

Ένα μεσοκόπο άντρώγου 'Εγγλέζων άποδίδει την εύτυχισμένη συζυγική ζωή του σ' ένα σύστημα που έχει εφευρέσει από χρόνια. 'Αν τα νεύρα του συζυγίου είναι πειραγμένα απ' την κουραστική δουλειά του γραφείου του, φορεί το καπέλλο του άναποδα όταν μπαίνει στην εξώπορτα, προειδοποιώντας έτσι τη γυναίκα του γιά την άκροφία του. Κι' εκείνη όμως, όταν είναι έκνευρισμένη απ' τις δυσκολίες του νοικοκυριού, ύποδέχεται τον άντρα της με το συνθιγμένο της χαμόγελο, αλλά με την ποδιά της στραδοφορεμένη. Έτσι, καθέναν τους φροντίζει έγκαίμως, ύποδύνη τους καυγάδες, άπειναντίας μάχιστα προσπάθειά να φερθή στον άλλον άκόμα πιο στοργικά και περιποιητικά.

Αμερικανικά διαζύγια

Τα παράξενα διαζύγια δίνουν και παίρνουν στην Αμερική. Μία γυναίκα στο Ουάσκονσι άήτησε να χωρή απ' τον άντρα της, άπόμωκο ναυτικό, γιάτι έπιμένει να κοιμάται μαζί της σε μία κρεμάστη (αμάκ) όπως στο πλοίο του. Κατά τα 23 χρόνια του γάμου τους, η συζυγία έπεσε 16 φορές απ' το έναέριο αυτό κρεβάτι. (Και τώρα που γεννών — πρόσθεσε στο διαζύγιο — γίνονται πιά έπικινδυνες τέτοιες τούμπες!).

Στο Σικάγο, μία γυναίκα πήρε το διαζύγιο της γιάτι ο άντρας της, συγγράφει άστυνομικών διηγημάτων, την άρεσε έπιλωμένη στο πάτωμα, παριστάοντας τά θύματα των έγκλημάτων τά οποία περιέγραφε στο διηγημάτα.

Μία άλλη, στο Μίτσιγκαν, χωρίσε απ' τον άντρα της έπειδή ο τελευταίος ήχε χαρίσει από ένα άσφουνο σε ένα άπ' τά πέντε παιδιά τους και της ήπλησαν τ' αυτιά!

Άλλη πάλι άήτησε την έλευθερία της γιάτι ο άντρας της, πριν φύγη γιά τα κωμικά τις σόλες του παπουτσιού της, άποτε να μωρή να εξακριβώση κατόπιν αν βήκε απ' το σπύ!

Πολύπλοκες συγγένειες

Ένας κάτοικος της έλαδελαφείας, που κατέληξε στο άπανευσμένο διαζύγιο, με το όποιο έξηγούσε τους λόγους που τον είχαν σπρώξει ο άντρας.

«Παντρεύθηκα μία κήρα, που είχα μία μεγάλη κόρη από πρώτο γάμο. Ο πατέρας μου έρωτεύθηκε την κόρη της και την παντρεύτηκε. Έτσι έγινε γαμπρός μου, κι' η προγόνι του έγινε μου. Ή γυναίκα μου ως γυναίκα του πατέρα μου, άλλά και βίος μου, ως άδελφός της μητέρας μου. Έπίσης κι' η γυναίκα όποιας ήταν άδελφός μου και συγγράφισα μου ως μητέρα της μητέρας μου. Ένώ ήμουν άντρας της, συγγράφισα γιάτις μου, ήμουν παππούς του απ' τις ύπλημένες αυτές συγγένειες κι' άποφάσισα να τινάξω τά μυαλά μου!».

Το ραδιόφωνο στη Βουλή

Οι Νεοζηλανδοί είναι οι μόνοι πολίτες του κόσμου, που μπορούν, έπιλωμένοι στην πολυθρόνα τους, ν' άκούνε τους άντιπροσώπους των ν' άνοηδούν. Πραγματικά, στη Βουλή του Νεοζηλανδίου, της πρωτεύουσας της Νέας Ζηλανδίας, ύπάρχει έγκατεστημένο ένας ραδιοφωνικός πομπός, που μεταδίδει τις συναεδριάσεις με κάθε λεπτομέρεια — έκτος μόνο όταν συζητούνται στρατιωτικά μυστικά... Το σύστημα αυτό πρωτοεφευρέθηκε το 1936 από τον τότε πρωθυπουργό της πρώτης έργατικής Κυβερνήσεως της χώρας Μάικελ Σάις. Πρέπει να σημειωθεί άκόμη ότι, στις τελευταίες εκλογές, οι Νεοζηλανδοί ψήφισαν πολλούς απ' τους χειρότερους ρήτορες της Βουλής των, πράγμα που άποδεικνύει ότι δέν παρασούρνται τυφλά απ' την εύλωττία, όπως φοδθήσκον μερικοί του γέν, ένγκατάσσει του καινούργιου συστήματος.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ στην καρδιά

Θεραπεύεται και η στηθάγχη

Έπι έκατοντάδες χρόνια, η καρδιά έθεωρείτο άπνηρομένο πεδόν γιά τους χειρουργούς. Κανείς τους δέν τολμούσε να την άγγίξη. Τώρα όμως μία όμας Αμερικανών χειρουργών κατορθώνει άπτοστά θάματα σε έγχειρήσεις της καρδιάς. Ένας απ' αυτούς έγραψε την καρδιά ενός πλωμένου, που τον είχαν χτυπήσει με μαχαίρι. Άλλος έέγαλε μία βελόνα 6 πόντους μακριά απ' την καρδιά μιας γυναίκας που είχε άποπειραθή ν' αυτοκτονήσει.

Οι χειρουργοί αυτοί βεβαιώνουν ότι μία έγχειρση στην καρδιά δέν είναι πιο έπικίνδυνη από πολλές άλλες. Το όργανο αυτό — λένε — είναι εξαιρετικά άνεκτικό. Ο γιάτρος μπορεί να το τραβήξη ή να το σπρώξει με τά εργαλεία του, να το κόψη μασάς μ' ένα κοουτσουκένο «δάχτυλο», να το τρυπήσει με βελόνα, να το κακομεταχειρισθή κατά διάφορους τρόπους, χωρίς να έπηρεασθή η κανονική λειτουργία του. Σε έγχειρήσεις της κοιλιάς, συνήδη πολλές φορές να πώψη να χτυπή η καρδιά. Τότε ο χειρουργός πέραισε το δάχτυλό του κάτω από τά πλευρά και της έκαμε μασάζ, ως ότου ξανάρχισε να λειτουργή.

Η καρδιά περιβάλλεται από ένα σάκκο, που λέγεται «περικάρδιο» και που περιέχει λίγο ύδρω, προωρισμένο να διευκολύνει τους καρδιακούς παλμούς. Κάποτε λοιπόν, είτε από μόλυνση είτε από άλλη αίτια, ο σάκκος αυτός γίνεται σκληρός σαν πέτρα, ή σαν κέρατο, χοντρός ως ένα πόντο, κι' ύποδύει τις κινήσεις της καρδιάς. Σε μία τέτοια περίπτωση, μάλιστα, ένας γιάτρος υπέθεσε ότι μία γυναίκα είχε πεθάνει, γιάτι δέν μπορούσε πιά ν' άντιληφθή τους παλμούς της καρδιάς της.

Οι δόκτομοι Αμερικανοί χειρουργοί Γ. Χόμπερ και Χ. Στούαρτ έκαμαν 18 έγχειρήσεις σε άτομα που έπασχαν απ' αυτή την πάθηση. Οι άρρωστοί τους ήσαν ήλικίας από 7 έως 59 έτών. Σχεδόν όλοι λοιπόν γιάτρευτηκαν τελείως.

Η χαρακτηριστικότερη περίπτωση ήταν ενός κοριτσιού 15 έτών. Καθώς η καρδιά αυτής της κοπέλας, σφιγμένη μέσα στο σκληρό περικάρδιο, δέν κατόρθωνε να λειτουργήσει κανονικά και να διατηρήση την κυκλοφορία του αίματος, είχαν προιδη τά πόδια της, τά άχμία της, η κοιλιά της. Δέν μπορούσε να άναπτύξη κανονικά, φαίνοντάς 9 ως 10 χρόνια κοριτσάκι. Κι' η κατάσταση της χειρότερης διαρκώς, ως ότου, άφου υπέφερε σωματικά και ψυχικά έπι 7 χρόνια, άποφάσισαν οι γονείς της να

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

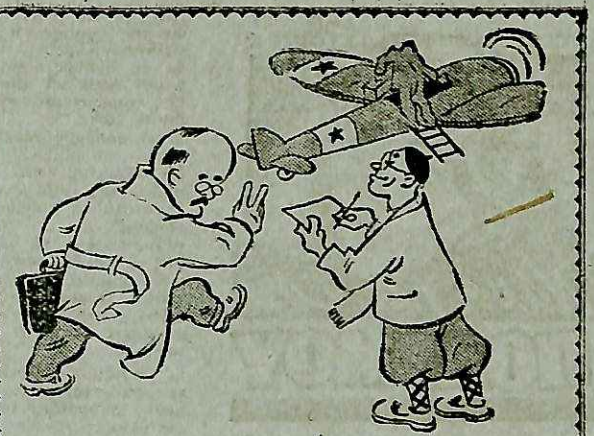
Κατά το 1834 οι κάτοικοι της Έλλάδος ήσαν μόνο 758.077. Το πρώτο χάλκινο νόμισμα κυκλοφόρησε στην Κίνα το 2.600 π.Χ.

Η άράχνη δέν είναι έντομο, όπως πιστεύει ο περισσότερος κόσμος. Άνήκει στην ζωολογική όμοταξία των «άραχνειδών», που έζωοιζούν απ' τά έντομα, γιάτι δέν έχουν έξη μόνο πόδια όπως αυτά, αλλά όκτω.

Ο άραχ Ραμολί της Αιγύπτου άφισε, όταν πέθανε, μία περιουσία που ύπολογίζεται σε 10 δισεκατομμύρια σμερίνα δολάρια, ήταν όπλα 70 δέκα φορές πλουσιώτερος απ' τον έργοστάσιάρχη αυτοκινήτων όορτ.

Και ποτέ ο φάρος Ο. Βέρτζ, στη Νεμπράσκα της Αμερικής έπιασε με τά άγκιστρί του μία πέσρα, ή όποια του έσπασε το άρμόδιο και έέφυγε. Έξη άρες άρμόδιο, έανάπησε το ίδιο φάρι, ένα μίλλι μακρύτερα.

Ο θρασύτερος άνθρώπος του κόσμου ήταν άσφαλός κάποιος άξιώματικός του ύπουργικού στρατού, ο ύπολοχαφός Κάρλ Κιέττι, ο όποιος, ενώ είχε καταδικασθή γιά 280 χρόνια έγκλήματα, υπέβαλε μήνυο το 1919 ενάντιον μίας έφημερίδος της Βουδαπέστης έπι... δυσφημίες!

Ο δημοσιογράφος: Θά μιλήσετε γιά ένδιαφέροντα ζήματα στη συνδιάσκεψη, κ. Υπουργέ; Ο Μ ο λ ο τ ω φ: Ναί. Θά συζητήσουμε πότε θά γίνη η άλλη.

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Και πάλιν ή πεδερά

Τά πράγματ' άποδείξανε άκόμα μία φορά πόσο μεγάλο βάσανο είναι ή πεδερά που άπειρα ζευγάρια τά κάνει με τη γλώσσα της συχνά μαλλιά - κουβάρια. Τον γάμο το μυστήριο σταλιά δέν χαμπαρίζει, την εύτυχία τη μισεί, μισεί και την άγάπη κι' (ούς ο θεός συνέξωζεν) έκείνη τους χωρίζει κι' άποδείξει ή πεδερά του δυστυχούς Κασάπη.

Μ' αυτά κι' αυτά που τούκανε στ' αλήθεια δέν τρω (γόνανε, γόνανε) μα κι' ο γαμπρός της βέβαια δέν ήταν πιδ εν τάξει γιάτι έφ' όσον, βρέ παιδιά, Κασάπη ελεγότανε θάρπεσε να... τη σφάξ!

Το γραφείο παραπώνων

Όλα λοιπόν τά είχαμε κι' αυτό έέλεπε μόνον: πρό ήμερών ίδρύθηκε («Γραφείο παραπώνων») που άσχη, όπως είπαμε, γιά μόνι άσכולα να έξετάξη έμειρίως κάθε καταγγελία. Πιά! πιά! δουλειά που άνοίγανε με το Γραφείο αυτό, την κινείσι του, φίλοι μου, τρέμω γιά την σκεπτή, διότι, άναγνώστες μου και φίλοι συμπληρώ, ύπάρχει σήμερα κανείς που δέν παραπονείται;...

Μοιραία όνόματα

Τι να σας πώ, έσπανίστικα παιδιά, ιδιαιτέρως, που καταδικαστήκανε ο Μάγγος και ο Βέρος. Έκλεφανε κι' ή πράξις τους δέν είναι μέν ύφαι, μα την κλοπή που κανάνε τη θεωρώ μοιραία.

Κι' αν θέλετε τη γνώμη μου τη λέω έσπανίως: Πολύ δικαίως το κορτί το είχανε σούρωσει γιάτι ο Βέρος σκέφτηκε σαν λυπούσθη... βέρος κι' ο Μάγγος κάτι ζήτανε να βρη γιά να... μαγν! (γώση!)

Ίαπωνικά νέα

Οι άνθρωποι σισθανόντανε μεγάλη άγνωση γιά όλ' αυτά που γίνονται μέσα την Ίαπωνία. Σε κάθε Γίαπωνέζικο χωριό, σε κάθε πόλι, στο χαρακίρι τούριζαν οι Γίαπωνέζοι όλοι.

Όλοι γραμμή άποκτονούν κι' άκόμα έθρολειτο ότι κι' ο Αυτοκράτωρ τους, ο βλάδ ο Χιροχίτο, που τελευταίως ο φτωχός όκτρά έχει πατρίει, πρό ήμερών έπρόκειτο να κάνει χαρακίρι.

Κι' ή ανθρωπότητα προσευχές κάνει στην Παναγία γιά την πολυτιμότητα του Τό τ ο ο την ύγεια, κι' εγώ νομίζω, κύριοι, — και όχι μί μου πούνε — πως είν' άφάνταστα κουτό... τ ο τ ο ο ν' άντιστοιχούν!

Τό θέμα της ήμέρας

Η βόμβα ή ατομική σ' άνησυχία διαρκή τον κόσμο των κρατάει και ή συζήτηση γ' αυτή στιγμή δέν σταματάει.

Όμως εγώ απ' την άρχή στο «άτομο» δέν έδωσα καμμία προσοχή, γιάτι, βρέ κόμμε χάχα, γιά το δικό μου...άτομο σκουίζομαι μόνάχα!...

Ας γίνη έπί τέλους

Παρ' όλες τις προσάθειες δέ λέει πιά να κλειθ ή πιο βαθεία κι' ή πιο κακή απ' όλες τις πληγές, κι' όπου βρεθί κι' όπου σταθί ο Έλληνας δέ ρωτήση: — Πρώτα το Δημοψήφισμα ή πρώτα εκλογές; Βρέ, Ιστορία φοβερή! Βρέ, βάσανο μεγάλο! Κατά πάς πάμε όιγουρα το νού μας θά τον χάσουμε γ' αυτό άς γίνη γρήγορα το ένα ή το άλλο γιά να μωρέσουμ', άδερφέ, λίγο να κουκάσουμε!... ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αισθηματικό διήγημα

Στην κομψή της βίλλα, η ώραία χήρα κ. Βαλμύ είχε συγκεντρώσει, το βράδυ αυτό, μια διαλεκτική συντροφιά. Οι περισσότεροι απ' τους προσκεκλημένους ήταν επιδοξοί μνηστροπές της. Ένας μόνο δεν προσπαθούσε καθόλου να κερδίσει την καρδιά της και το χέρι της, μολονότι συγκαίεσε από εξή μίνες στο σπίτι της: 'Ο λοχαγός Ρενέ ντε Μπρεσσάκ.

Απόψε, η ώραία χήρα κουβεντιάζε μαζί του με ιδιαίτερη ευχαρίστηση.

Μα πως δεν παντρεύτηκε ως τώρα, κύριε λοχαγέ; - τόν ρώτησε χαμογελώντας.

Γιατί δεν μου δόθηκε ποτέ καιρός να το σκεφθώ, κυρία, απάντησε εκείνος ήσυχχα.

Ο, δεν λέτε την αλήθεια! Κάθε άντρας της ηλικίας σας έχει σκεφθεί κάποτε το γάμο.

Ε, ναι λοιπόν, τόν σκέφθηκε άλλοτε, πριν από 15 χρόνια. Αλλά οι περιστάσεις δεν μου επέτρεψαν να πραγματοποιήσω το όνειρό μου.

Ελάτε, πείτε μου την ιστορία σας!

Οχι, όχι τώρα. Είναι πολύς κόσμος εδώ. Άλλοτε...

Γράφετε μου την απόψε! Μου το υπόσχεσθε;

Σας το υπόσχομαι, απάντησε ο αξιωματικός.

Το άλλο πρωί, η κ. Βαλμύ έλασε το γράμμα του. Της έγραψε μεταξύ άλλων:

«Με ρώτησε γιατί δεν παντρεύτηκε.

«Η ιστορία μου είναι απλή, κοινή, αλλά γεμάτη δροσιά και πόση. Πριν από 15 χρόνια, μόλις είχα πάει το πρώτο μου γαλόνι, πήγα να ξεκουραστώ απ' τις εξετάσεις μου στην ώραία βίλλα του πατέρα μου, στα Πυρναία. Σχεδιάζα από ύμεια, ελπίδα κι ευτυχία.

«Κατέβηκε απ' το σιδηρόδρομο στο Σαιν-Ζαν-ντε Λουζ κι ανέβηκε στο λεωφορείο. Την τελευταία στιγμή, έφτασε μια κοπέλλα με τη γκούβερνάντα της. Η πρώτη κάθισε στη μόνη άδειαν θέσι, απέναντί μου, κι η άλλη ανέβηκε δίπλα στον αμαξά.

«Η νέα αυτή ήταν χαριτωμένη, μελαχροινή, υπέροχη, ντυμένη απλά αλλά κομψά. 'Η σκέψι ότι θα ταξίδευα πέντε ώρες με τη συντροφιά της με γέμισε ένθουσιασμό... Μου είπε ότι έβγαζε απ' το οικοτροφείο. 'Ηταν όμορφη, 17 ετών, και πήγα να περάσω το καλοκαίρι της με μια φιλική οικογένεια. Κουβεντιάζαμε για χίλια πράγματα... 'Επειτα η κοπέλλα έφτασε πρώτη στον προορισμό της, θυμμένος απ' τη νοσηρία της, εκούσια και της φιλικής απ' το θάρρος μου. 'Επειτα κείνη, σαν δυσορεσμημένη τόσο θαμμένο γιατί την είχα ενοχλήσει, ώστε με λυπήθηκε και μου είπε οίγα:

«Δεν σάς θυμάω, κύριε! Και, για να σάς το αποδείξω, πάρτε αυτό εδώ...

«Μου έδωσε στο χέρι ένα φάκελλο και κατέβηκε βιαστικά απ' το αμαξά. Μέσα στο φάκελλο εκείνο, τρέλα, λέγοντας στον εαυτό μου: «Θα την ξαναβώ!... Την αγαπώ!... Θα γίνω γυναίκα μου!», Άλλοι να της ζήτησαν το όνομά της.

«Ρώτησα κατόπιν τον πατέρα μου: Δεν την ήξερε φύγει για τη Μαδρινασκάρα. Πήρα μαζί μου τη λατρεμένη δόξα, η ζέση, η κόρη και την κούρασε κι' εμένα.

«Αν βλέπατε τώρα αυτή τη φωτογραφία, θα χαμόθυμνέ. Είναι ταλακαμένη, φθορμένη, μισοπαλιά. 'Η ανήμνη, όμως τον είδωλό μου μένει χέρι μου τρέμει, και νιώθω ένα δάκρυ μ' ανεβαίνει στα μάτια μου...

«Ρενέ ντε Μπρεσσάκ, έγραψε λίγες λέξεις, με φανερά συγκίνησι:

«Ξέρω ότι έχετε ώραία τριαντάφυλλα στον κήπο της γιορτή μου; Θα κουνεβεντιάσω για την ανήμνησι.

Στις 5, ο λοχαγός έστειλε στην κ. Βαλμύ ένα τετρατάριον υποδέχοντα φορτισμένο με μια απλή τουαλέτ, είχε ελαφρύ λινόπιν από το φρέμα;

«Επιπρόσθετα μου, το είπα η χήρα, να αντικαταστήσω με μια καινούργια την παλιά και φθαρμένη λήκη κυρίας Βαλμύ.

«Είσι, είσι, είσι! Τράβηξε ο λοχαγός, δικά το τεταξιδιωτικό φορέμα μου, γι' ανήμνησι της νέου συνταξιοδότη μου, ο οποίος είχε πάρει μαζί του το δνείρο μου.

«Είσι, είσι, είσι! Γι' αυτό αναγνωρίστη- γνίμιας μας, κι' ενοίωσαν μια αμοιβή ελπί;

«Τώρα που ξαναανέστηκαν, μπορούν πιά να χωρίσουν;

«Αντί γι' άλλη απάντησι, ο λοχαγός έπεσε στα χείλη του το θωροφο κεράκι της μνηστής του, που Ο. ΜΑΡΙΟ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΡΕΣ

Ένα σοβαρό Ρωσικό πρόβλημα

Υπάρχουν σήμερα στη Μόσχα πολλές νέες γυναίκες, οι οποίες ζουν αποσπασμένες από τον κόσμο της πολυμυρίας, που ίσως άλλοτε στην 'Ασιατική Ρωσία και που καταπολεμήθηκε απ' τη Σοβιέτ. Είναι φυσική η επιθυμία αυτής της χώρας, που έχασε πολλά εκατομμύρια άνδρες στον πόλεμο—ίσως τα δύο τρίτα του άρσενικού πληθυσμού της. 'Εκατομμύρια Ρωσίδες, θα είνε καταδικασμένες να μη γνωρίσουν ποτέ τον έρωτα, το γάμο και τη μητρότητα, αν δεν λύση το Κράτος αυτό το σοβαρότατο πρόβλημα.

Στα μεγάλα εργοστάσια των Ουραλίων, είδα να δουλεύουν χιλιάδες γυναίκες, χωρίς να υπάρχουν άνδρες. Τους άλλους άνδρες, εκτός από ένα μεσκόπο μηχανικό, «Επειτα, όταν σχολάζαν απ' τη δουλειά, τις έβλεπα να γεμίζουν τους δρόμους, ντυμένες με τα καλύτερα φορέματα τους, πουντορισμένες, με βαμμένα τα χείλη τους, με την έλπιδα να τραβήξουν κάποιον άντραρκο άντρα. Και πρόσεκα τις φθονέρες, γιατί εσύ πούρηναν στις ελπίδες τους, που δεν είχαν χάσει τους άνδρες τους ή τους αγαπημένους τους... Στάθηκαν επί μια δόκλιση ώρα στον κεντρικό δρόμο του Όμσκ, του μεγάλου κέντρου πολεμικής παραγωγής της Σιβηρίας. Σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν πέρασαν παρά μόνο γυναίκες, κ' ένας μοναδικός άντρας, τραυματίας του 'Ερυθρού Στρατού!

Το πρόβλημα της ελλείψεως ανδρών ενδιαφέρει το Κράτος, κυρίως γιατί συνεπάγεται την ελάττωσι των γενήσεων, και συνεπώς λιγότερη από μέλλον της δύναμης του στρατού και δυσκολεύει την αναδιοργάνωσι της κατεστραμμένης Εθνοποιήσεως Ρωσίας και την αξιοποίησι των ανατολικών επαρχιών της.

Με ποιές πρακτικές λύσεις αντιμετωπίζουν τα Σοβιέτ αυτό το κρίσιμο κοινωνικό πρόβλημα;

Πρώτον, με τη χρησιμοποίησι των ανιπάρων πολέμου, που υπολογίζονται περί τα 3 εκατομμύρια. Όλοι αυτοί έχουν χάσει ένα χέρι, ένα πόδι, ένα μάτι, έχουν παραμορφωθεί έτσι ώστε να μη τραβούν πιά τις γυναίκες, ακόμη και τις λιγότερο απαιτητικές. Κι' όμως οι Ρωσίδες παντρεύονται μαζί τους κατά χιλιάδες.

Γενικώς, με ρωσικό Κράτος πιέζει με κάθε τρόπο τους πολίτες του να παντρευτούν. 'Ακόμα και στην αρχή του πολέμου, πριν φτάση το πρόβλημα στην όδεια μορφή του, οι άνδρες φορολογήθηκαν βαρύτερα απ' τους παντρεμένους. Κι' ένας Ρωσός δίχως παιδιά πληρώνει τώρα έκτακτα φόρο απ' τον πατέρα ενός παιδιού και δωδεκαπλάσιο από εκείνον που έχει δύο παιδιά.

Συγχρόνως γίνεται μια έντατική προπαγάνδα με τις εφημερίδες και το ραδιόφωνο, που υποδεικνύουν καθημερινώς στους Ρωσούς το καθήκον τους να γίνουν σύζυγοι και πατέρες. Πρέπει δε να σημειώση ότι η προπαγάνδα φέρνει πάντοτε μεγάλο αποτέλεσμα στο ρωσικό λαό.

Έχει εξ' άλλου μεταρρυθμισθή αναλόγως και το εκπαιδευτικό σύστημα. Μετά την 'Επανάστασι, τα σχολεία είχαν γίνει μικτά. Τα κορίτσια μεγάλωναν με την αντίληψη ότι δεν όπνηρε καμιά διαφορά μεταξύ των δύο φύλων, και δεν είχαν ιδέα από νοικοκυριά. Τώρα όμως είνε χωρισμένα και πάλι τα σχολεία αγοριών και κοριτσιών, κι' οι μικρές Ρωσίδες διδάσκονται πρό πάντων πως θα γίνουν καλές σύζυγοι και μητέρες.

Τα τελευταία χρόνια, τα Σοβιέτ ανεβάσαν με κάθε τρόπο την μεταναστεύσι των γυναικών στις μακρινές ανατολικές περιφέρειες του Τουρκεστάν και της

Ρωσικής Μογγολίας. 'Η προσπάθεια αυτή είχε διπλό σκοπό: Πρώτον, εφοδιάζονταν έτσι με εργατικά χέρια τα καινούργια και μεγάλα πολεμικά εργοστάσια που είχαν ιδρυθή εκεί κάτω. Δεύτερον, πολλές γυναίκες εύρισκαν συζύγους, γιατί σ' αυτά τα μέρη ο άνδρικός πληθυσμός ήταν πολύ μεγαλύτερος απ' το γυναικείο. Κι' η επιμέλεια αυτή Μογγολών με Ρωσίδες, πρόσφερε καινούργιο αήμα και ζωτικότητα στη φυλή, σύμφωνα με τις σύγχρονες βιολογικές αντιλήψεις.

Υπάρχει τέλος στη Ρωσία κι' άλλη μια... ανδρική παρακαταθήκη: οι πολυάριθμοι Γερμανοί αιχμάλωτοι, που φτάνουν περίπου τα ένα εκατομμύριο και που θα μείνουν πιθανόντα για πολύν καιρό στη χώρα των Σοβιέτ. Σήμερα απαγορεύεται αυστηρά κάθε επαφή τους με τον αντίτιπο πληθυσμό. Συγχρόνως όμως, τους γίνεται επιδείξι και λεπτή προπαγάνδα, για να χάσουν τη ναζιστική νοσηρία τους. 'Αν λοιπόν, 'Επειτα από χρόνια, βρίσκονται ακόμη εκεί, πολλοί απ' αυτούς θα έχουν αλλάξει αντιλήψεις και θα δεχθούν ευχαρίστως να παντρευθούν με Ρωσίδες, να εγκατασταθούν κάπου κοντά στα σύνορα και να συντελέσουν κι' αυτοί μ' όλες τους τις δυνάμεις στην αναδιοργάνωσι της Ρωσίας.

Χ. ΣΑΛΙΣΜΠΟΥΡΥ

«'Η σκηνή στη μεγάλη τραπέζια βαρεία, παλινού αστικού ύφους. 'Εκείνη, τριανταπεντάρα και πέντε, να που βασιλεύει ακόμη αρκετά φρέσκια και ορεκτική. Τύπος βετικά ερωτικό και ήμιρως γυναικός. 'Εκείνος φλόγιος, μαυριδερός, σφιχτοδεμένος, ως τριάντα χρονών, με τη φλόγα του μισοσβημένου ήλιου στο μάτι. Είνε καθισμένοι, πλάι-πλάι, στο βαρύ δαβάνι. 'Αντίκρου τους ή μεγέθυνσι του μακαρίτη, που έχει το ύφος οντοματάρχη επ' ανδραγαθία με μουσικά ουνταμάρχη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παρρηγορητικά): Αφιερώνη τις μέρες μου και τις νύχτες μου—και πρό πάντων αυτές—σε σένα!... Κάνω ότι μπορώ να σ' ευχαριστήσω... Στριμύωνομαι ώρες στην ούρα για σαπουνιά, για μια όκα ντομάτα, τακτικώς για μια μάκαριδε, ταλακαμένη για μια φέτα βουδάλι με πρακτικό δράμα κοκκαλο... και κοντά σ' αυτά όλα, σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ τρελλά... πως στο πω!... Και όμως, δεν είσαι ποτέ ευχαριστική μου... Διάρκως με γκρινιάζεις... Διάρκως κάτι σου λείπει... Διάρκως ανασταναίεις και θυμν... στο μακαρίτη!... Αυτό μου δίνεις, πρό πάντων, σ' αγαπώ!... Να έπρεπε για έναν ζωντανό... θα πήγα να τον βρω άμμεσα... να έζηγνιάω μαζί του... να του σπασώ το μούτρο!... 'Αλλά τι να κάνης μ' έναν πεθαμένο, που βρίσκεται δυο μέτρα κάτω από τη γη... πούχει γίνει συμπαράλα... κι' έχει απομείνει ένα καύκαλο με δυο άποιες τρύπες;... Τι να τού πής;...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' αγανάκτησι): Σου απαγορεύω να μιλάς έτσι για τον μακαρίτη!... (Ματιά στη μεγέθυνσι). Με συγχωρείς, αγάπη μου, που μιλάς με τόση ανευλάβεια για σένα!... Συγχωρείς τον γι' αυτό! Είνε νέος, άμωλος, δεν έρεει τη λέσι!... (Σ' 'Εκείνον): Να μη σε ξανακούσω να λές τέτοια πράματα! 'Ο μακαρίτης ήταν ένας άγγελος! Μια υπέροχη ψυχή!... Μου άφες αυτό το σπίτι... ένα σωρό μετοχές της 'Εθνικής... το περιόδι της 'Αγίας Παρασκευής... (Με μεγάλη συγκίνησι): Το πουλάκι μου! (Είνε έτοιμη να κλάψι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πεισματομένος): Πουλάκι μου!... Πουλάκι μου!... 'Ηταν ένας χάος και μισός! Πρώτα-πρώτα έχει το άδικο ότι... πέθανε!... (Κυττάζοντας τη μεγέθυνσι). 'Οποιος έχει, κύριε, μια τόσο ώραία γυναίκα... δεν πεθαίνει κύριε!... Κυττάζει να ζήση για να χαρή όσο μπορεί περισσότερο, κύριε!...

ΕΚΕΙΝΗ (με ύφος μοιροψία): Ευχαριστώ πολύ γι' αυτό το αμύβωλο κομπλιμέντο!... 'Αντι να είσαι κατενθουσιασμένος, που σου παρεκώρυσε τη θέσι του... τον κατηγορείς που πέθανε!... 'Ηθελες, λοιπόν, να ζή;

ΕΚΕΙΝΟΣ (διφορούμενα): Δεν ξέρω!... 'Όταν

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ...

«Όσο κι' αν σ' αγαπώ, όσο κι' αν ο παράφορος κι' απελπισμένος έρωτάς μου με παρασύρει σε τολμηρές σκέψεις και σε απραγματοποίητα όνειρα, βρίσκω τη δύναμη να λογικεύωμαι μερικές στιγμές...

Κι' αυτές τις στιγμές, τις τόσο μικρές κι' οδυνηρές για μένα, καταλαβαίνω γεμάτος απόγνωση πως η σπάνια κι' ασύγκριτη ομορφιά σου δεν μπορεί να βεβηλώθη από ένα δικό μου αγκάλισμα, από ένα δικό μου χέρι...

Ξέρω καλά πως την ομορφιά σου αυτή θα την χαρή κάποιος άλλος... Ναι, αγαπημένη μου...

Κάποιος άλλος θα δεχτεί μ' υπερφάνεια κι' ικανοποίησι την εκδομωτική ακτινολογία των γαλαξιών ματιών σου, που θα τόν κυττάζουν γεμάτοι έρωτα και πάθος...

Κάποιος άλλος θα ρουφήνη τον χυμό των άλικων κυελιών σου που θα περιμένουν μ' ανεπιτήρητα λακτάρα τα διψασμένα και λαίμαργα φίλια του...

Κάποιος άλλος θα αγκαλιάσει ζεστά και δυνατά το κορμί σου που θα είνε έτοιμο για την υπέρτατη έρωτική θυσία...

Κάποιος άλλος θα... φάη και την προικα σου και θα περάση ζωή χαρισάμενη—που να μη σπασή ο αναθεματισμένος!...

Γ. ΓΙΑΝ...

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Αμερικανισμοί

Το Ρένο είνε, όπως θα ξέρετε, η περίφημη «πόλις των διαχυτών» στην 'Αμερική. 'Εκεί εκδίδονται κάθε χρόνο τα περισσότερα διαζύγια. Οι δικασταί του Ρένο λοιπόν έχουν αποχτήσει μεγάλη πείρα στα ζητήματα του γάμου και κάθε τόσο δίνουν πολύτιμες συμβουλές προς τους συζύγους για μια αρμονική συμβίωσι που είνε η βάσι της ευτυχίας στη ζωή.

Ένας από αυτούς τους δικαστάς, ο Τζόνας Σέιμπος, δημοσίευσε έχοντας σ' ένα αμερικανικό περιοδικό ένα πλήθος από ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις για τους σημερινούς γάμους και μεταξύ άλλων ανέφερε τις ιδιότητες που πρέπει να έχει ένας καλός σύζυγος. Οι ιδιότητες αυτές είνε οι εξής:

«Ο καλός σύζυγος όφείλει να φροντίζει για τα παιδιά του μία ώρα την ημέρα. Να βοηθή τη γυναίκα του το πρωί στην παρασκευή του προγεύματος. Να ελαφραίνει την άνετη διατροφή της οικογένειάς του. Να μνη πέντε τουλάχιστον βράδια στο σπίτι του, και να πηγαίνει ένα βράδυ, καθώς και την Κυριακή, την οικογένεια του στον κινηματογράφο ή στο θέατρο, στο ελκονα-Πάρκ ή στο Ιπποδρόμιο, αναλόγως με τα οικονομικά του.

Επίσης, ο καλός σύζυγος όφείλει να περιμενέ αυτός, αντί να κάνει τη γυναίκα του να περιμένει. Να

ζούσε... μοιραζόμεστε τη γκρινιά!... Τόν γκρινιάζει κι' ο γκρινιάς!... 'Ενν τώρα είνε μόνον έμένα... Πάρνω μόνονχως μου όλες τις μπέρδες!... Τόν έχω φορμάει και πέθανε, να το ξέρεσι!... 'Ητανε μια λιποταξία!... 'Εξ' άλλου νύμναι τώρα τις συμπαθέσεις του τάφου... 'Εχει το φωτοστέφανο των απόγονων!... 'Εχει ελαφρονοση!... Δεν θυμάσαι πιά τις θλακείες του... τις χλίειες του... τις προτυχιές του!... Τού θυμάσαι όλα τα καλά!... Και στην παραμονή της παραμονιάς τη δική μου, ανασταναίεις και μου λές με στόμα γεμάτο: «Αυτό δε θα τόκανε ποτέ ο μακαρίτης!...» 'Ε, λοιπόν, όχι, κυρία μου!... Δεν τόν κινώσω!... 'Εδώ μου κάθισε!... 'Όσο ζούσε τόν προδίδωμε και γελοιάμε μαζί του!... Τώρα μύμναι ουσούδια πρόνο!... Τόν νοσταλγείες κάθε στιγμή!... (σηκώνεται βίαια). 'Ετσι μοιράζεται να πάρω αυτό το κόδωρο και να το πετάξω απ' το παρθένο!...

ΕΚΕΙΝΗ (όρθια, μελοδραματική): Αν το κάης δεν θα με ξαναδεις πιά!... Να το ξέρεις!... (Αλλάζοντας τόνο). 'Αχάριστε!... Αν μη τι άλλο σκέψου ότι φοράς τις μεταξένες πιτζάμες του, ότι μεταχειρίζεσαι τις παντοφλές του από θαμνίσιο μαροκινό... ότι κληρονομείς τις γραβάδες του που χωρίς μ' αναφέρω όλες τις άλλες ευκολίες που έχεις εδώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξέω φρενών): 'Α, όχι!... Τώρα με θνείεις! Τις πιτζάμες δεν τις έχηπιας εγώ!... Σου είπα έκτο φορές να φέρω τις δικές μου... 'Αλλά έχω μια υπόνοια: 'Οτι με θέλεις με τις δικές του γιατί τόν νοσταλγείς!... Μάθε, λοιπόν, ότι αυτά θα πάρουν τέλος σήμερα!... 'Αντίο!... (Κάνει να φύγη).

ΕΚΕΙΝΗ (άνησυχη): Πού πής;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (όρηπτικά): Πάω να φέρω τις πιτζάμες μου... τις παντοφλές μου... και τις γραβάδες μου!... Κι' ως πού να γυρίσω πρέπει αυτό το πτώμα (δείχνει την μεγέθυνσι) να φύγη από κεί!... Να πάη στην αποθήκη!... Και να φύγη επίσης κι' από κεί!... (Ακουμπάει το χέρι του στο στήθος της, προς το μέρος της καρδιάς).

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα ηλεκτρικό πινάκι στην επαφή του στο χέρι): 'Αγόρι μου!... τόσο τόν χλίειεις λοιπόν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει φλογερά): Ναι, τόν χλίειω!... 'Όσο ζούσε τόν προδίνεις μ' έμένα! Τώρα που πέθανε με προδίνεις μ' αυτόν!... Τα κτηνίσω τόν εαυτό σου!

ΕΚΕΙΝΗ (όλημια παράφορη): 'Αγάπη μου!... Σήμερα τόν θαβούμε για δεύτερη φορά! (Νέο φέρι πανομοιότυπο του πρώτου. 'Η μεγέθυνσι τριζει, ταλαντεύεται και πέφτει μονάχη της στο πάτωμα μετά πατάγαι).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Της Ακαδημίας 'Αθηνών

Η ΜΠΟΡΑ

Συγκινητικό διήγημα

«Απ' το πρωί, ο νερο-Ζάν όθριζε, κάτω απ' τόν κουρτίνο ήλιο με τη βοήθεια τής γυναίκας του. Βιαζόταν να μαζέψη το στάρι του, να το εξασφαλίση. Κάτι συννεφάκια στών ουρανών τόν απνυκούσαν...

Το μεσημέρι, έφτασε η κόρη του σνοσέτ, φέρνοντας το φαγητό. Κάθισαν όλοι να φάνε σε μια οκιά.

Αν είκαμε ακόμα δυο μπράτσα γερά, θα τελειώναμε απόψε, είνε ο πατέρας στην κόρη του. Να ιδούμε, πότε θ' αποφασίσει να μās τα βρήσι!...

Η κοπέλλα κοκκίνισε και χαμήλωσε τα μάτια της. Σκεπτόταν ότι ο Κλώντ της δεν θα δεχόταν ποτέ να κομη τέτοια βαρεία δουλειά!...

Οι γονείς της ξαναρχίσαν το θέρημα, με το κεφάλι σκυφτό, σαν υποζύγια. 'Η όσναστ τους βοηθούσε για λίγο στο δέσιμο των δεματιών κι' έπειτα έφυγε για να μαγειρέψη για το βράδυ.

Κοντά στο σπίτι της, συνάντησε τόν Κλώντ. 'Ο νέος τήν αγκάλιασε απ' τη μέση. 'Εκείνη όμως τού έφυγε.

«Οχι, όχι! τού είνε. Είμαι θυμωμένη μαζί σου... Δεν μ' αγαπάς πιά άληθινά... 'Αν ήθελες!...

Χωρίστηκαν κατακουρασμένοι. 'Η κοπέλλα κλειστικε στο σπίτι, έτοιμη να κλάψη.

Το βράδυ, έφτασαν οι γονείς της, κατακουρασμένοι. Εφαγαν γρήγορα τη σούπα τους. 'Επειτα ο γέρος άναψε τη συνθηθιμένη πίπα του, πούν να κοιμηθή.

«Ένα άμορφο κορίτσι σαν εσένα, να ξεμυαλίζεται μ' ένα τεμπέλη!... είνε στην κόρη του με θυμό. Πρέπει να τελειώνη αυτή η ιστορία!...

Ανοίξε το παρθένο. Μία ζεστή πνοή τόν χτύπησε στο πρόσωπο. 'Η ατμόσφαιρα ήταν βαρεία, ο ουρανός κατάκυρος!...

Σε λίγη ώρα μια βροντή έξυπνησε εσβανά το νερο-Ζάν. Πήδσε απ' το κρεβάτι του, βαρσοπλώντας. Είχαν αρχίσει να πέφτουν χοντρές στάλες βροχής. Τα δέντρα βογγούσαν απ' τόν άνεμο. 'Η μπόρα έξοπασε, μ' απερίγραπτη μανία... Τώρα ο ουρανός φλεγόταν ολόκληρος.

«'Η όσναστ έκλαψε μ' αναφυλλπτά. 'Η μπτέρα της σταυροκοπιόταν. 'Ενας κερυνός έκαμε το γέρο να ξαναδραστημιση, σκουπίζοντας συγχρόνως το ιδρωμένο μέτωπό του.

«Σάπη! μουρομύρισε με τρόμο η γυναίκα του. Θα μās βοή μεγάλο κακό!...

Αλλά ο χωρικός είνε άνοιξε διάπλάτα το παράθυρο, έθριξε τόν ουρανό, τούδεινε τη ντροφή του... 'Η βροχή έπεφτε σαν καταρράκτης. Όλες οι ελπίδες τού γέρου γκρεμίζόντουσαν, από μιας ώρας θεομηνία!

Είχε πέσει τώρα σ' ένα κάθισμα, συντετριμμένος. Κι' έμεινε έτσι όλη τη νύχτα!...

Κατά τα επημερώματα, ο ουρανός καθάρισε έπ' τέλους. Τότε ο Ζάν νύηθηκε και βήκε, κλωμώ σα φάσμαμα, ενώ οι δυο γυναίκες έκλαγαν άπληκτομένα. Σκόντασε σε κάθε βήμα του. 'Εδλεπε ύψω του τήν καταστροφή, τήν έρημωσι. Όλα τα θέρηστα στάχυα κειτόντουσαν στη γη, πασπαλιμένα απ' τη νεροποντή. Γιατί να έμπερρη τέτοια συμφορά ο Θεός που δίνει στους ανθρώπους το καθημερινό ψωμί τους;...

Όταν έφτασε κοντά στο χωράφι του, ο Ζάν κύτταξε για τα δεμάτια του. 'Ηταν αίνωρος ότι είχε πάρει όλα τα νερά. Μα έξορνα έμεινε αποσθολωμένος. Μήπως όνειρευόταν; Τα δεμάτια ήταν όλα σωριασμένα σε κανονικές θημινές, με το στάρι προς τα μέσα, καλά προφυλαγμένο!

«Συχωρείς με, θεέ μου, που σε πρόσβαλα! μουρομύρισε ο γέρος. 'Εδωλες το χέρι Σου!...

«Εου είσι, μπαρμπα-Ζάν, είνε εσφηνικά μια φωνή κοντά του. Σου νύητωσα το στάρι σου!

Ο χωρικός άνασκήρτισε. Είχε αναγνωρίσει, κάτω από ένα δέντρο, τόν Κλώντ που έτρεπε συγκορμος, μουσκεμένος απ' τη βροχή.

«'Η όσναστ μου είχε πη χέσε το βράδυ: «Αν ήθελες, θα ήταν εύκολο...», πρόσθεσε ο νέος. Σκέφθηκε, λοιπόν, ότι έπρεπε να σε βοηθήσω για να σ' ευχαριστήσω. 'Ηρα λίγο πριν πιάση η μπόρα και σάς σιγουρέψα τα δεμάτια τού σταριού. Ευχαριστώ, παιδί μου!

«Δεν πρέπει να μ' ευχαριστής. Έκαμα το καθήκον μου... για το καττήρι τις αγαπημένες μου. Το ίδιο θάκανε ο καθένας. Τάβαλα με τη μπόρα και τη νίκησα, δεν την άφησα να σε καταστρέψη. Γρήγορα γοήγορα μαζέψη το στάρι σου και το σιγουρέψα μ' έσορνη η βροχή, μιά τί σημαίνει; Είμαι τώρα πολύ ικανοποιημένος...

Το πρόσωπο τού νερού φωτίσθηκε από ένα χαμόγελο. 'Ενοίθε καλά τι έδειξε η έπιείσισι τού νέου. Τόν αγκάλιασε, τόν έθριξε, σαν νύηθε να τόν ζεστάνη με το κορμί του.

«Ελά!... τραυλίζε, μη μπορώντας απ' τη συγκίνησι να μιλήρη περισσότερο.

Όταν μπήκαν στο σπίτι, οι δυο γυναίκες έδωσαν μια φωνή έκπληξης. 'Ο γέρος τις διάταξε με μια χειρονομία να αμώσουν. Τράβηξε τόν Κλώντ κοντά στο άναμμένο τζάκι και τού είνε φίλικα:

«Κάσε να στεγνώσης, ως ότου ετοιμαστή η σούπα... Είσι το παιδί μιας πιά!

ΑΡΝΩ ΝΤΕ ΛΑΠΟΡΤ

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η νέα και όμορφη Σελέστ Σαμπράν μένει ορφανή κι' έρημη στον κόσμο μετά το θάνατο του πατέρα της και της μητέρας της. Ο πατέρας της που πλούτισε υπόπτως στην Αμερική, την αφήνει γενική κληρονόμος του. Ορίζει συγγενικούς διά της διαθήκης του κληδονήσις της τον αδελφό του 'Αντουάν, ένα πονηρό χωριάτη, κατασκευαστή τσοκάρων. Ο 'Αντουάν θα πέρνει πέντε εκατομμύρια το χρόνο, όσο να ενηλικιωθή η Σελέστ. Ο 'Αντουάν κι' η γυναίκα του φτάνουν ολόκληροι στο Παρίσι, αποφασισμένοι ν' αποζημιωθούν για τη φτώχεια τους. Ο 'Αντουάν επί πλέον το ρίχνει στις ήδονες και συνδέεται με μία σατανική χορεύτρια, τη Σάρα, την οποία αγαπάει σαν κολασιμένο. Η Σάρα τον καλεί μία μέρα έξω για να μιλήσουν σοβαρά. Τον προτείνει να δεχθώ ός γαμπρό, κάποιο κομψό νεαρό, τον Μπενεβίντι, που θα το υποδείξει αυτή για την ανήλικη του κι' έτσι να μοιραστούν την προίκα της. Ο 'Αντουάν δέχεται και φεύγει για σιγουριά οικογενειακής για την εξοχή. Έκει η Σελέστ γνωρίζει ένα νεαρό φτωχό ευγενή γειτονιά της τον Κλώντ ντε Ριμπέμον. Μία μέρα που η νέα κάνει τον περίπατό της στο δάσος πέφτει σ' ένα έλος και κινδυνεύει να βυθιστεί. Ο Ριμπέμον τρέχει επί τόπου τυχαίως και την σώζει από βέβαιο θάνατο. Στο μεταξύ δλοι συνομιλούν κατά της νέας. Η Σελέστ όμως νοιώθει αγάπη για τον Κλώντ, ο έπιστάτης της άναψήν κεντρώνει πληροφορίες για τον όποιον συγγενή της περιουσία της. Η άτυχη νέα κρυφακούει στο μεταξύ το θέο της και συνωμοτεί εις βάρος της ζωής της και της εύτυχίας της με τους συνεγούς του και φεύγει έ-ξάλλη προς το δάσος.

5ον Μολοντί βρισκόταν τώρα πολύ μακριά απ' τη βίλλα, φώδωνταν πάντα, γιατί έλεγε με το νού της: «Όταν έβου ότι δεν καταβαίνω σκομια στην καμάρα μου. Θα φάσουν τότε να με βρούν, θα με κινήσουν... όχι γιατί θα άνησυχούσαν για μένα, αλλά γιατί τους χρειάζομαι για το κακούργιο σχεδίου τους!» Σηκώθηκε και συνέχισε το δρόμο της, μέσα στο σκοτάδι. «Ο φόδος της μεγάλανε. Της φαίνεται τώρα ότι τα δένδρα έφαίρουν ζωντανές μορφές, ότι την κυνηγούν φαντάσματα... Τα φτερουγίσματα των νυχτοπουλιών εμμοιάζαν σ' αυτή της σαν ποδοβολήτο, οι φωνές τους σαν οδρλιάσματα των έχορών της...» Έτρεφε, περπατώντας, σόρθηκε άρες ολόκληρες, που της φάνηκαν αιώνες. Δεν είχε ιδέα που βρισκόταν... Όταν βγήκε το φεγγάρι και φώτισε το δάσος με τις χλωμές ακτίνες του, ο τρόμος της μεγάλωσε. Γιατί η σεληνή σκηνιάζε στη γη άμετρητες σκιές — άλλα φαντάσματα, που κοινοβιούνταν με το φύσσημα της αύρας... Έφτασε εαφνικά έμπρός στο έλος, όπου είχε χωθή άλλοτε με το όλονό της. Ανατρίχιασε, βλέποντας το. Έκανε μία κίνηση για να ξαναπέσει μέσα, ξέροντας τώρα τι την περιέμενε. Είχε αηδίασει τόσο τη ζωή!... Άλλά δεν μπόρεσε. Σκέπασε τα μάτια της με τα χέρια της, έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και μοιρούρισε: — «Όχι, όχι!... Είνε πολύ φρικτός ένας τέτοιος θάνατος!...»

Εναυσιμήθηκε μ' όλες τις λειπομοειές του τον κίνδυνο που είχε διατρέξει. Θυμήθηκε ότι της είχε φανή τότε σαν να κοινοβιούνταν τα άντικρυνα χυμιάλασα... Καθώς είχε μείνει κατόνιν, ο Τερράντ κι' ο Μπενεβίντι είχαν προσφέρει τη βοήθεια τους στον Κλώντ. Ήταν βεβαία λοιπόν τώρα ότι οι άνθρωποι άσποι βρισκόντουσαν πραγματικά άναμεσα στον θά-μνο, περιμένοντας το θάνατό της! Απομυρνώθηκε απ' το έλος κι' άρχισε πάλι να τριγυρίζει μέσα στο δάσος. Δεν ήξερε που πήγαινε... Αναγκάστηκε επί τέλους να σταματήσει. Τα πόδια της είχαν πιασθή απ' το ποσάτημα. Επλάθηκε καταγής...

Η νυχτερινή δροσιά την πόμπε, την δια-περνούσε. Έβλεπε τα κλάμματα. Προσποθούσε ώστόσο από περιφάνεια να συγκρατήσει τους λυγμούς της, μολοντί δεν βρισκόταν κανείς εκεί για να την ακούσει. Τα δάκρυα την άνακούφισαν κάπως. Σηκώ-θηκε, λίγο εαλαφρομένη. Τι θα έκανε τώρα; Μπορούσε να τριγυρίσει έτσι όλη τη νύχτα; Και την άλλη μέρα;... Πού θα πήγαινε; Μήπως είχε πούθενά κανένα φίλο; Φαίνονταν καταδικασμένη να ζή ολόμο-γαχη, σαν να την απομόνωναν απ' τον κόσμο το πλούσι της... αυτά που την έκαναν δυστυ-χιωμένη, γιατί κινούσαν την άπληστία του θείου της. Συγκέντρωσε όλη την ψυχραιμία της, για να σκεφθή λογικά και ν' αντιμετώπιση την κατάσταση. «Αν ζητούσε άουλο σε κάποια φέρ-μα, ή φιλοξενία αυτή δεν θα ήταν παρά πορνική. Θα έπρεπε να ξαναφύγη την άλλη μέρα, να κρυφθώ... Θα διέτρεχε διαρκώς τον κίνδυνο να την βρούν εκείνοι που είχαν συμ-φέρον να μη την χάσουν. Θα συλλογίζονταν τότε γιατί είχε φύγει. Και θα άνακαλύπταν ότι ήξερα πιά τα σχέδιά τους... Αυτό θα ή-ταν ή δριστική καταδίκες της!...» «Αν άπεαντίως γύριζε τώρα στη βίλλα, θα μπορούσε να διακυβιλή ότι είχε χάσει το-χαίως το δρόμο. Θ' άποκινώθαι επί τις υπο-ψίες. Και, προειδοποιημένη πιά για τον κίν-δυνο που την άπειλούσε, θα μπόρουσε εύκο-λότερα να φυλαχθή. Πάντως, θα κερδίσει έτσι καιρό. Έπειτα θα έδλεπε τι έπρεπε να κάνει. Αφού πήρε αθή την απόφαση, προσπάθησε να προσατολοήση και να γυρίση απ' τα ίδια μονοπάτια, που είχε άκολουθήσει στον έρχο-μό. Πεπατώντας επί μία ώρα, Έπειτα κατά-λαβε ότι είχε κάνει λάθος στο δρόμο. Έξοκ-λούθησε ώστόσο να προχωρή στην τύχη. Έξωφανα έφτασε σ' ένα πλατάωμα γυμνό, γε-μάτο βράχους. Κι' είδε έμπρός της την ψηλή σιλουέττα του πύργου των Ριμπέμον. Αναστράψε με άνακούφιση, γιατί ήξερε πιά να γυρίση απ' εκεί στη βίλλα. Σε μία ώρα το πολύ θα είχε φτάσει. Σταμάτησε και κύτταζε το μισοερείπιο κτίριο, σά να ζητούσε προστασία. Μία γλυ-κιά συγκίνηση την είχε κυριεύσει. Άντι να φύγη έμενε εκεί, χαμένη στις άνειροπολήσεις της. Σαφηνικά γονάτισε πίσω απ' τους θάμνους. Είχε ιδή να φωτίζεται ένα παράθυρο, ν' ά-νοιγη και να προβάλλη σ' αυτό ο Κλώντ. Ο νέος έμενε άκίνητος κυττάζοντας μακριά, προς τη βίλλα της, σαν ν' άναζητούσε με τα μάτια τη σιλουέττα της... Μ' άσπαρεί μοιρούρισε η Σελέστ, τρελ-λή από χαρά, σφίγγοντας το χέρι της πάνω στην καρδιά της που χτυπούσε άτακτα. Μ' ά-γοηταί! «Νοιώθω να λυώνη κόττι μέσα στην ψυχή της, να την πλημμυρίζει από τρυφερότητα... Έκασε ένα βήμα, για να βλέπη καλλίτερα τον Κλώντ. Αυτή όμως η κίνηση την πρόσδεσε. Τα σκυλιά, δεμένα στην αλλη με άλυσσίδες, άρ-χισαν να γαυγίζουν με μανία. Ο Ζαννέ βγήκε, και προσπάθησε να τα ήσυχάση. Καθώς τα γαυγίσματα τους δυνάμωναν, κατάλαβε ότι τριγυρίζε κοντά κάποιος έένος. Έκανε το γόρο του πύργου, χωρίς να ιδή τίποτε το ύποπτο. Ο Κλώντ είχε βγί κι' αυτός, άκούγοντας τα σκυλιά. Καθώς όμως είχε διακρίνει μία σκιά να γλιστρά μέσα στο δάσος διευθύθηκε κατ' έθείαν προς τα εκεί. Η Σελέστ, κατατρομαγμένη, προσπάθησε να κρυφθώ στον ίσκιό των δένδρων. Το μύτι όμως του κυνηγού ήταν διαπεραστικό. Και το φεγ-γάρι πρόσδεσε την παρουσία της κοπέλας. Ο Κλώντ πλησίασε τη μαύρη εκείνη σιλουέ-τα, την άρπαξε από το μπράτσο και της είπε άποτομα: — Πούος είσθε; Γιατί κρύβεσθε; Την τράβηξε έξω από το δάσος. Είθε τότε το χλωμό πρόσωπο της νέας, τα σχισμένα φο-ρέματα της, τα ματωμένα χέρια της. Αότη!... μοιρούρισε. Αότη εδώ, τέτοια ώρα!... Ένώ πριν από λίγο, άκουμπισμένος στο πα-ρόθυρό του, τη συλλογίζεταν με γλυκεία με-λαγχολία, τώρα που μία τόχη άνελπιστη την έφερε έμπρός του, ξεχνούσε τον κρυφό έρωτά του κι' ενωιόθε να τον κυριεύη ένας παράξενος θυμός! — Τι ζητάτε εδώ, τέτοια ώρα; Είπε με τρα-χύτητα. Τι δουλεία έχετε να τριγυρίζετε τη νύχτα στο δάσος, ολόμολογ; Έκείνη έμενε με το κεφάλι σκυμμένο, σαν ντροπισμένη. Τα μάτια της γέμιναν από δά-κρυα. Γύρισε άποτομα κι' άπομακρόνθηκε, πλη-γωμένη απ' την άνεληγμένη συμπεριφορά του νέου, δίχως να σκεφθή ότι θα μπόρουσε με μια λέξη της να το άξηγήση όλα. — Κι' αυτός!... κι' αυτός με κακομεταχει-ρίζεται! μοιρούρισε με άπελπισία. Ο Κλώντ την κύτταζε με φένη, με την καρδιά γεμάτη τούτες. Δεν προσπάθησε καν να έξακριώση ποιά αίσθημα τον είχε σπρώξει να της μιλήσει έτσι. Ίσως την είχε φοβήθ... Την είδε ν' άπομακρόνεται, σαν πληγωμένη απ' την άδικη βανυσσήτά του.

Έγυριστε πίσω, Σελέστ! — της φώναζε ή καρδιά του. — Συχωρέστε με! Σας άγαπάω!... Πώς όμως να την άκούση εκείνη!... Καθώς γύριζε στον πύργο του, συλλογιζό-ταν: «Είνε περασμένα μεσάνυχτα... Τι έρχόταν να κάνει, τόσο μακριά απ' το σπίτι της, σ' αυτήν την προχωρημένη ώρα;... Μοι φανή-καν τα χέρια της ματωμένα. Τα ρούχα της ή-ταν κομραλισμένα... Τι σημάτι αυτό το μυστήριο; Μία κόρη της τάξέως της δεν γυ-ρίζε τη νύχτα στο δάση... Και γιατί άραγε ήλθε εδώ; Γιατί δεν μοι άπάντησε τίποτε, όταν της μιλάρα τόσο σκληρά;... Τι παρά-ξενη κοπέλα!...» Θυμήθηκε ότι πρό ήμερών, ενώ τριγυρί-ζε κοντά στο σπίτι της, με την άκατανίκητη έπι-θυμία να την ιδή, εκείνη έτρεξε άεσφα κον-τά του και του είπε, τρομαγμένη: «Προστατεύσατέ με, για το Θεό!...» Μα την προστατεύση; Έναντιον τίνας; Πούος άπειλούσε την νέα αυτήν, που φαίνονταν τόσο εύνοημένη απ' τη φύσι κι' απ' την τύχη, τρι-γυρισμένη απ' την πολυτέλεια; Ήταν λοιπόν δυστυχισμένη; Χρειάζονταν ύπερασπιστή; Κι' ή αγνή ψυχή της είχε διαλέξει αυτόν, τον Κλώντ; Κι' όμως αυτός την είχε άποδιώξει, την κο-πέλλα που είχε βρή το δρόμο της καρδιάς του; Έπρεπε να είνε έντελώς άπομονωμένη, έγ-καταλελειμένη απ' όλους, για να ζητήσει την προστασία ενός άγνώστου... «Έπρεπε να την βρώ, να τα μάθω όλα! — συλλογίστηκε ο κόρης. — Πρέπει να με συγ-χωρήση, και να μου εξήγηση τους κινδύνους που την άπειλούν!... Με παρακάλεσε δυο φο-ρές, κι' έγω ό τρελόος την άπομάκρυνα από μένα!...» Έτρεξε από πίσω της, την άναζήτησε, άλ-λα δεν την βρήκε πούθενά. Την ώρα εκείνη, η Σελέστ έφτανε στη βί-λλα. Όλοι ήσαν στο πόδι. Ο θεός της είχε στείλει στο δάσος να φάσουν γι' αυτήν. Άν ή κοπέλλα άργούσε περισσότερο, άν δεν έγύ-ριζε, οι τρεις συνένοχοι θα ύποπτευόντουσαν, έφ' όσον μάλιστα ο μαρκήσιος είχε το προη-γούμενο της κουρτίνας που κουνήθηκε... Εύτυχώς, ο γυρισμός της δεν άφισε να γεν-νηθή καμιά ύπόνοια. Ο Τερράντ έφυγε, αφί-νοντας μόνους θεοό και άνηψά. Η Σελέστ έβλεπε να κλεισθή στο δωμάτιό της. Άλλά ο 'Αντουάν τη σταμάτησε, την άρ-παξε απ' το μπράτσο και φώναξε: — Από πού έρχεσαι, τέτοια ώρα; Μαρε μπράβο διαγώνη!... Φαντάζεσαι ότι ο πατέ-ρας σου σ' έμπιστεύθηκε σέ μένα, για να σ' άφινω να κάνης ό,τι σου κατέχει; Πόσο εύκολο θα ήσαν να τον βάλη στη θέσι του η Σελέστ, με δυο λέξεις, μόνο!... Άλλά συγκρατήθηκε, με τη σκέψη ότι έπρεπε να ά-ποκριθή, να ξεγελήσει τους άλλους, άν ήθελε να σωθή. Ο ελαχίστος ύπαντιωμός μπόρουσε να την καταστρέψη! — Είχα βγί έξω το άπόγευμα, άπάντησε. Η βροχή με βρήκε στο δάσος. Κατέφυγα στον Κλώντ. Αυτή όμως η κίνηση την πρόσδεσε. Τα σκυλιά, δεμένα στην αλλη με άλυσσίδες, άρ-χισαν να γαυγίζουν με μανία. Ο Ζαννέ βγήκε, και προσπάθησε να τα ήσυχάση. Καθώς τα γαυγίσματα τους δυνάμωναν, κατάλαβε ότι τριγυρίζε κοντά κάποιος έένος. Έκανε το γόρο του πύργου, χωρίς να ιδή τίποτε το ύποπτο. Ο Κλώντ είχε βγί κι' αυτός, άκούγοντας τα σκυλιά. Καθώς όμως είχε διακρίνει μία σκιά να γλιστρά μέσα στο δάσος διευθύθηκε κατ' έθείαν προς τα εκεί. Η Σελέστ, κατατρομαγμένη, προσπάθησε να κρυφθώ στον ίσκιό των δένδρων. Το μύτι όμως του κυνηγού ήταν διαπεραστικό. Και το φεγ-γάρι πρόσδεσε την παρουσία της κοπέλας. Ο Κλώντ πλησίασε τη μαύρη εκείνη σιλουέ-τα, την άρπαξε από το μπράτσο και της είπε άποτομα: — Πούος είσθε; Γιατί κρύβεσθε; Την τράβηξε έξω από το δάσος. Είθε τότε το χλωμό πρόσωπο της νέας, τα σχισμένα φο-ρέματα της, τα ματωμένα χέρια της. Αότη!... μοιρούρισε. Αότη εδώ, τέτοια ώρα!... Ένώ πριν από λίγο, άκουμπισμένος στο πα-ρόθυρό του, τη συλλογίζεταν με γλυκεία με-λαγχολία, τώρα που μία τόχη άνελπιστη την έφερε έμπρός του, ξεχνούσε τον κρυφό έρωτά του κι' ενωιόθε να τον κυριεύη ένας παράξενος θυμός! — Τι ζητάτε εδώ, τέτοια ώρα; Είπε με τρα-χύτητα. Τι δουλεία έχετε να τριγυρίζετε τη νύχτα στο δάσος, ολόμολογ; Έκείνη έμενε με το κεφάλι σκυμμένο, σαν ντροπισμένη. Τα μάτια της γέμιναν από δά-κρυα. Γύρισε άποτομα κι' άπομακρόνθηκε, πλη-γωμένη απ' την άνεληγμένη συμπεριφορά του νέου, δίχως να σκεφθή ότι θα μπόρουσε με μια λέξη της να το άξηγήση όλα. — Κι' αυτός!... κι' αυτός με κακομεταχει-ρίζεται! μοιρούρισε με άπελπισία. Ο Κλώντ την κύτταζε με φένη, με την καρδιά γεμάτη τούτες. Δεν προσπάθησε καν να έξακριώση ποιά αίσθημα τον είχε σπρώξει να της μιλήσει έτσι. Ίσως την είχε φοβήθ... Την είδε ν' άπομακρόνεται, σαν πληγωμένη απ' την άδικη βανυσσήτά του.

Χα γνωρίσει σέ κάποιο καταγώνιο τη Σάρα. Την πήρε μαζί του, την παρουσίασε στην άρ-χή για κόρη του κι' έκανε μαζί της διάφορες θρασυότητες και μεγάλες κλοπές. Αφού έκλε-ψαν από ένα κομμηματοπώλη δυο διαμάντια αξίας 400 εκατομμυρίων, γύρισαν όλοι στη Γαλλία. Έκει, ή Σάρα λανσάρθηκε γρήγορα στον κόσμο του γλεντιού. Γνώρισε τον Μπενεβίντι, σχετίστηκε μαζί του, τον κατέστρεψε κι' έπει-τα τον έφερε σ' έπαφή με τον Μαρκήσιο. Ο δεσμός αυτός ύπηρεσε μοιραίως για τον νέο. Όπως ο μαρκήσιος, κι' ο Μπενεβίντι κατα-γύονταν από καλή οικογένεια κι' είχε πάρει τον κακό δρόμο. Δεν άργησε λοιπόν να γίνει άρ-γανό του Τερράντ. Η Σάρα που ξεμύαλισε τον 'Αντουάν Σαμ-πράν και κατέστρεψε το σχέδιο του σφετε-ρισμού της περιουσίας της άνηψίας του σ' αύ-τους τους δυο βλαστήκες. Δυο μέρες μετά την τρομερή άποκάλυψη, που άναστατώνε τη Σελέστ, ο θεός της την κάλεσε κι' άρχισε να της μιλή με τρόπο για τους κινδύνους που παρουσιάζει ο κόσμος για ένα άπραγο κορίτσι, και για την άνάγκη της άποκαταστάσεώς της. Έκείνη ένοιωσε να την κυριεύη έξέγερσις κι' άηδία, για την τόση ύποκρισία του. Ώστόσο έξακολουθήσε να παί-ζει το ρόλο της. Σας εύγεμονώ για το άνδιαφέρον σας, θεέ μου, είπε. Δεν έχει όμως παρουσίαση άκόμη κανείς ύποψιφής σύζυγος... — Χμ!... Μοι φαίνεται τί, μόλις φθάσαμε εδώ, γνωρίσαμε δυο κυρίους καθώς πρέπει, οι όποιοι στο προσέφεραν μία πολύτιμη ύπρε-σία, καθώς θα θυμάσαι... σου έσωσαν δηλαδή τη ζωή! — Πρόκειται για τον κύριο ντε Ριμπέμον; Ο Σαμπράν άναγκήτησε και κύτταξε μ' έκπληξη την κοπέλλα. — Όχι, άπάντησε. Δεν γνωρίζω αυτόν τον κύριο. Δεν έχει καμιά σχέση μαζί μας, Γιατί άναφέρει το όνομά του; Η Σελέστ άνασκήκωσε τους ώμους της, με ύφος άδιάφορο. Πραγματικά, γιατί είχε μιλήσει για τον Κλώντ; Μήπως ο νέος άνδιαφερόταν γι' αύ-την; Δεν την είχε δεχθή με τρυφερότητα, όταν ήσαν άκόμη έτοιμη να νικήθί απ' τη συγκίνηση που της γέμισε την καρδιά, και να φανερώση το μυστικό του έρωτός της; Λίγο έλειψε ώστόσο ν' άπαντήση στο θέο της ότι χρυσόδοος τη ζωή της στον Κλώντ μόνο. Άλλά προτίμησε να σιωπήσει. — Οι κύριοι, για τους όποιους σου μιλήσα, συνέχισε ο 'Αντουάν, είνε ο μαρκήσιος ντε λά Τερράντ και ο νέος φίλος του. Θα έχη προ-σέει, άσφαλώς, ότι ο δεύτερος έρχεται εδώ καθημερινώς σχεδόν. Η Σελέστ περιωρίσθηκε να κουνήση κατα-φατικά το κεφάλι της. — Ο Μπενεβίντι έχει μεγάλη περιουσία. Μοι έβδειξε τους τίτλους της, για να μη μω μείνη καμιά άμφιβολία. Είνε όρφανός, έντελώς έ-λεύθερος. Σε γνωρίζει, τον άρεσε... Και βλέπω, απ' την ταραχή σου, Σελέστ, ότι έχει κλάψει και σε σένα ζωνή έντύποσι. Πράγματι, ή Σελέστ ήταν κατακλκνική, άλ-λα από θυμό και ντροπή. Θυμήταν τη σπηνή που ο Μπενεβίντι, με τα φλογερά έρωτικά του λόγια λίγο έλειψε να βρή το δρόμο της καρ-διάς της... — Ο Μπενεβίντι σ' άγαπά, πρόσθεσε ο 'Αν-τουάν. Σήμερα το πρωί, ο μαρκήσιος ζήτησε έπισημως το χέρι σου, για λογαριασμό του. Το ύποσχεθήκα ότι θα σου μιλούσα σχετικάς, κι' ότι έγω προσωπικά δεν έχω καμιά άν-τίρρηση, γιατί ο φίλος του μ' άρεσει πολύ. Βλέποντας ότι ή κοπέλλα δεν μιλούσε, πί-στεψε ότι την είχε πείσει. Και συνέχισε: — Πριν προχωρήσουμε όμως, άνασπητό μου κορίτσι, πρέπει να πάρουμε έτετικές πληροφο-ρίες γι' αυτόν τον ύποψηφο. Τα φαινόμενα ά-πατούν κάποτε. Μπορεί δέ να γελιέται ο μαρ-κήσιος, όταν μοι έξιμνη τόσο τον προστα-τευμένο του... Πάντως ύποσχεθήκα στον κύ-ριο ντε λά Τερράντ να το μεταβιβάσω πιστά την άπάντησή σου. Σε άκούω λοιπόν, άγαπη-τή μου... Η κοπέλλα είχε σηκωθεί, πινυμένη από ά-γανάκτηση. Τα λόγια άνέβαιναν στο χείλι της σαν κύμα άκράτητο... Ήθελε να πη ότι ή-ταν θύμα σατανικής μηχανοραφίας, ότι ο άόλιος θεός της είχε γίνει συνένοχος δυο κα-κούργων, ότι ήξερε καλά το έγκληματικό τους σχέδιο... Άν όμως τα έλεγε, δλ' αυτά, θα ήταν χαμένη, σαν να είχε βάλει ή ίδια ένα στίλετο στο χέρι του μαρκήσιου... σαν να είχε πη μόνη της το δηλητήριο, που της έ-τοιμάζαν ίσως κρυφά! Συγκρατήθηκε, με μία υπεράνθρωπη προσ-πάθεια, και άπάντησε: — Να πητε στον κύριο Μπενεβίντι ότι ή έ-κλογή του με κολακέει και με τιμά πολύ... Άλλά ότι ζητά προθεσμία μερικών ήμερών, για να σκεφθώ και ν' άποφασίσω. — Πιά! Σκοπέει να άνηθή; φώναζε ο Σαμπράν με φανερή ταραχή. — Δεν άνοημά, ούτε και δέχομαι. Σας παρακάλεσ άπλως να μ' άρίσετε να σκεφθώ, να συνηθίσω στην ιδέα του γάμου... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ήλεκτρικής λάμπας 'Από τα λυχνάρια στο ση-μερινό δαύμα του φωτισμού 'Ο τόσο κοινός σήμερα ήλεκτροφωτισμός ήταν άκόμα άγνωστος πριν από 65 χρόνια. Σ' όλα τα σπίτια έκαίγαν τότε λυχνάρια ή λάμπες του πετρελαίου, και στους δρό-μους οι φανοκόροι έκαναν το γύρο τους μόλις άρχισε να βραδυάξη για ν' ανάψουν ένα-ένα τα φανάρια. Ώστόσο οι έπιστήμονες είχαν άρχισει να βρισκουν τις χρήσιμες εφαρμογές του ήλεκτρισμού. Σε μία μεγάλη Έκθεσι του 1876 ύπηρεσε ένα μικρό και πρωτόγονο «νυμνείο», που παρήγε ήλεκτρικό ρεύμα και τροφοδοτούσε ένα ήλεκτρικό βολταϊκό τόδε με κάρβουνα—σαν των προβολών ή του κινηματογράφου. Οι έπισκέπτες εί-χαν θαυμάσι απ' το έκτυφλωτικό εκείνο φως, αλλά το είχαν θεωρήσει άπλως ένα έπιστημονικό άξιοπερίεργο φαινόμενο. Σιγά-σιγά, το φωτιστικό αυτό σύστημα τελειοποιήθηκε. Ο Άμερικανός φυσικός Μπρούς έπινόησε μία τέτοια λάμπα, στην όποια ένας αυτόματος μηχανισμός κρατού-σε διαρκώς τα κάρβουνα σε κανονική ά-πόσταση μεταξύ τους—ένω ως τότε χρεια-ζόταν να τα πλησιάζη κανείς κάθε τόσο, έφ' όσον καίγονταν και κόνταναν. Η πρώτη (Λάμπα Μπρούς), που έγκαταστήθη-κε στη βίτρινα ενός καταστήματος της όι-

Το μέλλον της ρουκέτας Ταξείδια στη Σελήνη Η ρουκέττα, με την όποια ο συγγρα-φείς 'Ιούλιος Βέρν έκανε το φαντα-στικό ταξείδι του στη Σελήνη πριν από 70 χρόνια, έπαιξε τώρα σημαντικώτατο ρόλο στον πόλεμο. Μπορούσε να που-με ότι συντελέσεως πολύ στην ήττα των Γερμανών στο Στάλινγκραντ, έξεμπε-νισε την ύπεροχή των τάνκς, βοήθησε τους Συμμάχους να στείλουν έρσδια στη Ρωσία απ' τις βόρειες θαλάσσιες, τους έδωσε την νίκη στην Βόρεια Α-φρική... Η εφαρμογή του όπλου αυτού όφει-λεται κυρίως στον Άμερικανό έπιστή-μονα Ρόμπερτ Γκοντάρ. Έπειτα από πολλών έτών έπικινδύνους έρευνες και πειράματα, ο Γκοντάρ έφτιασε μία ρου-κέττα που ταξίδευε στα ψιλάστρα στρώματα της άτμοσφαιρας—στη λεγο-μένη «ιονόσφαιρα»—διαβιόντας ένερ-γεια δέκα φορές μεγαλύτερη απ' των ισχυρότερων έκρηκτικών ύλων και 200 φορές πιο μεγάλη απ' του καλλίτερου μοτοέρ αεροπλάνου. Οι δόμους-ρουκέτες, που ρίχνονται από αεροπλάνα, είνε έπινοήσις ρωσι-κή. Αυτές, μαζί με τα ρουκετοδόλα έρ-ρας, συντελέσαν πολύ στη συντριβή της γερμανικής έπιθεσεως κατά της Ρωσίας. Οι κάθεςτες έφορμησις των αεροπλάνων έγιναν πιά περιττές, με-τά την εφαρμογή της βόμβας-ρουκέ-τας. Άλλη σπουδαία εφαρμογή βρήκε ή ρουκέττα στην προστασία των νηοπομ-πών. Μόλις πλησιάζαν έχθρικά αερο-πλάνα, μερικά απ' τα πλοία της συνο-δείας έξοσφενδύνονταν στον έέρα ρου-κέττες, που έφταναν σε μεγάλο ύψος κι' άφιναν έπειτα να πέσουν άλσεϊπτα, τα όποια συγκρατούνταν άπασαλένια σύρματα δεμένα στο πλοίο. Όλα αυτά τα σύρματα άσπνιζάν ένα προστατευ-τικό έναέριο φραγμό γύρω απ' τη νηο-πομπή. Και, άν τα αεροπλάνα δεν άλ-λαζαν άμέσως δρόμο, έπεφταν άπάντα τους και άκρηστούνονταν. Μετά την άποκρούσι της έπιθεσεως, το πλοίο μά-ζεσε όλα τα σύρματα, χωρίς ν' άνακό-ψη καθόλου στη ταχύτητά του, και τα έβρισκε σε άλλα ρουκέττα, για να ξανακροσμοποιήθουν. Κατά τις προθέσεις των είδικών, έ-πειτα από λίγα χρόνια, θα ύπάρχη τα-κτική ύπερβοκάνισος συγκροτώνων με ρουκετοπλάνα, που θα ταξίδευουν στη στρατόσφαιρα με ταχύτητα 5 χιλιάδων χιλιομέτρων την ώρα και θα μεταφέ-ρουν έπιθετικές ταχυβόμβες κι' έμπο-ρεύματα. Κατόπιν, θα γίνει με το ίδιο μέσον ή πρώτη πτήσις προς το φεγγά-ρι ή προς ένα απ' τους πλανήτες. Οι Άμερικανοί είνε τόσο βέβαιοι γι' αυτό, ώστε μία εταιρεία ρουκεττών δέχεται κι' όλες διπλώσεις συμμετοχής στο πρώτο ταξείδι στο Άπειρον. Και κά-ποια ύπερβολικά ασιόδορος έπιση-σις απ' την άμερικανική Κυβέρνησι να του παραχωρήση... ένα κτήμα στη Σελήνη!

Το 1878, προκάλεσε το γενικό θαύασμό. Και μία έφημερίδα της εποχής την άνόμωσε «σελήνη σε μικρογραφία, φυ-λακισμένη μέσα σ' ένα γυάλινο γυάλιμο». Άλλά ή λάμπα αυτή ήταν άκατάλληλη για το φωτισμό των σπιτιών. Είχε ύπερ-βολική ένταση περίπου 2.000 κεριών, κατα-νάλαβε πολύ ρεύμα και έζοτανε φοβερά το περιβάλλον. Ο περιήμοος Έντιον άπέ-σθηκε λοιπόν έναν άλλο τρόπο ήλεκτρο-φωτισμού και τον Οκτώβριο του 1879, έ-καμε το μεγάλο πείραμά του. Διακτέυσε ήλεκτρικό ρεύμα σ' ένα άπανάθρακμένο βαμβάκερο νήμα, κλεισμένο σ' ένα γυά-μο νυάλινο. Το νήμα διατυράθηκε απ' τον ήλεκτρισμό και σκόρπισε γύρω ένα άδυ-ναστο και κοκκινωπό φως. Ο Έντιον κι' οι βοηθοί του είχαν το πόλο ότι το φως αυτό δεν θα διαρκούσε πόλλή ώρα. Περι-έμεναν λοιπόν, άγρυπνοι και νηστικοί, επί 40 άόκληρες ώρες. Κι' όταν είδαν ότι ή λάμπα έξακολουθούσε να καίη, δραματι-σθηκαν μεγάλες πόλεις, φωτισμένες άπλε-τα με το καινούργιο αυτό σύστημα και με το ρεύμα που δα παρήγε ένα κεντρικό ήλεκτρικό εργοστάσιο... Στα έπόμενα δέκα χρόνια, ενώ στις διά-φορες πόλεις έορταζόταν έπισήμως ή έγ-κατάστασις ήλεκτροφωτισμού των δρόμων με λάμπες βολταϊκού τόδεος, ενώ πολλοί άπλοϊκοί έπεφταν νηοτιστοί, όταν προ-τοέβλεπαν αυτό το «ύπερφωστό» φως, οι έπιστήμονες άναζητούσαν από έρσαστηρία τους τις καταλληλότερες φυτικές ίνες για τη λάμπα του Έντιον. Καλλήτερες απ' ό-λες άποδείχθηκαν οι κλωστές του μπα-μπού. Κι' έτσι, το 1881, πουλήθηκαν 3.000 τέτοιες λάμπες. Κατά τις δοκιμές του νέου συστήματος, συνέβη ένα κωμικώτατο έπεισόδιο: Το ή-λεκτρικό ρεύμα μεταδόθηκε στο λιδόστρω-το ενός κεντρικού δρόμου της Νέας Υόρ-κης και τ' άλλα των άμαξιών άρχισαν να χοροπιδούν!... Ένα συνεργείο του Έν-τιον χρειάσθηκε άρκετές μέρες για να βρή και να διορθώη τη βλάβη των συρ-μάτων, απ' όπου έφευγε ο ήλεκτρισμός και προκάλεσε την άπρόοπτη αυτή άνα-στάσιω.

Τ. ΜΑΡΚΟΥΣ

Νευρόσπαστο - δαύμα

Ο Άμερικανός έγγαστήριμος Μπόμλ Νίλλερ χρησιμοποίησε για τις παραστάσεις του ένα νευρόσπαστο, μεγάλο σαν παιδί 6 έτών, που άποτελεί αληθινό θαύμα της μηχανικής. Άλλάξας 13 διάφορες έκφρα-σεις του προσώπου του, τεντώνει τ' αυτιά του, άνασπικνεί τα φρύδια του ή το έ-πανά χείλος του, βγάζει τη γλώσσα του, μισοκλείνει τα μάτια του, κλπ. Όλα αυτά γίνονται μ' ένα πολύπλοκο μηχανισμό, κρυμμένο μέσα στο κεφάλι του, ό όποιος λειτουργεί μ' ένα σύστημα «κλειδών» σαν το κλαρίνο, που βρισκόνται στο πλάι με-ρος του κρανίου και που τα πιέζει κρυφά ο έγγαστήριμος. Για την κατασκευή αυ-τού του τελειοτάτου αυτόματου έργασθε-καν 3 έμπειροι μηχανικοί επί 6 μήνες.

Θυρήλαιο να' παραδόσεις

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΙ' Η ΦΤΩΧΕΙΑ

Δύο ταξιδιώτες με σκυθρωπά πρόσωπα έφθασαν ένα βράδυ σε κάποιο χωριουδάκι. Φορούσαν πλούσια ρούχα και ήταν τυλιγμένοι μέσα σ' άκρι-βους μανδύες. Άπ' το παρουσιαστικό τους φαινόταν ο ένας άφεντης και ο άλλος ακόλουθός του.

Σταμάτησαν μπροστά στο πιο όμορφο σπίτι του χωριού και βλέποντας μια γρηά καθισμένη στην πόρτα, την πλησίασαν και την ρώτησαν:

—Ε, γιαγιά, ποιος κάθεται εδώ μέσα;

—Εδώ, άρχοντες μου, τοὺς ἀπάντησε εκείνη μένει ο κύριός μου, Πρόσπερος ο Πάμπλουτος, ο πιο φιλόγυρος και πιο έλεεινός ανδρώνας του κόσμου!

—Δεν πειράζει! είπε ο άφεντης. Ξύρε να του πῆς πὼς τὸ ζήτημα φιλοξενία ὡς αὐριο τὸ πρωί.

Ἡ γυναίκα πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριό της, ὁ ὁποῖος περιωρίστηκε ν' ἀνοίξῃ ἕνα παράθυρο καὶ νὰ ρωτήσῃ:

—Τι θέλετε ἀπὸ μένα;

—Εἰμαστε κουρασμένοι, τοῦ εἶπαν οἱ ταξιδιώτες καὶ σὰς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς παραχωρήσετε μιὰ γωνία γιὰ νὰ περάσωμε τὴ νύχτα.

—Πηγαίνετε στὸ διάβολο! φώναξε ὠργισμένος ὁ οἰκοδεσπότης. Γιά χάρι τὸ περάσατε τὸ σπίτι μου; Ἐγὼ δὲν δέχομαι ἀλλήτες.

Καὶ ξανάκλεισε τὸ παράθυρο.

—Καλοὶ μου ἄνθρωποι, τοὺς εἶπε ἡ ὑπέρβρια, στὴν ἄκρη τοῦ χωριού κάθεται μιὰ γρηά πού τὴν λένε Φτώχεια. Αὐτὴ εἶνε πονόφυκη καὶ ἀσφαλῶς θὰ σὰς δώσῃ ἀσύλο.

—Δεῖξέ μας τὸν δρόμο, τὴν παρακάλεσε ὁ ἀφέντης.

Ἡ γρηά ὑπερήτρια τοὺς ὠδήγησε ὡς τὸ φτωχικὸ καλὸν εἶ ποὺ οἱ τοῖχοι του κόντευαν νὰ πέσουν. Τὸ καθεὶ ἐκεῖ φανέρωνε ἀθλιότητα. Μόλις χτύπησαν ὠστόσο, ἡ Φτώχεια σηκώθηκε καὶ τοὺς ἄνοιξε. ἤταν μιὰ γρηά καμπούρα, με πρόσωπο ὁλο ρυτίδες στεγνόμενο ἀπ' τὴν στερησις καὶ τὴν δυστυχία. Ἐμοιασε μὲ σκελετὸ καὶ τρεμάμενης κάτω ἀπ' τὰ κουρέλια της.

—Τι θέλετε, ἀφεντάδες μου; τοὺς ρώτησε.

—Νὰ περάσωμε τὴ νύχτα ἐδῶ.

—Εἰμαι πολὺ φτωχὴ γιὰ νὰ φιλοξενήσω τέτοιους ἀρχόντες σὰν ἐσὰς. Πέραστε ὅμως μέσα. Σὰς προειδοποιῶ μόνο πὼς δὲν θὰ περάσετε καὶ τόσο καλὰ.

—Δὲν πειράζει, φτάνει νὰ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Στὸ Τοιμικτοῦ κάνει τὴν μεγαλύτερη ζέση τοῦ κόσμου;

... Στὴν κόλαση αὐτὴ, ἡ συνθησιμένη θερμοκρασία εἶνε 50 βαθμοὶ ἀνω τοῦ μηδενός;

... Ἀντιθέτως τὸ Βερκόκι, μιὰ πόλιν τῆς Σιθρίας μὲ 500 κατοίκους, ἔχει τὸ ρεκόρ τοῦ ψύχους;

... Τὸ θερμόμετρο φθάνει ἐκεῖ συχνὰ τὸν χειμῶνα τοὺς 71 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός;

... Μιὰ τορπίλη, γιὰ νὰ φθάσῃ σ' ἕνα στόκο σὲ ἀπόστοι 6.500 ναυαρχὶν χρειάζεται τέσσερα λεπτά;

... Πάνο πρωτοποιοῦν τὴν πόλιν ῥεῖμα-περγκ τῆς Σαζώνης;

... Ἡ φυσικὴ δύναμις τοῦ ἀνδρὸς ἀρχίζει νὰ λιγοστεύῃ ἀπὸ τὸ 63ον ἔτος τῆς ἡλικίας του;

... Ὅσο περισσότερα σὺν γάλα καὶ τυρί, τρῶνε τὰ παιδιὰ, τόσο εὐκολότερα πλύνουν;

... Χρῆσις βόμβας ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1521 κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Μεζιέρ;

... Οἱ θιβαθῆδες τῶν σπουδαιότερων κρατῶν τῆς Εὐρώπης ὑπολογίζονται ὅτι περιλαμβάνουν εἰκοσι περίπου ἑκατομμύρια τόμους;

... Ἐξ αὐτῶν 6.200.000 ἔχει ἡ Γαλλία;

—Σὲ συγχωρῶ, τοῦ εἶπε ἡ Φτώχεια, γιατί κατὰ βάθος εἶμαι πονόφυκη. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ ξαναπατήσης ἐδῶ.

Ἡ περιπέτεια τοῦ κλέφτη μαθεύτηκε παντοῦ καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ ξαναπειράξῃ τὴν ἀχλαδιὰ τῆς γρηάς.

★

Μιὰ χειμωνιάτικη βραδυά, ἡ γρηά ἦταν καθισμένη σὲ μιὰ γωνιά, ὅταν ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς καὶ παρουσιάστηκε μπροστὰ τῆς ὁ Μαῦρος Χάρος. Εἶχε ὕψος κουρασμένο κι' ἀκουμποῦσε πάνω στὸ δρεπάνι του. Τίναξε τὰ ρούχα του τὰ σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι καὶ ἡ Φτώχεια ἀνατρίχασε δολόκληρη στ' ἀντικρυσμά του.

Νόμισε πὼς σὲ εἶχε λησμονήσει; τῆς εἶπε ὁ Χάρος χαμογελώντας σαρκαστικά.

—Ὅχι, δαί τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ὁμολογῶ ὅμως πὼς δὲν σε συλλογιζόμουν καθόλου.

—Ἐλα, ἐτοιμάσου νὰ μ' ἀκολουθήσης.

—Ἀπὸ τώρα;

—Ὅλοι εἶνε ἴδιοι! μουρμούρισε ὁ Χάρος. Νὰ μιὰ ζητιάνα πὺ δὲν ἀπολείπει τίποτα ἀπ' τὴ ζωὴ, πὺ πεθαίνει ὅλο τὸ χρόνο ἀπ' τὴν πείνα κι' ὅμως, δὲν θέλει νὰ πεθάνει.

—Ὅσο φτωχὴ κι' ἂν εἶμαι, τοῦ εἶπε ἡ γρηά, μ' ἀρᾶσει νὰ ζεσταίνω τὸ κορμὶ μου στὸν ἥλιο, ν' ἀκούω τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν, νὰ κυττάω τὸν καταγάλανο οὐρανὸ. Αὐτὸ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τ' ἀπολαύσει.

—Ἀρκετὰ εἶπαμε... Πάμε τώρα.

—Μιὰ στιγμή! τὸν παρακάλεσε ἡ Φτώχεια. Εἶμαι παγωμένη. Θὰ ἤθελα νὰ ζεσταθῶ, γιὰ τελευταία φορὰ, πρὶν ἀναχωρήσω.

—Μὰ τὸ τζάκι σου εἶνε πιὸ ἄδειο ἀπ' τὴν κοιλιὰ σου.

—Πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ὁ πάρεχαι μιὰ ἀχλαδιὰ. Ἐχει ἀρκετὰ ξερόκαλα, μὲ τὰ ὅποια θὰ μποροῦναι ν' ἀνάψω μιὰ καλὴ φωτιά.

Ἡ Φτώχεια βῆκε ἀμέσως ἔξω.

—Ἐρχομαι κι' ἐγὼ μαζί σου, τῆς εἶπε ὁ Χάρος. Μὴ νόμισης πὼς θὰ μὲ ἐφεύγης.

—Δὲν τὸ σκέσθηκα καθόλου, αὐτὸ, διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Ἀλλὰ τὰ κλαδιά εἶνε πολὺ ψηλά καὶ δὲν τὰ φτάνω. Μοῦ δίνεις μιὰ στιγμή τὸ δρεπάνι σου;

—Ὅχι! ἀποκρίθηκε ξερὰ ὁ Χάρος. Αὐτὸ δὲν τὸ δανείζω σὲ κανένα.

—Εἶσαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα, παρατήρησε τότε ἡ Φτώχεια. Ἄν ἤθελας δὰ μποροῦσε νὰ σκαρφάλασῃ καὶ νὰ μὲ κόψῃς μερικὰ ξερόκαλα.

Χωρὶς νὰ βάλῃ κακὸ στὸ νοῦ τοῦ ὁ Χάρος σκαρφάλασε στὸ δέντρο.

—Τώρα καλὰ εἶσαι ἐκεῖ! τοῦ εἶπε ἡ γρηά περιγελαστικά.

Ὁ Χάρος παραξενεμένος προσπαθῶν νὰ κατέβῃ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ.

—Τι θέλεις ἀπὸ μένα; τὴν ρώτησε.

—Θὰ μείνης ἀτόκο ὅσον καιρὸ θελήσω ἐγὼ, τοῦ εἶπε ἡ Φτώχεια.

Βλέποντας πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' τὴν ἀχλαδιὰ, ὁ Χάρος ζήτησε ἐλεος. Ἡ πονόφυκη γρηά ἀποφάσισε τότε νὰ τὸν κατεβάσῃ. Προηγούμενος ὅμως τὸν ἔβαλε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ τὴν πειράξῃ αὐτὴ.

—Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος πὺ γέλασε τὸ θάνατο, τῆς εἶπε ὅταν κατέβηκε ὁ Χάρος. Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ σε πειράξω. Ἐσὺ θὰ ζῆς στὸν κόσμο αἰώνια!

Καὶ νὰ γιατί ἡ Φτώχεια ζῇ καὶ βασιλεύει καὶ δὲ βασιλεύει αἰώνια στὸν κόσμῳ!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΦΟΥΡΡΙΕ

ΟΝΤΕΤ ΠΑΝΝΕΤΙΕ

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Συμφιλίωσις

Όταν ὁ Ζάκ Ὁταίν ἔκανε γνωστὴ τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευθῇ τὴ θανή, τὴν νεαρή δακτυλογράφο τοῦ πατέρα του, ὁ τελευταῖος ξεπασσε σ' ἕνα τρομερὸ θυμὸ. ὑποστηρίζοντος ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὴν συζυγίαν του, ἡ ὁποία ἀπὸ καιρὸ τώρα, σχεδίαζε νὰ παντρεῖ τὸν Ζάκ με τὴν γοιτευτικὴ καὶ πᾶμπλουτὴ Ὀλώρανς Μπάρρετ.

—Ἄν τολμήσῃς νὰ παντρευθῇς αὐτὸ τὸ φτωχοκόριτο, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του, δὲν θὰ ξαναπατήσης πιά τὸ πόδι σου ἐδῶ.

—Ἐσὺ, εἶχε ἀπάντησῃ ὁ Ζάκ. Ἀφοῦ εἶνε ἐτοίμοι τότε δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὰς ἀποχαίρετο. Ἀγαπῶ τὴν θανὴ καὶ θὰ τὴν κάνω γυναίκα μου.

Καὶ ὁ Ζάκ πραγματοποιήσε τὴν ἀπόφασί του. Ὅσο γιὰ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ὁταίν, αὐτοὶ ἀπὸ τότε ἀδιστάσαντες τῆς ζωῆς τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ των. Προσποιοῦντο ὅμως μᾶλλον ὅτι δὲν ἦθελαν νὰ ἐνδιαφεροῦντο, γιὰτι πολλὰς φορὲς σκεπτόντουσαν τὸ παιδί τους. Στὴν ἀρχὴ ἔλπιζαν πὺς ὁ Ζάκ θὰ ξαναγύριζε καὶ θὰ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσουν καὶ νὰ τὸν δεχθοῦν καὶ πάλι στὴν πατρικὴ ἐστία. Ἀλλὰ εἰκὼν περᾶσι πέντε ὀλόκληρα χρόνια καὶ ὁ Ζάκ δὲν εἶχε φανῇ.

Στὸ μεταξύ, ὁ πόλεμος εἶχε ξεσπάσει καὶ ὁ Ζάκ πὺ ἦταν εἰκοσι ἑννέα ἔτων θὰ εἶχε φύγει ἀσφαλῶς γιὰ τὸ μέτωπο. Πὺ βρισκόταν; Τί γινόταν;

Μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ μάθαιναν κάτι, οἱ δύο συζυγοὶ περνοῦσαν τὰ βράδια τοὺς σκυμμένοι κοντὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὰ σχετικά μὲ τὸν πόλεμο νῆα. Τέλος ἕνα βράδυ, ὁ σταθὸς τῶν Παρισίων ἀνήγγειλε πὺς θὰ μετέδοι μερικὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸν πόλεμο στρατιωτῶν τραυματιῶν τῶν τελευταίων μαχῶν.

—Καὶ πρῶτον, εἶπε ὁ σπῆκερ, θ' ἀκούσετε τὸν λοχία Ζάκ Ὁταίν πὺ μένει στὴν ὁδὸ Ροβινέ, ἀριθ. 17. Ὁ λοχίας εἶνε παντρεμένος καὶ πατέρας ἑνὸς μικροῦ ἀγοριοῦ. Τραυματίστηκε στὴ μάχη τοῦ δάσους τοῦ Μπάρντ καὶ βρισκεται τώρα στὸ σπίτι του δὲ ἀείει.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ζάκ ἀκούσαν τότε τὴν φωνὴ τοῦ παιδιοῦ τοῦ πὺ ἀνιγνέτο πὺς τραυματίστηκε σὲ μιὰ συμπλοκὴ σὺντα πρὸς σῶμα μὲ τοὺς Γερμανοὺς.

Όταν ὁ Ζάκ τελείωσε τὴν ἀφήγησί του, τὰ μάτια τῆς μητέρας του ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Ὁ πατέρας του σηκώθηκε καὶ ἀποσύρθηκε στὸ διαμέριον γιὰ νὰ κρυφθῇ τὴν συγκίνησί του.

Τέλος ἡ κ. Ὁταίν νύχθηκε βιαστικά καὶ βῆκε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν συζυγίαν της. Ἐνα ταξὶ τὴν μετέφερε σὲ λίγο στὸν ἀριθ. 17 τῆς ὁδοῦ Ροβινέ.

Μόλις χτύπησε τὸ κουδούνι ἡ πόρτα ἀνοίξε. Μιὰ νέα βρισκόταν τώρα μπροστὰ τῆς κρατώντας στὴν ἀγκυλιά τῆς ἕνα παιδί. Ἦταν ἡ θανὴ μὲ τὸν μικρὸ τῆς Πιερρό.

—Ὦ, κυρία! ἔκανε ἡ νέα γυναίκα. Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὸν Ζάκ;

—Ὅχι, μόνον τὸν Ζάκ... ἀπάντησε ἡ κ. Ὁταίν, βαρεῖα συγκινημένη.

Ἐκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθ, φίλος τὴν θανὴ στὸ μέτωπο καὶ ἤπρε στὴν ἀγκυλιά τῆς τὸν μικρὸ Πιερρό. Ὑάτερα πέρασαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σάλο, ὅπου σὲ λίγο ἔφθασε κι' ὁ Ζάκ.

—Τώρα μόλις ἔμαθα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο πὺς μένετε ἐδῶ! εἶπε ἡ κ. Ὁταίν καὶ ἤρθε νὰ σὰς ἰδῶ!

—Θὰ ἐρχομουν ἐνῶ πρῶτος μαζὶ, εἶπε ὁ Ζάκ, φοβόμενος ὅμως μήπως σὰς στενοχωρήσω.

—Ὦ, ἀγαπητὸ μου παιδί!

Τὴν ἴδια στιγμὴ χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ἦταν ὁ κ. Ὁταίν.

Μέσα σὲ μιὰ ἀπόλυτη σιωπῇ, χωρὶς κανεὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ὁ κύριος Ὁταίν ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὸ παιδί του.

Ὅλοι ἐκλαίγαν ἀπὸ συγκίνησι καὶ χαρὰ. Μόνον ὁ μικρὸς Πιερρό στεκόταν ἀνάμεσά τοὺς καὶ τοὺς κυττάζε μὲ τὰ μεγάλα μάτια του, ζητώντας νὰ καταλάβῃ τί ὁρμαίναν ὅλα αὐτὰ πὺ συνέβαιναν γύρω του, γιὰτι ἐκλαίγαν καὶ τὸν γέμιζαν φιλία. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ὅτι μεγάλῃ εὐτυχίᾳ εἶχε μὴν στὸ σπίτι, ὅτι ἀποχτοῦσε ἑσπινικά ἕνα καλὸ παπποῦ καὶ μιὰ καλόκαρδη γιανιά...

ΟΝΤΕΤ ΠΑΝΝΕΤΙΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ἑνὸς τρυφεροῦ εἰδυλλίου

Οἱ πρῶτες δεῖλες λάμψεις τῆς αὐγῆς εἶχαν ἀρχίσει νὰ παιχνιδίζουν μέσα στὸ κομψὸ μπουνοῦτορ, περινώντας ἀπὸ τὰ βαρεῖα βελούδινα παραπέτασμα-τα, πὺ ἐπεφταν πάνω στὰ παράθυρα, ὅταν ὁ νεαρὸς κόμης τοῦ Σαλαὶ σκέφτηκε ν' ἀφίση πιά τὴν ὀδύβερμη ἀγκυλιά τῆς δούκισσης ντὲ Σεερέξ.

Ἀγαπημένη μου, Μαρία, εἶπε εἶνε ὦρα νὰ φεύγω... Μὴν ξεχνᾶς τὰ σχέδια μας... Ἄν θέλῃ ὁ Θεός...

Μιὰ νύχτα ἀκόμα σὰν αὐτὴ, θὰ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω γιὰ πάντα καὶ τὰ σχέδια μου καὶ τὸ μέρος μου γιὰ τὸν καρδιναλίῳ καὶ τὴς πολιτικῆς μου φιλοδοξίας, ψιθύρισε στ' αὐτὴ τοῦ ἡ δούκισσης.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, ἕνας δυνατὸς θόρυβος ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ μικρὴ Μπριγκίτα, ἡ βασιμαπόλος τῆς δούκισσης μῆκε τρέχοντας μέσα στὸ μπουνοῦτορ.

—Κυρία, φώναξε, φύγετε!... Μὴ χάνετε οὕτε λεπτό!... Ὁ ἄνθρωπος τοῦ καρδιναλίου ἦθαν γιὰ νὰ σὰς συλλάβουν...

—Τρέξετε στὸ σταῦλο, Μπριγκίτα, φώναξε ὁ κόμης καὶ πέστε νὰ ἐτοιμάσουν δύο ἀλόγα.

Κι' ἐνῶ ἡ βασιμαπόλος ἔτρεχε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγή, ὁ Σαλαὶ πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς δούκισσης:

—Θὰ εἰ συνοδεύω, Μαρία.

—Ὅχι, Ἐρρίκο, φώναξε ἡ δούκισσα. Σοὺ τὸ ἀπαγορεύω!... Γιὰτὶ νὰ ἐκτελέσῃς ἀσκοπὰ κ' κίνδυνο;

—Ἀσκόπα, ὅχι! ἀπάντησε ὁ νεός, φέρνοντας τὸ χέρι στὴ λαδὴ τοῦ ἔλφους του.

Καὶ, χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερο, ἄρπαξε τὴν δούκισσα στὴν ἀγκυλιά του, μισοτυμένη ὅπως ἦταν καὶ τὴν ἔφερε κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου.

Μερικὰ λεπτά ἀργότερα, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καρδιναλίου ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐξόδου, οἱ δύο ἐρασταὶ ἔφυγαν κρυφὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου καὶ ριχνόντας μ' ἕναν τρελὸ καλπασμὸ στὸ δρόμο τῆς Ἀμιένης.

Ἄλλ' ὁ δὲ διέκτες τοὺς κατάλαβαν τὴ φυγὴ τοὺς καὶ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ λυσσάλεα καταδίωξι, τοὺς πρόφθασαν τὴν στιγμὴ πὺς πλησίαζαν στὸν ποταμὸ Σῶμ.

—Μαρία, πέταξε τὰ ρούχα σου! φώναξε ὁ κόμης, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ σπινουκῇ τὸ ἀλόγο του.

—Γιὰ ποῖό λόγο, φίλε μου;

—Μόνον μιὰ ἑλπίς σωτηρίας ὑπάρχει, ἀπάντησε ἐκείνος. Νὰ περάσωμε κολυμπώντας τὸν ποταμὸ... Μὴν διατάζεις! Ἐνα λεπτὸ ἀκόμη καὶ θὰ εἶνε πολὺ ἀργά!

Όταν ἔφθασαν στὴν ἐσχά ἦταν καὶ ὁ δύο μισογυμνὸι σκεδόν.

—Ἄλλὰ δὲν ἔχω νὰ κολυμπήσω, εἶπε ἡ δούκισσα πρῶτος ἀπὸ τὸ ἀλόγο τῆς.

—Δὲν πειράζει, ἀπάντησε ὁ κόμης. Θὰ κολυμπᾷ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας.

Καὶ, ἀρπάζοντας τὴν μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ρίχθηκε μέσα στὸ νερὸ.

Πίσω τους, ἀνήχησαν σὲ λίγο μερικοὶ πυροβολισμοί. Ἄλλ' εἶχαν βγῇ τώρα στὴν ἀντικρυνὴ ἐσχά, ὅπου οἱ διώκτες τοὺς δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ τοὺς φθάσουν.

★

Ὁ κόμης τοῦ Σαλαὶ, ἀφοῦ συνάδευσε τὴν φίλη του ὡς τὴ Βουλῶν, ἀπὸ ὅπου ἐκείνη ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἐξαγύρισε ἔπειτα στὸ Παρίσι.

Ἄλλὰ, τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ἔπιασαν τὴν ὦρα πὺς πῆγαινε στὸ Λούβρο καὶ τὸν ὠδήγησαν στὴ Βαστίλλη.

Ὁ Ρισελιέ, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Μιὰ σατανικὴ ἐργάνωσις

Οἱ Ἰάπωνες, ὅταν προσφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Τένσι, πὺ σημαίνει γιὰ τοὺς οὐρανοῦς (ἡ λέξις Μικάδο εἶνε ἡ ἐπίσημος προσωνυμία τοῦ αυτοκράτορος, ἀλλ' ὁ λαὸς τὸν ἀποκαλεῖ Τένσυ), σκεδόν τὸ κεφάλι τοὺς με σεβασμὸ, ἀλλ' ὅταν κανεὶς προφέρῃ μπροστὰ τοὺς τὸ ὄνομα τοῦ Μιτσούρου Τογιάμα, μιὰ σκιά τρόμου περνᾷ ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς, τὰ χεῖλη τοὺς σφιγγόνται σπασμωδικὰ καὶ θά-λεγε πὺς ἕνα ρίγος θανάτου διατρέχει ὀλόκληρο τὸ σῶμα τοὺς. Συνηθέστερα, προσποιούνται ὅτι δὲν ἀκούσαν καὶ ὅσο κι' ἂν ἐπιμνησθῇ κανεὶς εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἔστω καὶ μιὰ λέξι γιὰ τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπο. Πὺ μένει; Πῶς ἐπὶ ἔτων εἶνε; Εὐφραίνεται σὰ ἀνὰκτορα τοῦ Μικάδου; Ζῇ ἀκόμη ἡ μῆψς ἐκεῖ πεδόν;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰάπωνος εἶνε στερεότυπη:

—Δὲν ἔχω. Δὲν ἀκούσα ποτὲ νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ τὸ πρόσωπο αὐτό.

Γιὰτὶ ἕνα πυκνὸ μυστήριον περιβάλλει τὴ ζωὴ καὶ τὴν δράσι τοῦ Μιτσούρου Τογιάμα. Ὁ ἴδιος δὲν ἀναμείχθηκε ποτὲ τὴν πολιτικὴ, οὐτε σὲ καμμιὰ ἄλλη ἐκδήλωσι τῆς δημοσίας ζωῆς τῆς Ἰαπωνίας. Ἀλλ' ὅλοι ἔξερουν ὅτι τίποτε δὲν γίνεταὶ χωρὶς τὴ θέλησί του καὶ ὅτι τὰ πάντα διεσθύνονται ἀπὸ τὸν μυστηριώδη ἀνὴρ ὡς πρὸς τοὺς ἐμπροσ τοῦ τρέμου κυβερνήται καὶ στρατηγοὶ καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμη ὁ Μικάδος.

Γιὰτὶ ὁ Μιτσούρου Τογιάμα εἶνε ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς σατανικῆς ὁργανώσεως, ἀληθινῆς μαφίας, τοῦ (Μαύρου Δράκοντος).

Ὁ Μαῦρος Δράκων εἰς σύμπληγμα μὲ τὸ Λευκὸ Δράκοντα σὲ σχῆμα κύκλου ἀποτελεῖ τὸ μυστηριώδες σύμβολον τοῦ ὁ-Χι, τοῦ ἀρχαιτέρου φιλοσοφου καὶ νομοθέτου τῆς κινεζικῆς φυλῆς. Ἀπὸ τὸ σύμβολον αὐτό, πὺ θεωρεῖται ἱερὸν, ἐδανείσθηκε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡ σκοτεινῆς αὐτῆς ὁργανώσεως, πὺ ἡ δράσις τῆς ἀρχίζει ἀπὸ τὸν 10ον περὶπου αἰῶνα.

Ἀπὸ τότε, κρυμμένη στὴν ἀφάνειαν, ἀλλὰ πανταχοῦ παρούσα, διεσθύνει τὰ πάντα καὶ οἱ ἀνὰτοισὶ λειτουργοὶ τῆς Ἰαπωνικῆς αυτοκρατορίας ὑπῆρξαν πάντοτε μέλη της.

Ὁ Μιτσούρου Τογιάμα τὴν ἀναδιωργάνωσε κατὰ τὴς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, στρέφοντας κυριώτερα τὴν προσοχήν του στοὺς νέους, πὺς κατάρ-θωνε νὰ ἐξεργεσθῇ τὸ θρησκευτικὸ καὶ ἔθνικον φανατισμὸν τοὺς καὶ νὰ τοὺς κάμῃ τυφλὰ ὄργανα του.

Γιὰτὶ φαίνεται πὺς ὁ κυριώτερος σκοπὸς τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ὁργανώσεως εἶνε ἡ ἀπαλλοτρί-σις τῆς Ἰαπωνίας ἀπὸ κάθε ἐθνικῆς ἐπιδράσι καὶ ἡ ἐπα-νόδος στὴς παλιὰς παραδόσεις καὶ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Μιτσούρου Τογιάμα ἦταν ἡ ἐπιστροφή τοῦ αἰναιοῦ (ἀπὸ τὸ αἶντο, πὺ σημαίνει πορεία πρὸς τὸ θεῖον), τὴν ἀρχέγονη θρησκείαν τῶν Ἰαπωνίων, πὺ εἶνε μιὰ φανταστικὴ λατρεία τῶν προγόνων.

Εἰς τὸν περασμένον αἰῶνα, ἡ ὁργανώσις τοῦ (Μαύρου Δράκοντος) περιορίσθη σὲ μιὰ προπανανδρ-στικὴ δράσι, χωρὶς βίαια μέσα. Ἀλλ' ὁ Τογιάμα ἐγκαινίωσε τὴν ἐπαναστατικὴν δράσιν καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀναρτίσθη εἰς τὰ ἐγκλήματα πὺ ἀπαλλοτρί-σονται στὰ μέλη τῆς ὁργανώσεως. Οἱ νεωτεριστοὶ ἰδίως χτυπήθηκαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἐ-νας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ πρωθυπουργὸς Χολαγκούος, πὺ ἤθελε νὰ καταργήσῃ τοὺς φερόμενους πὺ ἐχώ-ριζαν τὴν Ἰαπωνία ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμῳ καὶ νὰ κάμῃ διάφορες καινοτομίας στὴν ἀγροτικὴ καὶ κοι-νωνικὴ πολιτικὴ. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1930 μιὰ ὁμάς νεορῶν φοιτητῶν παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ ὁδὲν κάποιο ὑπόμνημα. Μόλις ὅμως ἐκείνος ἀρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ, οἱ νεοροὶ αὐ-τοί, πὺ ἦταν μέλη τοῦ (Μαύρου Δράκοντος), ἀδεία-σαν πάνω του τὰ περιστρίψαυ τὰν καὶ τὸν ἐπλάσαν νεκρόν. Ἐπειτα, ὅταν τοὺς ὠδήγησαν στὴ φυλακή, ἔκαμαν ὁμαδικὸν κακρίκι, χωρὶς ν' ἀποκαλύψουν τί-ποτε γιὰ τὰ ἐλατρία τοῦ ἐγκληματῆς τῶν.

Μαζὶ μὲ τὸν Χολαγκούο ἐξεκαθάρσθησαν τότε καὶ πολλοὶ ἄλλοι νεωτεριστοὶ, ἀνάμεσα στοὺς ὁ-ποίους καὶ δύο ὑποσπίτοι τοῦ αυτοκράτορος, κα-θὼς καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους διοικητὰς τοῦ στατοῦ καὶ τοῦ στόλου.

Στὴ δράσι τοῦ (Μαύρου Δράκοντος) ἀποδίδεται ἐπίσης ὁ ρωσαιοϊαπωνικὸς πόλεμος τοῦ 1904 καὶ ἡ συντριπτικὴ ἦττα τῶν Ρώσων.

Ἀλλ' ἡ καταπληκτικώτερη δράσις τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς ἐπαυλίσθηκε κατὰ τὸν σμπερινὸ πόλεμο, μὲ τὴν αἰνιδιστικὴν καὶ ὑποὺλν ἐπιθεσί τῶν Ἰαπωνί-κων ἀεροπλάνων ἐναντίον τοῦ ἀμερικανοῦ στόλου στὸν Περλ Χάρμπορ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐπίσημος κη-ρύξις πολέμου μεταξὺ Ἰαπωνίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Λέγεται ὅτι ὁ Μιτσούρου Τογιάμα εἶνε σήμερα πολὺ μεγα-λὸς ἡλικίας. Μερικοὶ υποστηρίζουν, μάλιστα, ὅτι ἐκεῖ πεθάνει καὶ ὅτι τὸ ἀνὰτοισὶ συμβόλυ τῆς ὁργανώ-σεως ἀποκρύπτει τὸν θάνατό του γιὰ λόγους σκοπι-μότητος. Ὅμοιόδοτε ὅμως, τὸ μυστήριον αὐτὸ τι-θερεται ὅτι θὰ λυθῇ πολὺ σύντομα. Γιὰτὶ τὰ συμμ-κτικὰ στρατεύματα καταβάλλουν δραστήριες προσπά-θειες γιὰ τὴν ἀνέυρεσί του καὶ τὴν ἀνακάλυψί τοῦ πολυπλόκου δικτύου τοῦ (Μαύρου Δράκοντος).

Πεινητικά, γιορτές και γραφικά τελειώσε

την Ιταλία, γιορτάζεται
9 Σεπτεμβρίου η μνήμη

πραγμάτια, η. χ. άνεμοσκατε-
δαίνει μιὰ άνεμοσκαλα, όνοι-
νει μιὰ βρύσι, βγάξει τὸ
περιλαίμιό του ή τραβάει τή
γκανδάλη ἐνός ρεβόλβερ!

ελευταία προπαινετικά κρ
 τας από Ρωμαιοί/α τέτοιό

αγματικά, ο διαβολικός Ι
όθηκε συνοπτικά, καταδ
εκδόθηκε.

Μεγάλοι έγκρατοις και μεγάλοι μπερφηδες

Τὸς τοὺς Πέτρος ὁ
κ' ὑποχρέωνε καὶ
ἀδειάζουν τὰ πο-
ς. Κανείς δὲν τολ-

προτάει, ὅτι ἔνα
δὲ ὅτι τὸ πινε...
τίσις τοῦ ὁ πατέ-
ῶμα τοῦ ἔνα πο-
τῆς πατρίδας σου.
ὡς σαμπάνια, ἐνῶ
ὁ διοργανωτὴς
τοῦ σκου με Σέλτε,
ὅτι τὸ πινε...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ

— Τά νύβρα σας είναι κουρασμένα. Το ίδιο συμβαίνει μ' εμάς τους Γάλλους αότη την εποχή αυτή, το βρλικό απόλυτος δικαιολογούμενο, πολύ περισσότερο μάλλον για σας και τη μηστή σας. Εθήθη τ' σκληρότερη περιπέτεια, ράσατε τον τελευταίο καιρό.

— Ο Καρτίε χαμογέλασε με χολικά.

— Είνε άραγε απότο; ψιθύριζε.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ νέα τὸν ρώ-
τησε:

— Δὲν μὲ φοβίζουν, Ντελπί.
λοῦμε ἀπλῶς γιὰ νὰ περνᾷ
ρα. Πάντως...
Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή.
— Τί θέτεις νὰ σπῇς, Μά-

Ο Καρτιά κάθισε λίγο ακόμα
στο πάγκο, να μην τον καθυστερήσει
οι δυνάμεις. Συγχώρησέ με κα-
λέ μου.

μας, όταν θ' αρχίση ο αγών, α-
γών θανάτου για να πάρουμε πρί-

—“Ὁχι, Ζάκ, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνη. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε Γερ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Ο κ. Ύποστράτιγος γέλασε με την καρδιά του και το γεύμα συνεχίσθηκε με απερίγραπτο κέφι.

Γάλλοι. Θα προσπαθήσουμε να πάρουμε τα σχέδια χωρίς να χύσουμε αίμα.

—Αν αυτό είν' εύκολο.

—Αν είνε εύκολο. Διαφορετικά... Έξ' άλλου πρέπει να ελπίστε αίσιοδοξα. Έχουμε τη βοήθεια των εδώ κατασκόπων μας. Κι' ελπίζω ότι οι ειδήσεις που θα μας φέρη απόψε ο Τζάκ θα είνε ευχάριστες. Αυτός ο διαβολένος ο Άγγλος είνε τετραπέρατος και ρυποκίνδυνος. Άπορώ! μάλιστα πώς έφυγε ως τώρα απ' τους Γερμανούς και δεν πλήρωσε το θάρος του με τη ζωή του.

Έφτασαν προχωρώντας σ' ένα στενό, πίσω από μια έκκλησία και στάθηκαν. Κιτάζανε γύρω τους στο σκοτάδι, αλλά δεν φαίνονταν κανείς.

—Διάβολε! ψιθύρισε ο Ζάν. 'Ο Τζάκ δεν φαίνεται.

—Κι' όμως έπρεπε να μ'ας περιμένει, είπε ο Ζάκ. Αυτός έρχοταν πάντα πρώτος στα ραντεβού μας.

—Ακριβώς. Κι' αυτό με κάνει ν' ανησυχώ.

—Θα ήταν τρομερό αν του συνέβαινε κανένα κακό. Θα ήταν απελπιστικό. Πήγαιναν τόσο καλά τα πράγματα...

Έκαμαν το γύρο του τετραγώνου και γύρισαν στο ίδιο μέρος. Άρχισαν ν' ασημονών.

Έξαφνα ένα βιαστικό βήμα αντήχησε στο σκοτάδι.

—Αυτός είνε! είπε ο Καρτιέ.

—Είσαι βέβαιος;

—Απολύτως βέβαιος. Ξέρω το βήμα του. Θα το ξεχώριζα ανάμεσα σ' άλλα.

—Ενας άνθρωπος πλησίασε σ' λίγο. Είδε τους δύο φίλους και τους πλησίασε.

Ήταν ο Τζάκ. Κοντός, ξερακιανός, σβέλτος, νευράδης, τύπος διαβολοανθρώπου.

—Άρρησα λίγο, είπε πέρνοντας βαθεία την ανάπνοή του. Να με συμπάθετε που σ'ας έκαμα να περιμένετε. Ήμουν κάπου και δυσκολευόμουν, εβίσταξα και ξεμπίσω στο δρόμο.

—Γιατί αυτό; άπορησε ο Ζάκ.

—Είδα να τριγυρίζουν στο δρόμο μερικά άσπασια παλαιομούντρα, μερικά χαριέδες της Γκεσταπό.

Στην άρχή, με την πλοή μου, άνησυχούσα. Είπα μέσα μου: Τζάκ, είσαι χαμένος! Γράβηξα το πιστόλι μου και περιέμεινα. Εύχως οι σκύλοι που τριγύριζαν απ' έξω δεν είχαν έρρει για μένα. Περιέμειναν κάποια δυστυχισμένη χορεύτρια που κατοικούσε αντίκρυ. Μόλις ξέμεινε στη γωνία του δρόμου, την άρπαξαν σκηκωτή, την έβριξαν σ' ένα αυτοκίνητο και έξκουμπιστήκαν. Έτσι με καθυστέρησαν οι άχρηστοι.

—Τι νέα φέρνεις, Τζάκ;

—Ευχάριστα, διάβολε. Έκαμα άσυνείδητα τη δουλειά μου. 'Ο κ. καθηγητής είνε τόσο σίγουρος για την ασφάλειά του, ώστε δεν δέχθηκε τη φρουρά που του είχαν στείλει στο εργαστήριό του.

—Περιφνημά!

—Έτσι ο δρόμος είνε άνοιχτός. 'Ο καθηγητής εργάζεται τη νύχτα. Δεν έχουμε λοιπόν παρά να τον κάμουμε μια χαφνική, άνεπιβλήτη επίσκεψη.

—Το ταχύτερο μάλλον.

—Ενα μόνον μ' άνησυχεί.

—Τι συμβαίνει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: 'Η συνέχεια

Αισθητικόν Έπιστημονικόν

Εργαστήριον

Βερανζέρου 12α

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άσπαρξιν, έξοφονίζει τας ρυτίδας, σούλας, εγκαύματα, στίγματα (παγάδες), στίγματα εόλογας και θερμοπύρας την τριχόπτωσην.

Κυνηγώντας διαμάντια

Τραγικό διήγημα

—Αυτά μόνον έφερες; φώναξε θυμωμένα ο Μάξ στο μαύρο όχημα του.

—Δεν μπόρεσα να μαζέψω περισσότερα, σενόρ. Σ'ας έφερα όσα είχαν αυτοί οι άγγλοι.

Ο Μάξ κτύπησε το σασουλάκι με τα μικρά χρωματιστά κρύσταλλα, που βρισκόταν εμπρός του, πάνω στο τραπέζι της σκηνής του. Είχε λάβει κρυφές διαταγές να μαζέψη και να στείλη όσο το δυνατόν περισσότερα απ' αυτά τα πετραδάκια. Ήταν υπέθυνος για τη γρήγορη παράδοσή τους.

—Μπα! Πού το βρήκες αυτό; ρώτησε έξαφνα, δείχνοντας ένα πολύχρωμο μαντίλι τυλιγμένο στο μπράτσο του νέγρου.

—Μου τώδωσε μια γυναίκα του Ψηλού Χωριού.

—Χάνεις τον καιρό σου με τις γυναίκες και δεν κυττάς τη δουλειά σου!... Για να το ιδώ!

Ο Μάξ πήρε το μαντίλι και το εξέτασε με προσοχή.

—Δεν είναι απ' το δικό μας «στόκ», είπε. Είναι αμερικανικό. Πρέπει να βρίσκεται κάποιο άλλο ξεμπρος σ' αυτά τα μέρη. Θα τον ανακαλύψω και θα τον ξεπαστρώ!

Ένοω! να πόρω όλα τα πετραδάκια, κι' αν ακόμα πληρωθούν με αίμα!... Νά ξαναπάς στο Ψηλό Χωριό και να μάζησες από που προέρχεται αυτό το μαντίλι.

—Όλες οι άδελανοτόφορες περιόγες βρισκόντοσαν στα χέρια των Άγγλοαμερικανών, εκτός απ' τη μακρονη εκείνη, άγρια κι' άνεξεύνητη Σαμπάνια Γκραντέ, στα όρη Βενεζουέλας και Βραζιλίας.

Μόνον απ' εκεί μπορούσαν να προηβυθούσαν οι Γερμανοί τα άκαθάρα διαμάντια, τα άπαραίτητα για την πολεμική βιομηχανία τους.

Είχαν στείλει πράκτορές τους, που συγκεντρώναν κάθε χρόνο διαμάντια 50.000 καρατίων. Ένας κατ' αυτούς ήταν κι' ο Μάξ. Είχε κατασπώνωσι στις άχρες του Ρίο Νηράγκο, μαζί μ' ένα νέγρο και με κάμποσους Ιθαγενείς της φυλής Κομπόκλος, άγριους, σκληρούς κι' αμοχαρείς σαν όθρια.

Μη μπορώντας να σταματήσουν διαφορετικά τη δράση των Γερμανών πρακτόρων, οι Άμερικανοί είχαν εφαρμόσει το πρακτικότερο μέσον: Είχαν στείλει δικούς τους ανθρώπους, που είχαν τα μέσα να διαδένουν περισσότερα απ' τους Γερμανούς στο άναταλκτικό έμπόριο με τους Ιθαγενείς, κι' έτσι να συγκεντρώνουν σχεδόν όλα τα διαθεσίμα διαμάντια.

Ένας απ' τους Κομπόκλους του Μάξ, ο πιο έξυπνος κι' επιτήδειος, ανέλαβε ν' άνακαλύψει την κατασπώνωσι του Άμερικανού πρακτόρος της περιφέρειας εκείνης, του Λάρου Λέγκραν, να κάμνη μια άναγνώρισι κι' έπειτα να δώση λε-

πομερή άναφορά στον κύριο του. Πραγμαστικά, έφτασε εκεί με την πρόφασι ότι ήθελε ν' ανταλλάξη καουτσούκ με τρόφιμα. Είδε με ίκανοπολησι ότι η κατασπώνωσι ήταν άνυπεράσπιστη. Σάστισε, βλέποντας τους σωρούς απ' τις κάσες και τα δέματα με τα είδη που χρησιμοποιούσε ο Άμερικανός ως νόμιμα για τους Ιθαγενείς. Ήταν περισσότερα απ' όσα είχε διαθέσει ο εσενόρ Μάξ σε πέντε χρόνια.

Την άλλη μέρα, έφτασαν στην κατασπώνωσι του Άμερικανού δυο ένοχοι: μια νέα κι' άμορφη κοπέλα κι' ένας νέγρος με γυαλιά. 'Ο τελευταίος ήταν ο φυσιοδίφης Ούλιαν Χέντερσον. Έρχοταν να μαζέψη σπάνια είδη φυτών για τη συλλογή του. Και τον είχε συνοδεύσει η έγγονή του Σάρα Χέντερσον.

Ο Λάρου Λέγκρανς τους όποδέχθηκε στην κατασπώνωσι του μ' εύχρηστη έκκληση. Ή δροσιά, η χαρά και το κέφι της κοπέλλας τον έμάγεψαν απ' την πρώτη στιγμή.

—Δυστυχώς, μίς, δεν μπορώ να σ'ας προσφέρω πολλές άνέσεις... της είπε. Καταλάθεται έξ' άλλου τους κινδύνους που διατρέχετε εδώ...

—Μπα, δεν έχουμε μαζί μας τίποτε που ν' αξίζει! άπάντησε η Σάρα μ' άφρονισία. Μας φυλάει άλλωστε ο 'Ινδός μας.

Ο Λάρου πρόσεξε τότε για πρώτη φορά τους Ιθαγενείς Γιαλκόλα, που συνάδευαν τους δυο λευκούς. Ήταν ψηλοί και δυνατοί άντρες, παράξενα ντυμένοι, όπλισμένοι με μαχαίρια και με βέλη, που τα έξεφενδώνιζαν μ' ένα μακρύ έόλινο σωλήνα, φυσώντας δυνατό με το στόμα μέσα σ' αυτό.

Περήφανοι κι' άκατάδεχτοι, δεν βοηθούσαν καθόλου στο ξεφόρτωμα της βάρκας των Χέντερσον. Έγκαταστάθηκαν σε μια άκρη, χωριστά απ' όλους τους άλλους Ιθαγενείς, που τους κύταζαν με φόβο.

Πέρασε μια βδομάδα. 'Ο νέγρος κι' η κοπέλα έφενγαν κάθε πρωί, μαζί με τους Γιαλκόλα, για να έξερευνίσουν τη ζούγκλα. Το βράδυ, ενώ ο Χέντερσον ταξινομούσε τα εύρηματά του, ο Λάρου κι' η Σάρα κουβέντιασαν με οικειότητα.

Ο νέος είχε έξοχισι πιά την έπισκεψι του Κομπόκλος. Ένα ζεστό μεσημέρι όμως, έφτασε στην κατασπώνωσι του πιο μεγάλη βενζινατός απ' την οποία πήδησε έξω ο Μάξ μαζί με τους ανθρώπους του. Έρριξε μερικούς πυροβολισμούς με το αυτόματο που κρατούσε, κι' οι 'Ινδοί του Λέγκρανς σκορπίστηκαν κατατρομαγμένοι και κρύφθηκαν.

Ο Λάρου με μια ματιά, κατά-

λάσε περί τίνας έπρόκειτο και σκέφθηκε ότι έλειπαν εύτυχώς η Σάρα κι' ο παπός της...

Προχώρησε, άσπας, προς τους νεοφερμένους.

—Έρχομαι για τα διαμάντια! μούγκρισε ο Μάξ.

—Πολύ άγρια, άπάντησε ειρηνικά ο νέος. Τάστειλα χθές στην πόλη.

—Λες ψέμματα! Άλλα οι άνθρωποι μου έξερουν πολλούς τρόπους για να σε κάμουν να μιλήσής!

Ο Λάρου άνασκήκωσε τους ώμους του. Έπειτα όμως πέρασε μια τρομερή σκέψη απ' το νου του:

Θα γύριζε η Σάρα από όρα σ' όρα! Δεν έπρεπε να την ιδούν αυτά τα κτήνη... Άν τους έβλεπε τα διαμάντια, θαφενγαν γρήγορα.

—Πολύ καλά, είπε άποφασιστικά. Έλάτε μαζί μου.

Τους έδειξε το μέρος όπου είχε θάψει τα διαμάντια, στη ρίζα μιας μπανανιάς. Ήξερε ότι οι σιμ-φινικός άποκλεισμός δεν θα τους άφενε να τα στείλουν στη Γερμανία. Δεν ήταν λοιπόν σόδαρη η ζήλια...

Καταλάθεται καλά ότι θα τον σκότωναν, πριν φύγουν. Δεν τον έφοδίζε όμως ο θάνατος. Άρκει μόνο να έωσις τη Σάρα!

Σε λίγα λεπτά, οι άνθρωποι του Μάξ είχαν ξεθάψει ένα γυάλο μινωό γεμάτο διαμάντια.

Έπειτα άρχισαν να κουβαλούν στη βενζινατό τους όλα τα εύρηματά του Λάρου.

Ξαφνικά, έφτασαν οι Χέντερσον με τους 'Ινδούς τους. Βλέποντας το Λάρου άμυλητο και το Μάξ με το όπλο στο χέρι, η Σάρα μάντεψε τι συνέβαινε.

—Τώρα που πήρατε ό,τι ζητούσατε, πηγαίνετε στο διάβολο! φώναξε έξαφνα ο Λάρου.

—Όχι, χωρίς τη άεποινίδα!... Θα την πάρουμε μαζί μας, με το καλό ή με το ζόρι, άπάντησε ο Μάξ.

Οι Γιαλκόλα δεν καταλάθαιναν από το διάλογο, μάντεψαν όμως ότι η Σάρα κινδύνευε. Ένας απ' αυτούς γλύστρησε και χάρθηκε άνάμεσα στα δέντρα, χωρίς να τον άντιληφεί κανείς. Έξαφνικά, ο Μάξ αίσθανθηκε ένα δυνατό τσίμπημα στο σέβερο του.

Είχε χαθεί στις σάρκες του ένα μικρό και μινωτό έόλινο βέλος! Χλώμιασε σαν πεθαμένος, τα μάτια του γούρλωσαν. Ήξερε καλά ότι το βέλος εκείνο ήταν βαμμένο σε δυνατό δηλητήριο!

—Πεθαίνω!... μούγκρισε. Σάστε με!

Ένας απ' τους Κομπόκλους πληγώθηκε από δεύτερο βέλος. Κι' όλοι οι άλλοι έτρεξαν πανικόβλητοι προς τη βενζινατό.

—Δεν μπορούμε ν' άφιστομνηστούς τους ανθρώπους να πεθάνουν, είπε η Σάρα άποφασιστικά κι' έδωσε μερικές σύντομες διαταγές στους 'Ινδούς της.

Ένας απ' αυτούς έφερε απ' τη ζούγκλα μια φορτία πράσινα κλωνάρια. Ο Λάρου έσκιασε με το μαχαίρι του το σέβερο του Μάξ. Η Σάρα κοπάνισε τα κλωνάρια και τώσαλε πάνω στην πληγή.

—Ηουχάστε, δεν θα πεθάνετε, είπε στο Μάξ. Θα μένετε όμως άρκετον καιρό στο νοσοκομείο. Πρέπει να φύγετε άμέσως για την πόλη.

Οι τρομοκρατημένοι Κομπόκλος ξεφόρτωσαν βιαστικά την έμπορημάτα του Λάρου κι' έφενγαν με τη βενζινατό, μαζί με το Μάξ.

Τα βέλη των Γιαλκόλα έφενε απ' τα τρομερότερα όπλα έφενε απ' τη Σάρα. Το δηλητήριο τους σκοτώνει σε λίγα λεπτά. Άν δεν χρησιμοποιήθη άμέσως το άντιδότομο.

—Μου σώσατε τη ζωή... και τα διαμάντια μου, είπε ο Λάρου. Θα δέχθητε απ' αυτές τις πέτρες, δειμένη σε έαυλινό, το δαχτυλίδι των άρρεσώνων μας;

—Κάθε γυναίκα θα ήταν περήφανη να φορέση ένα τέτοιο άσπασμα, κι' έγω περισσότερο από κάθε άλλη! άπάντησε κοκκινίζοντας η Σάρα.

Κ. ΣΑΦΕΡ

Εύθυμη Ιστοριούλα

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Τρία ήταν τα σημεία, στα όποια ο κ. Κρουπλύ έμοιαζε με... γάλο: το έμπεικό του βωδισμό, ο κομπασμός κι' ο άσφικτικός θυμός. Τόστος, κάθε Κυριακή πρωί, που δεν είχε να σκεφθή τις δουλειές του μαγαζιού του, ήούχαζε κι' άρχιζε να μωρμουρίζη ένα τραγουδάκι—το ίδιο πάντα.

Μια Κυριακή λοιπόν, σταμάτησε έξαφνα το τραγουδί του και ρώτησε άσπρη τη γυναίκα του Ζωρζέτ:

—Τι κάνεις εκεί;

—Το βλέπεις; φτάνω τα νύχια μου, άπάντησε εκείνη. Ξέρεις ότι έχουμε τραπέσι στο Μωρίς.

—Πρ. ένα ζωγράφο! Τι θα κάνης, όταν δεχθούμε τον κύριο και την κυρία Σλάκ, που έχουν τρία έκατομύρια;... Τελουπάντων, τι πρόκειται να φάμε;

—Πρώτον, στρείδια...

—Στρείδια; ούρλιασε ο Κρουπλύ. Τρελάθεται η θέλεις να με κατατρέψης; Μα δεν υπάρχουν πιά ρέγγες στην άγορά!... Άν προσκαλώ το Μωρίς, το κάνω από έμπιστο. Είπε τόσο ένοχλητικός αυτός ο κρεμινταλός, με την πλατιά γραβάτα του και τη φοέση του όρεξι!

Έξακολουθούσε έτσι τη γκρίνια του ως ότου έφτασε ο προσκεκλημένος. Ζάρωσε τότε τα φρύδια του, όταν είδε το τραπέζι στολισμένο με λουλούδια. 'Επί τέλους πήρε την άποφασί να έκμεταλλευθή αυτές τις έξαιρετικές πολυτελείες για επίδειξι.

—Καθώς βλέπετε, Μωρίς, στο σπίτι μας είναι όλα πλούσια! είπε, λουλούδια, στρείδια... Δεν πιστεύω να τρώτε συχνά έτσι!

—Όχι, κύριε Κρουπλύ, το δηλοώ. 'Ε, δεν είναι ντροπή η φτώχεια για ένα νέο... Έλατε, πηίτε ένα ποτηράκι μου!... Μπα! Μπα!... Τι είν' αυτό;

Ο Κρουπλύ χλώμιασε έλαφρά κι' άσπασε να πείση το προυνι του.

—Τι συμβαίνει; ρώτησαν ο Μωρίς κι' η Ζωρζέτ μαζί.

—Αυτό το στρείδι... έχει μέσα ένα μαργαριτάρι!... Ένα περίφημο μαργαριτάρι! Κυτάχτε!

Έδειξε το μαργαριτάρι μέσα στη φοβή του, λαχνασμένος απ' τη συγκίνηση. Ο Μωρίς έβγαλε μια φωνή εκπληξέως και η Ζωρζέτ χτύπησε τα χέρια της.

—Θέε μου, λίγο έλειπε να λιποθυμήσω! πρόσθεσε ο Κρουπλύ, σκουπίζοντας τον ιδρώτα του με την πετσέτα του. Είχα ακούσει ότι τα μαργαριτάρια βρισκόνται μέσα στα στρείδια. Άλλά δεν το πίστευα... Άλλος στη θέση μου θα το κατάπινε. Έγώ όμως προσέχω πάντα! Αισθάνθηκα λοιπόν κάτι σκληρό κάτω απ' το προυνι μου και...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Τι μ' έκαμες γειτόνισσα ποτέ να μη το χάρες γρήγορ' απ' άλλον να το θρής και να μη το ξεχάρες.

★ Μια χάρη όταν θέλεις να την κάμης και μπορείς κάμε την, διπλή την έχεις όταν δεν άνοπορείς.

★ Τον τεμπέλη σαν τον έγκρι, τον προφήτη τί τον θέλεις;

★ 'Ο, μάνα μου, μ' μάνα μου, κομμάς πουνε η πένα.

★ Πρώτα χτυπά στα γόνατα κι' ύστερα στη καρδιά.

★ Το μέλι είνε γλυκύτατο μα η μέλισσα κεντάει.

★ Το πολύ φαί σπληνιάζει και το λίγο μαροιάζει.

★ Τα ώρια δοντία κάνουν τους ανθρώπους γελαστούς.

★ Γυναίκα τεμπέλα και έναρετη συγχρόνως, είνε άδύνατον να ύπαρχη.

★ Μη κακολογείτε τον έαυτό σας. Άρκεον γι' αυτό μερικοί απ' τους φίλους σας.

★ Καλύτερα να γεννηθή κανείς χωρίς μύτη παρά χωρίς τύχη.

★ Μη δείχνεις ποτέ το βάθος του πορτοφολιού σου, ούτε το βάθος της ψυχής σου.

σκέψη: «Είπε ένα μαργαριτάρι». Κι' από ήταν άληθινά... Κυτάχτε τι ύπεροχο! Πόσο λέτε να κοστίζει!

—Πού να ξερούμε; είπες; άπάντησε η Ζωρζέτ με το συνθισμένο ταπεινό ύφος της. Πρέπει να ρωτήσης το φίλο σου Σλάκ, το χρυσόχο. Αυ-

τός θα σου το έκτιμήσει.

—Έχεις δική! Πηγαίνα άμέσως... Με συγχωρείτε, Μωρίς, αλλά δεν άντεχω πιά. Συνεχίστε το φαγητό σας δίχως έμένα. Είμαι λίγο μακριά το σπίτι του Σλάκ.

Μόλις έφυγε ο Κρουπλύ, ο Μωρίς ήλθε τη Ζωρζέτ στην άγκαλιά του. Κι' άλλάξαν φλογερά φίλια. Ή δειλή νουκοκυρία είχε μεταβληθή τώρα σε μια γυναικα χαμογελαστή κι' έρωτιάρα.

Αυτή, η άσπαστη και άνοστη, είχε γίνει έξαφνα ώμορφη, απ' την εύχαρηστική που ένοιωσε.

—Λατρεία μου! της είπε με πάθος ο ζωγράφος. Έχουμε μια όλοκληρη ώρα δική μου!... Έχουν δική όστος εκείνοι που λένε ότι οι άσπασμένοι σύζυγοι είνε τυχεροί! Βρήκε ένα κοτάκι μαργαριτάρι, το ζώνω!

—Είσαι βλάκας, μικρέ μου! άπάντησε γελάοντας η Ζωρζέτ. Έγώ είχα βάσει το μαργαριτάρι μέσα σ' ένα από τα στρείδια σου περίσπασα στο πιστό του! Ήταν ένα περιήλιο κόλλο, για να τον άπομακρύνω και να μείνω μόνη μαζί σου. Άν ήξερες πόσο δύσκολα κράτησα τα γέλια μου, όταν τον άκουσα να θαυμάζη το εύρημά του! Το είχα πληρώσει λίγα φράγκα!...

—Είπε ψεύτικο λοιπόν;

—Μά φυσικά, αγάπη μου!

—Ναι, αλλά θα το μάθω απ' το φίλο του, και θα καταλάβω ότι τον κοροϊεύαμε!

—Τι παίδι που είσαι! 'Ο άντρας μου δεν θα παραδεχθή ποτέ ότι άπορέσει κάποιος να τον κοροϊδέμη! Θα όποπτευθή κάθε άλλο πράγμα, εκτός απ' αυτό!... Δεν τον έβρεις καλά! Είπε ίκα νός να κάνη χρεωκοπία, για να ιδή το δινωά του στις έφημερίδες!...

Κι' έφαγαν με το ίδιο κέφι, που είχαν σε κάθε ραντεβού τους στο άτελιέ του Μωρίς.

Στο διάστημα αυτό, ο Σλάκ εξέταζε το μαργαριτάρι κι' έλεγε ειρηνικά στο φίλο του:

—Πού πέτυχες τέτοιο θησαυρό, αγάπη μου;

Τόσφιζε συγχρόνως άνάμεσα στα δάχτυλά του και τώλυνε.

—Όστε λοιπόν... τρώλισε ο Κρουπλύ με γουρλωμένα μάτια.

—Λοιπόν, πρέπει να πιστέψουμε ότι στην έποχή μας τα στρείδια άρχισαν να φτάνουν ψεύτικα μαργαριτάρια!

—Τι μού λές!... Θα σε παρακαλέσω, φίλε μου, να μην κάνης λόγο σε κανένα. Μάλιστα, για να γελασώμε λίγο, να πής ότι ήταν γνήσιο μαργαριτάρι μεγάλης αξίας.

—Σύμφωνο! είπε ο Σλάκ, που βιάζονταν να φάη το ρομπιφ του πριν κρυώση.

Ο Κρουπλύ γύρισε στο σπίτι του.

—Λοιπόν; τον ρώτησαν η Ζωρζέτ κι' ο Μωρίς μαζί, μόλις μπήκε. Το μαργαριτάρι;

—Άξιζε πενήντα χιλιάρια.

—Το πούλησες;

—Όχι... δηλαδή, ναι... Το πούλησα, αλλά όχι στο Σλάκ.

Την άλλη Κυριακή, ο Κρουπλύ μπήκε το πρωί στην κάμαρα της γυναίκας του και την ξαναβρήκε με γυαλιά τα νύχια της.

—Θάρρη πάλι σήμερα ο Μωρίς, του είχε εκείνη. Την περασμένη φορά, δεν του φέρθηκες πολύ εύγενικά. Τόν άφισες να φάη μόνος...

—Μαζί σου.

—Μα έβρεις καλά ότι έρχεται για σένα, γιατί του άρσκει να κουβεντιάξη μ' έναν έξυπνο άνθρωπο.

—Τι θα έτοιμάσης σήμερα για φαγητό;

—Στρείδια και πάλι... για έδωγμοσύνη! Δεν πιστεύω να βήκης ζημιώμενος την άλλη φορά.

—Ά, όχι! ούρλιασε με μαγιά ο Κρουπλύ. Δεν μ' ενδιαφέρουν τα λεφτά, ούτε και τα μαργαριτάρια! Έγώ χορτάζω από τέτοια πράγματα!... Θα μ'ας σερβίρης πρηνες... άκούεις; λέγγεις! Και να μ'αυ μου ξανακάνης ποτέ λόγο για στρείδια... γι' αυτούς τους άπασαίνες της θάλασσας!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

Η έκδικήσ' του

Έξη βδομάδες είχαν περάσει από τότε που ο Άλκης Ζαννής είχε συναντήσει την Άννα Καμπά στη μικρή εκείνη λουτρόπολη. Έξη βδομάδες: Ένα όνειρο για το νέο, που είχε νοιώσει να τον τραβάη άκατανίκητα η κοπέλλα αυτή με την παράξενη ύμορφή. Άλλά το πάθος του είχε συναντήσει την άδιαφορία και την ψυχρότητα της. Εκείνη τον θεωρούσε μόνον σαν έναν καλό συντροφο, κι' έπαίξε με την καρδιά του, χωρίς να καταλάβη πως πόσο τον βασάνιζε. Κι' όμως η συμπεριφορά της μεγάλωνε τον έρωτά του. Κι' αλλοίμονο!... Άυριο θα τελείωναν όλα! Ή Άννα έπρόκειτο να φύγη. Δεν θα την ξαναβλέπε πιά ο Άλκης, δεν θ' άνάνησε πια το άρωμά της...

Στην όδυνηρή αυτή ώρα του πειρασμού, έμεινε κοντά της, νοιώθοντας ότι θάφενε μαζί της ολόκληρη η ζωή του... Βρισκόντοσαν τώρα—όλομύναχοι, στην έρημη άκρογιαλιά, έμπρος στην άπέραντη θάλασσα. Τα μαλλιά της κοπέλλας, καθώς η άνασκήκωνε ο μπότης άγγίζαν κάποια στιγμή το μανόυλο του νέου. Εκείνη άνατρίσκιασε συγκορμιασ. Και θέλανε να έπικειρφή, για μια άκόμα φορά, να νικήση την άδιαφορία της Άννας, να έπιτύχη μια λέξι της που θα του επέτρεπε να έλπιση.

Άρχισε να πής μιλή χαμηλόφωνα για τον έρωτά του, με τις παθητικότερες έκφράσεις, βγαλμένες μέσα απ' την καρδιά του.

Της επανέλαβε τις ίκαίες, που την είχαν κάμει τόσες φορές να χαμωγνάσση. Ένώ αυτός μιλούσε, εκείνη έπαίξε με την άμμο...

—Σκεφθήτε ότι όλη μου η ζωή κρέμεται απ' την άπάντησή σας! συνέχισε ο Άλκης. Λυπηθήτε με... Σας άγαπη!

Ή κοπέλλα σκηκώθηκε, έδωσε τα γέλια και φώναξε, με περισσότερη έπιπολαϊότητα παρά σκληρότητα:

—Τι άστείες που φαίνεσθε αυτή τη στιγμή, καυμέ μου φίλε!...

Έπειτα έφυγε τρέχοντας άφίνοντας τον Άλκη, ζωντανά συντριμμή.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ

Στο γαλλικό προτεκτοράτο του Μαρόκου είχαν συγκεντρωθεί προ του πολέμου πολλοί παράξενοι... άποικοι, οι οποίοι άσπασχολούσαν κάθε τόσο την γαλλική υπηρεσία αντικατασκοπείας. Ήταν Γερμανοί, Ιάπωνες, Άγγλοι και Ιταλοί και όλοι διάλεγαν το Φέζ, την πρωτεύουσα του Μαρόκου για τις σκοτεινές και μυστηριώδεις υποθέσεις τους. Σ' αυτό το μέρος μπορούσαν να εργάζονται άνευ ενοχλήσεων και να εξαγοράζουν τους αξιωματικούς που ήθελαν να διασκεδάσουν την τρομακτική πληγή τους σκορπίζοντας άβυσσους χρημάτων στα ύποπτα νυχτερινά κέντρα του Φέζ.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς βέβαια κατέληγαν στην αυτοκτονία ή στα κατέργα. Άλλα το πιο σοβαρό ήταν πως πολλά μυστικά σχέδια και έγγραφα περνούσαν στην κατοχή των κατασκοπών, πράγμα που άναγκαζε στο τέλος το Υπουργείο των Στρατιωτικών να ζητήσει απ' την άστυνομία του Μαρόκου να είναι πιο προσεκτική στον έλεγχο των διαδοχικών και στη χορήγηση των άδειών παραμονής ξένων στο Μαρόκο.

Παρ' όλα τα μέτρα όμως το Φέζ εξακολουθούσε να είναι το κέντρο διαφόρων κατασκοπικών οργανώσεων.

Σ' αυτή λοιπόν τη φυλακή των κατασκοπών έφθασε λίγο προ της εκρήξεως του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου ο Γκιανονέζος έμπορος Ματσούτο, συνοδευόμενος απ' την γυναίκα του, μια υπέροχη γυναίκα και τον ιδιαίτερο γραμματέα του, έναν αινιγματικό άνθρωπο με τεράστια γυαλιά που πέταγε τον δεν χαμονελοούσε. Ο Ματσούτο έγκαταστάθηκε στο ξενοδοχείο «Ανατολική» κι άρχισε ν' ασχοληθεί με τις υποθέσεις του.

Ήθελε να συνεννοηθεί με τους διαφόρους φυλάρχους για να του προμηθεύσουν μια μεγάλη ποσότητα θερμάτων άγριων θηρίων. Κάθε μέρα λοιπόν αυτός και ο γραμματέας του δεχόντουσαν τους «βασίλειους της έρμης», ή έφευγαν μαζί απ' το Φέζ για να πάνε προς συνάντησή τους.

Η γυναίκα του, μια ώραια Παριζιάνα, ήταν ύποπτη, αμείννη να κλείνεται ολομόναχη στο ξενοδοχείο της και να περιμένει την επιστροφή του συζύγου της. Έτσι οι μέρες κυλούσαν τόσο πληκτικά για την φλογερή Παριζιάνα, ώστε άρχισε να καταριέται την ώρα και τη στιγμή που άποσάσσε να έγκαταλείψει το πράσινο Παρίσι, για να έρθει να εγκατασταθεί στον άγριο και μυστηριώδη αυτό τόπο. Έδειξε τώρα με άπονηγμένη πιάς το Μαρόκο δεν έμοιαζε καθόλου με τις περιγραφές που είχε διαβάσει γι' αυτό, ούτε και με το Μαρόκο που είχε δει στον κινηματογράφο.

Άρχισε λοιπόν να νευριάζει, να βαρύνεται την ζωή της και να στενοχωριέται. Εκείνο μάστιγα που την έκανε να χάσει έντελως το κέφι της ήταν η τελεία άδιαφορία του άνδρα της. Ο Ματσούτο είχε άφορο-ωθή τόσο στη δουλειά του, ώστε την είχε ξεχάσει. Δεν άναζητούσε πιά την συντροφιά της και περνούσαν καμιά φο-

ρά μέρες ολόκληρες χωρίς να ιδωθούν και να μιλήσουν. Ή ώραία Παριζιάνα θα πέβαινε έπί από πληγή αν μια μέρα ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου, ένας πολύ παράξενος τύπος, δεν της έπρότεινε να την συνοδεύσει σε μια μεγάλη λέσχη του Φέζ.

—Εκεί, της είπε, θα σάς γνωρίσω μ' όλο τον καλό κόσμο και με αξιωματικούς Γάλλους, ώστε να μπορήτε να πηγαίνετε εκεί όποτε θέλετε και να διασκεδάσετε περιφάνεια.

Η γυναίκα του Γκιανονέζου έμπορου τον εύχαριστησε για την καλωσύνη του και το άλλο βράδυ πήγε μαζί του στη λέσχη, όπου πέρασε πράγματι μια αξέχαστη νύχτα. Στη λέσχη του Φέζ συγκαίνισαν όλες οι φυλές του Ισλαμ: Αφρικανοί, Ινδοί της Λεωάνης, των Σέ-γιαν, διάφοροι πασάδες και μπέηδες καθώς και πλούσιοι σιειχηδες. Η Πωλντ Ματσούτο ήταν τώρα γοητευμένη. Όλα αυτά τα παράξενα δόγματα των ανθρώπων που είχε γνωρίσει και οι ιστορίες τους της φαινόταν τόσο άμορφη, ώστε απ' το βράδυ εκείνο έγινε τακτική θαμών της λέσχης. Ο σύζυγός της, όταν έμαθε πως η γυναίκα του συχνάζει σ' αυτήν εύχαριστηθηκε και άφασί-σθηκε πιά τελείως στις δουλειές του.

Η γυναίκα του όμως είχε ένα σοβαρό λόγο που πηγαίνει κάθε βράδυ στη λέσχη. Είχε γνωρίσει εκεί έναν άμορφο άξιοματικό της Λεωάνης, ο οποίος την είχε γοητεύσει με τις διηγήσεις των περιπετειών του και με την παράξενη ιστορία της ζωής του. Τον έλεγαν Άντρε Ριβέλ και όηρητούσε πέντε χρόνια στον άποικιακό στρατό. Είχε πολεμήσει, καθώς έλεγε, με όλες τις συμμορίες των άγριων ληστών της έρημου. Φαινόταν πολύ πλούσιος, γιατί έδωσε πάντα ένα σωρό λεφτά χωρίς να λογαριάζει. Η Πωλντ δεν άργησε να τον έρωτευθεί και να γίνει φίλη του.

Ο Ριβέλ την παρέστρε κά-θε νύχτα σε ύποπτα κέντρα της Μαροκνικής πρωτεύουσας, για ν' άκούσουν τα παράξενα τραγούδια των θάγανων και να διασκεδάσουν με τους χορούς των. Η Πωλντ είχε άνακαλύψει τέλος το πραγματικό Μαρόκο, με την μυστηριώδη και ήβονική ζωή. Κι ήταν ένθουσιασμένη. Είχε όμως τόσην έμπιστοσύνη στο φίλο της, ώστε δεν την παραέβλεπε κανέ-θλου διάφορες ερωτήσεις που της έκανε εκείνος σχετικά με τους φίλους του άνδρα της, με τις δουλειές του και με τα πράγματα που τα οποία συναν-τίζονταν. Τού άπαντούσε με μεγάλη ελικρινεία και του έδινε ένα σωρό πληροφορίες, χωρίς να φανταζόταν ποτέ τί ιστορία θα έμπλεκε το σύ-ζυγό της.

Ένα βράδυ ο Ριβέλ δεν ήρθε να την συναντήσει στη λέ-σχη. Η Πωλντ λημπήνη, γύ-ρισε στο ξενοδοχείο της, άλλ-έκει έμαθε έκπληκτη πως ο φί-λος της την περίμενε στο δια-μέριό της.

Μόλις την άντίκρουσε ο Άν-τρέ έσπευσε να της εξηγήσει πως τού έπυχε κάποια άπόρ-οστη δουλειά και πως για να μην άνησυχού, ήρθε να την έρω στο ξενοδοχείο.

—Και πως μπήκατε υπό δι-αμέριό μου; άπόρησε η Πω-λντ.

Ο Παύλος της έδειξε τότε ένα κλειδί.

—Μ' αυτό, της είπε με ά-φέλεια. Ήξερα πως ο σύζυ-γός σας θα γυρίσει σε τρεις μέρες. Δεν μπορούσα λοιπόν να χάσω την ευκαιρία να σας συναντήσω εδώ. Σας είχα πά-ρει το άποτύπωμα του κλειδιού σας κι έδωσα να μου φτιά-ξουν ένα όμοιο. Όσο για το προσωπικό του ξενοδοχείου, μην άνησυχείτε, τους είπα πως έσείς μου δώσατε την άδεια, να σας περιμένω στο διαμέ-ρισμά σας.

Χωρίς να ύποπτευθι και πάλιν τίποτε, η Πωλντ ρίχτη-κε εύθυσιμένη στην άγκαλιά του, άδιαφορώντας για το σκάνδαλο που θα ξεσπούσε αν έσφηνικά έρχονταν ο σύζυγός της.

Και πράγματι ο έμπορος, για κακή τύχη, ξαναγύρισε έ-κείνο το βράδυ στο ξενοδο-χείο, γιατί είχε τελειώσει να-ρίτερα τις υποθέσεις του. Ό-ταν μπήκε στο διαμέρισμά τους και άντίκρουσε την γυ-ναίκα του στην άγκαλιά του φίλου της, άγριεψε κι' έβγα-λε το πιστόλι του για να τους σκοτώσει.

Μά ο Άντρέ Ριβέλ έμεινε άπαθής και άρέσθηκε να του πιά με ειρυνική φωνή:

—Αν με σκοτώσετε, την ί-δια ώρα θα σας συλλάβουν ως ύποπτο και θα πληρώσετε πο-λύ άκριβιά αυτές τις μυστη-ριώδεις επιχειρήσεις σας. Καλυ-τερα λοιπόν να συνεννοηθώ-με σαν δυο φίλοι. Πόσα μου δι-νετε για να κρατήσω το στόμα μου κλειστό; Έξω πως μαζί με τα δέρματα έχετε προμη-θευθεί από διάφορους φυλάρ-χους άνδιαφέροντα σχεδια-γράμματα για τα μέρη στα οποία θα μπορούσε να γίνει μια μυστική ναυτική βάσι στην εί-σοδο της Μεσογείου!

Ο Ματσούτο έβαλε το πιστό-λι του στην τσέπη του και κά-θησε συλλογιζόμενος μπροστά του τραπέζι του σαλονιού. Ό-σο για την Πωλντ τα είχε χα-μένα. Δεν τολμούσε να φαντα-σθι πως ο άνδρας της ήταν κατάσκοπος και ο φίλος της έ-να πράκτορας της Γαλλικής άν-τικατασκοπείας. Τέλος ο Μα-τσούτο είπε με μισόσβυστη φωνή:

—Είνε άρκετές εκατό χιλι-άδες φράγκα.

—Αν διπλασιαστείτε το πο-σόν, είμαστε σύμφωνοι, τού είπε ο Ριβέλ.

Ο Γκιανονέζος ύπόγραψε έ-να τσέκ, το έδωσε με νευρι-κότητα στον Ριβέλ και του εί-πε:

—Φροντίστε να μη μ' άνηυ-χούν οι άστυνομικοί, κατά την άβυστη άναχώρησή μου.

—Έχετε τον λόγο μου, τού είπε ο Ριβέλ, όσο για τα σχέ-δια σας, αυτά τα πήρα απ' το χρηματοκιβώτιο και τα κατέ-στρεψα. Φυσικά, θα φύγετε ά-φου έξαργυρώσω το τσέκ.

Και στρεφόμενος προς την Πωλντ, της είπε με ευγένεια:

—Με συγχωρείτε αν άπο-γοητεύθηκες απ' την περιπέ-τειά σας αυτή. Μά η ζωή εδώ στον Μαρόκο είναι τόσο πολυ-έροη, ώστε πρέπει κανείς να τα καταφέρει όπως μπορεί!

Κι έφυγε απ' το ξενοδοχείο χωρίς κανείς να τον ενοχλή-σει. Την άλλη μέρα ο Ματσούτο έγκατέλειπε το Φέζ μαζί με τη γυναίκα του. Δεν την χώρισε. Καταλάβαινε πως το λάθος ή-ταν δικό του, που την είχε έλ-καταλείψει, ριχνόντας την έτσι σε μια ύποπτη έρωτική περιπέ-τειά που παρ όληγο να του στοιχίξει πολλά χρόνια φυλα-κής.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ

Ανατολικό Χιονόμωο

Η ψιφίνα

Ο Ναστραδίν Χόντζας είχε μια σοβαρή ύποθεση στην κοντινή πόλη και πρωί-πρωί πήρε τη βαλίτσα του, φίλησε τη γυναίκα του και ξεκίνησε. Ταξίδευε όλη την ή-μερα και άργα τη νύχτα, κατά τις έντεκα ή ώρα έφτασε στην πόλη.

Ο Χόντζας πήγε στο μοναδικό ξενοδο-χείο που υπήρχε εκεί για να πιάσει ένα δω-μάτιο να κοιμηθι και να ξεσφολισι και λίγο σαν για το γάλαδό του.

Μόλις τον είδε ο ξενοδόχος κι' άκουσε τί θέλει στράωσε τα μούτρα του.

—Χόντζα μου, τού είπε, δεν θα μπορέσω να σε εύχαριστήσω.

—Γιατί άδελφέ μου;

—Γιατί όλα τα κρεβάτια είναι πιασμέ-να. Είχαμε πολλούς ξένους σήμερα.

—Στρώσωε τώρα κι' ο Χόντζας τα μού-τρα του.

—Βάι, βάι, άλλοι όμως σε μένα! Ξεφά-νισε. Και τώρα τί θα κάμω, τζάνου! Στο όρνο θα κοιμηθώ;

—Χόντζα μου, λυπούμαι κατάκαρδα. Δυ-στυχώς δεν έχω κρεβάτι. Έκτός αν...

—Τι θές να πής, μπά, άδελφέ μου.

—Εκτός αν θές να κοιμηθής με την Ψι-φίνα, ή μέσα στη σκάφη που ρίχνουμε που-νός.

Χωρίς να σκεφθι καθόλου ή να διατάση ο Χόντζας άπάντησε:

—Στη σκάφη. Προτιμώ τη σκάφη. Πού βρίσκεται;

—Στην κουζίνα.

—Ευλόγισμένο να είναι το όνομα τού 'Αλ-λάχ! Πηγαίνω να κοιμηθώ. Προτιμώ τη σκάφη απ' την Ψιφίνα.

Κι' άρπάζοντας τη βαλίτσα του πέρασε στην κουζίνα, συμμαζεύτηκε μέσα στη σκά-φη και κοιμήθηκε μονοκόμματα ως το πρωί.

Το πρωί έγινεσαν από ένα γλυκό, γλυκό-το και μελωδικότατο τραγούδι πού ά-κουσε. Σήκωσε παραξενεμένος το κεφάλι του κι' άντίκρουσε έμπρός του μια χαριτω-μένη κοπέλα, ένα ούρι του παραδείσου, μπουκιά και συγύριο!

Ο Ναστραδίν γούλωσε τα μάτια του. Παρ' όλα τα γραπτά του ή μάλλον άκρι-βώς γιατί ήταν νέρος του άρεσαν τα έννα. Κιτάζε και ένακαύταζε την έμορφο-κέλα, την έρωγε με τα μάτια. «Βάι, βάι, βάι, τί νεράδια είν' αυτή! Συλλογιζόταν.

Κάσ' τ' έκείνον πού τη σφίγγει στην άν-καλιά του!».

Η κοπέλα ήταν σκυμένη στη φωτιά όπου έβραζε ένα τσουκιά γάλα.

Ο Χόντζας δεν κρατήθηκε. Βαρυσαντέ-ναζε και της είπε:

—Αμάν! Το τραγούδι σου, μικρούλα μου, θα μπορούσε ν' άναστήσει και νεκρό με τη γλίσσα του! Άκούς μικρούλα;

—Έκείνη γύρισε και τον κούταξε γελαστή και καλόθελη και τού άπάντησε:

—Σε καλό σου, κύριε. Γιατί με λές μι-κρούλα; Δεν με λένε μικρούλα.

—Και πως σε λένε; Ρώτησε ξελιγωμένος ο Ναστραδίν Χόντζας.

—Όλοι δώ μέσα στο ξενοδοχείο με λένε Ψιφίνα.

—Ψιφίνα;... Ψιφίνα!... Όρρε, Χόν-τζα, ξεφουκουτιάρη πού προτίμησες τη σκάφη!...

Και φασκέλωσε μεγαλοπρεπώς τον έσυ-τό του.

Στο σχολείο

Ο δημοδιδάσκαλος, άφοι άφηγηθή τον μύθο του λύκου και του αρνιού, προσέθε-τε:

—Βλέπετε λοιπόν παιδιά; Ο λύκος έ-φου έξαργυρώσω το τσέκ.

Κι' ένας μαθητής...

—Ο μύθος έδηλο έτι...

Κόκκαλο ο δασκάλας.

Στην έξοχή

Ο μικρός: Μαμά να καθάλλωσ αυτό το γαϊδουράκι.

Η μαμά: Όχι, παιδί μου. Άν κάνης φρόνιμα, θα σε πάρη ο μπαμπάς σου στον όμο του κι' είνε...

Μεταξύ φίλων

—Ο σκύλος μου είνε ο πιστός φύλαξ του σπιτιού μου, άγαπητέ μου.

Τον άρρίνεται έξω λοιπόν την νύχτα:

—Όχι, γιατί φοβόμαι... μη μου τον κλέψουν!

Ο σωσίας του δολοφόνου

Ταξίδευα με την ταχεία άμαξοστοι-χία πού με μετέφερε από το Λονδίνο στο Κριού. Άνοίξα την έφημερίδα μου και τα μάτια μου έπεσαν στην φωτο-γραφία ενός δολοφόνου πού δημοσίευε. Μά κατάπληξ! μου είδα ότι κάθε χα-ρακτηριστικό της έμοιαζε τρομερά με τα δικά μου σαν να έβλεπα το ίδιο το πρόσωπό μου στον καθρέφτη. Παγωμέ-νος από φρίκη έρριξα τα μάτια μου στο διαμέρισμά μου το βραδυόντο. Ένας μόνος ταξιδιώτης βρισκόταν εκεί, τού όποιου το πρόσωπο κρυβόταν πίσω από μια έφημερίδα, άκριβώς την ίδια με τη δική μου. Είχε μπη στο διαμέρισμα τού βραδυόντο όστερα από μέσα και μου-καγε την έντύπωση άνδρος ήλικιωμένου και ρυμάλωτο με ζωηρό παρουσιαστικό και γένεια μακρὰ σαν έρπαστικόταλου.

Σε λίγο ο σύντροφός μου κατέβασε την έφημερίδα του και μου άπήρθε το λόγο:

—Διαβάσατε την τρομερή ύπόθεση πού δημοσιεύουν;

—Άρρη να πής ή έφημερίδα μου πάλιν στα γόνατά μου κι' άπάντησα:

—Τρομερή, πράγματι.

—Χαριτωμένος νέος αυτός ο Τσαν-τλερ!

Μου μιλούσε για τον τρομερό δολο-φόνο, τού όποιου το έγκλημα είχε άνα-στατώσει το Λονδίνο και ο όποιος έ-ξοφανόθηκε κατόπιν μυστηριωδώς. Ο δολοφόνος Τσαντλερ λοιπόν μου έμοια-ζε καταπληκτικά. Κι' ή ιδέα ότι ο συνεπιβάτης μου βλεπόντας την ελκόν-α στην έφημερίδα με είχε πάρει για το δολοφόνο Τσαντλερ μ' έκαμε να τρέμω.

—Έκείνο πού μου κάνει έντύπωση εί-νε ή ήλικία του, έξακολουθώσε ο συνε-πιβάτης μου, κερκωνόντας τα μάτια του πάνω μου. Κι' άκούη το ότι αν και τόσο νέος, είνε παντρεμένος. Και σεΐς δεν είσας παντρεμένος;

Πραγματικά ήμουν παντρεμένος και για πρώτη φορά άκριβώς είχα άφήσει τη γυναίκα μου και το παιδί μου για να πάω στη Σκωτία να έπισκεφθώ κά-ποιον πολύ μου συμμαθητή.

Τού όμιλόγησα ότι ήμουν παντρεμέ-νος.

—Και πού είνε ή γυναίκα σας; με ρώτησε έχοντας κερκωμένα πάνω μου τα ψυχρά φωτεινά του μάτια.

—Την άφησα στο Λονδίνο.

—Ζωντανή; με ρώτησε άπότομα.

Δεν χωρήσε άμφισβόλια. Ο συντα-ξειδιώτης με όποιμύλησε. Έμοιαζε τόσο με τον κακούργο. Όστόσο τον ρώτησα:

—Τι θέλετε να πής, κύριε;

—Θέλω να πώ ότι πολλοί στη θέσι μου θα είχαν χτυπήσει τον κώδωνα τού κινδύνου... Και έξερτε πολύ καλά γιατί...

—Γιατί μοιάζω με τον Τσαντλερ;

—Άκριβώς.

Τη στιγμή αυτή ο συνεπιβάτης ση-κωσε την έφημερίδα του κι' έκρυψε το πρόσωπό του. Όταν την έανακατέδα-σε σάστισε. Άπέναντί μου καθόταν ο ίδιος ο εαυτός μου!...

Ο συνεπιβάτης μου—πάνω στα γόνατά του όποιον ήσαν τοποθετημέ-να ψεύτικη γενειάδα κι' ένα ρεβόλ-βερ—ήταν ο σωσίας μου.

—Βλέπετε ότι άπατηθήκατε, μου εί-πε, γελώντας άπαλώς. Ούτε στιγμή πε, γελώντας άπό το μωλό ότι εί-σε ο Τσαντλερ για τον λόγο ότι ο Τσαντλερ... είμαι εγώ. Σας ζητά από την ήμερα πού έγινε το έγκλημα.

—Και σε τί μπορώ να σας χρησι-μεύω; Δεν πιστεύω να με σκοτώσετε και μένα; είπα.

—Ποιός σας είπε ότι είμαι φονιάς; Δεν έκανα ένώ το έγκλημα... Δεν υπάρχουν μάρτυρες. Αυτό βέβαια δεν είνε λό-γος να μη με κρεμάσουν, όπως κρέ-μασαν τόσους άλλους. Κάποιον πρέπει να κρεμάσουν. Αυτή είνε ή δουλειά τους. Αυτή τη φορά όμως τους προκα-λά με το μυστικό. Θα έρω να εί-

...και να κοιμηθώ απ' αυτήν... τους λυγί... Οι κύριοι ότι οι δώ-τάξω κι' αν δεν ύπακούσης θα σε έα-κλώσω κάτω νεκρό.

Υψωσε συγχρόνως το περιστροφό του και με σημάδεψε.

—Γδύσου! πού φώναζε άπότομα. Συζήτησις δεν χωρούσε. Άρχισα να έκτελώ τη διαταγή του.

—Δώσε μου τα ρούχα σου, συνέχι-σε. Πόσα χρήματα έχεις;

—Τρεις ως τέσσερες λίρες, άπάντη-σα.

—Καλέ, άφρησ' τις εκεί. Κι' εγώ θα σ' άφίσω τα δικά μου, προσέθεσε βγάζοντας το γιλέκο και το σακκάκι του.

Όταν έβγαλα τα ρούχα μου κι' ατή τη φανέλα μου, τα πήρε ο νε-αρός κακούργος και τα φόρεσε με την ήσυχία του, άναγκάζοντάς με να φο-ρέσω τα δικά του.

—Σε τρία τέταρτα θα είμαστε στο Κριού, τού είπα.

—Τό ξέρω, άπάντησε.

—Σκοπεύεις βέβαια να κατέβης από το τραίνο και να τ' οκάσης και φον-τάξωσι ότι θα μ' έλάβουν για σένα.

Ο δολοφόνος κούνησε το κεφάλι του με μια μακρόβια ελάνια. Μ' έκούτα-ξε καλά-καλά. Τα γέλια του άνοήθη-καν και μου άπεκάλυψαν δυο σειρές κάτασπαρα έντονών ενδ' αυτά μάτια του πού ήσαν έπίμονα προσλωμένα έπάνω μου, διάδεσσα τη θανατική μου κατα-δίκη.

—Φαντάζεσαι ότι θα σ' άφήσω να ζήσης για να πού περάσης σου το σχο-νί στο λαμπό; μου είπε.

—Αν με σκοτώσης θα κάνης διπλό έγκλημα, τραύλισα.

—Δεν θα είνε δεύτερο έγκλημα μου άπάντησε ο Τσαντλερ, γιατί τη φορά αυτή δεν θα συμβή φόνος, άλλ'... σ' όκτοκτονία. Ο Τσαντλερ... σου δηλαδθ' θ' αυτοκτονήσης. Κατάλαβες; Φορείς τα ρούχα μου κι' οι άστυνομικοί θα τ' αν πάθουν.

—Πρέπει να με χτυπήσης από πολύ κοντά αν θέλεις ο φόνος να περάση ως αυτοκτονία, τού είπα με την έλπιδα ότι θα μπορούσα να τού άρπάξω το πιστόλι.

—Αυτό θα κάμω.

Μόλις όμως πηλίσασε το όπλο στον κρόταφο μου άρραξε τη κάννη γερά. Το μόνο πού θυμίζω πάλιν ήταν το λείο άτσάλι πού στην άρχη τού ένοιω-σα κρύο και σε μια στιγμή κατόπιν ήταν ζεστό σαν άναμμένο κάρβουνο. Τότες κατάλαβα ότι είχε πυροβολήσει δυο φορές και ρίχθηκε σαν τρελός έ-πάνω του, ενώ το τραίνο έτρεχε βλε-γυωδώς.

Ήταν δυνατότερος από μένα. Με κύλησε κάτω, έβαλε τα δυο γόνατά του πάνω στο στήθος μου και χωρίς να πιά λέξι με το έλεύθερο χέρι μου έδω-σε δυο δυνατά χτυπήματα. Στο διά-στημα αυτό κατάρωσα, όστόσο να κρατήσω μακριά μου τού περιστροφό πού κινήσει.

Γι' αυτό μόνο έφρόντιζα. Δεν είχα κατάλαβε πως εν τ' μεταξύ είχε ά-νοίξει ή πόρτα κι' ένας γίγας μ' ένα μαλακό καπέλλο και μ' ένα πανωφόρι περίεργου χρώματος έμφανίστηκε.

—Είνε αυτός! είνε ο Τσαντλερ, ο δολοφόνος πού ζητάει ή άστυνομία, φώ-ναζε μ' έτοιμότητα πνεύματος, ο άπαί-σιος κακούργος, δείχνοντάς με.

Άλλά δυο δυνατά χέρια τον τίνα-ξαν πάνω στο κάθισμα. Η άμφισβόλια τού άστυνομικού πού έβλεπε δυο όμοια πρόσωπα κοντά το ένα στο άλλο δεν κράτησε πολύ.

Μη τόν κοκοποιήσετε! φώναζε κρατώντας το περιστροφό στο χέρι μου.

—Νά τού κάνω κακό; Ούτε μια τρί-χα της κεφαλής του δεν θ' άγγιξη, φώναζε ο άστυνομικός. Θέ δόση λό-γο στη δικαιοσύνη. Είνε τετραπέρατος, αλλά δεν κατάρφε να μάς έγυελάση.

Δεν είχα καμιά έπιθυμία να παρα-στώ στη δική του Τσαντλερ, αλλά ή κλήσις πού μου έστάλη με υπηρέσως να προσέλθω ως μάρτυς. Παρακολού-θησα τη δική σ' όλη τη διάρκεια της.

Ο Τσαντλερ άκουσε με άόρρος την καταδίκη του, άρνήθηκε όμως άκόμα μια φορά την ένοχή του. Δεν τον έα-νωέβια πιά. Σε λίγες μέρες τον άπαγχόνισαν.

Στο όρνο πού βγήκα από τούς πρώ-τους μετά τη δική άκούσα μια κυρία να λήη στο σύζυγό της δείχνοντάς με:

—Ω, μά κούταξε, φαίνεται ότι τον άδύωσαν αυτόν τον άόλο τον Τσαν-τλερ!...

Ε. ΜΟΡΙΝΟΥΓΚ

ΕΚΖΕΜΑ

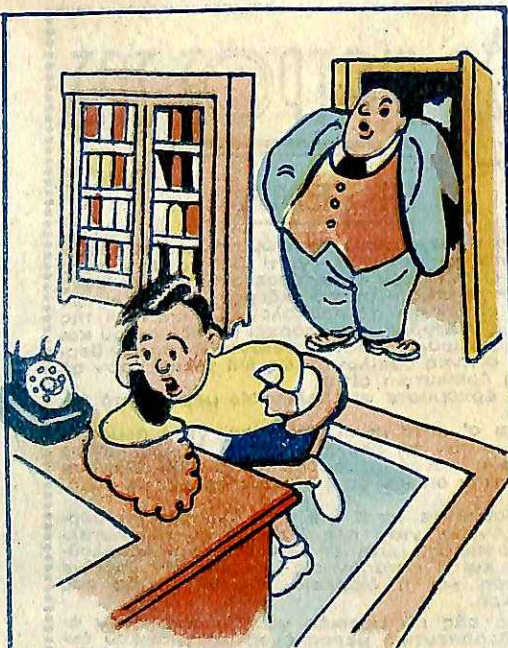
Στα δύο προηγούμενα σημειώματά μου σας άνε-πτυξα κατά τού δυνατόν—γιατί βέβαια ένα τόσο σπουδαίο ζήτημα δεν άναπτύσσεται μέσα σε λίγες γραμμές—γενικά περί τού εκζέματος και περί τής διαφόρων αίτιων πού το προκαλούν ως και περί τής σημαντικής διαφοράς πού υπάρχει μεταξύ αυτού και μιας άλλης σειράς δερματοπαθειών: τών απλών δερ-ματιτίδων άφνης όφελοντάς ως επί το πλείστον σε έξωτερικά έρεθιστικά αίτια.

Είμερα έρχάμαστε στο τελευταίο μέρος: στο थे-ραπευτικό.

Θα είμαι σ' αυτό πολύ σύντομος, γιατί άρμολώ-τερος γι' αυτήν τη δουλειά είνε ο δερματολόγος πού θα σας κουράρη, άφοι πρώτα σας εξετάση καλά και στον όποιον άπαράπτης πρέπει να κατα-φύγετε.

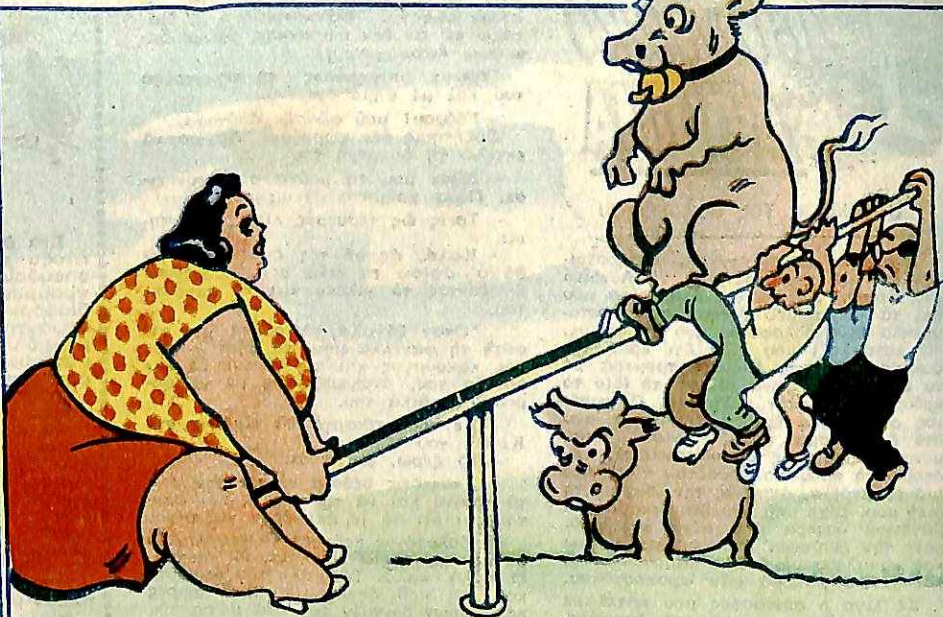
Μη παραμελήτε ποτέ και την έλαφρότερη δερ-ματική εξάνθησι γιατί πλειστάκις άνευ τής καταλ-ήλου θεραπείας, αυτή επιδεινώνεται και εξαπλώ-εται όποτε και η καταπονήσις σας κοτόπιν θα είνε μεγαλύτερα και ή διάρκεια της θεραπείας σας πλέον μακρά.

Τώρα θα σας πώ μερικές γενικόπτες, όσον ά-φορά τού θεραπευτικό μέρος ενός πραγματικού εκ-ζέματος, ή γνώσις των όποιων θα σας προφυλάξη από τού να πέσετε θύμα κανενός έμπειρικού, τού όποιου είτε ή κακή διάγνωση είτε ή άστοχη थे

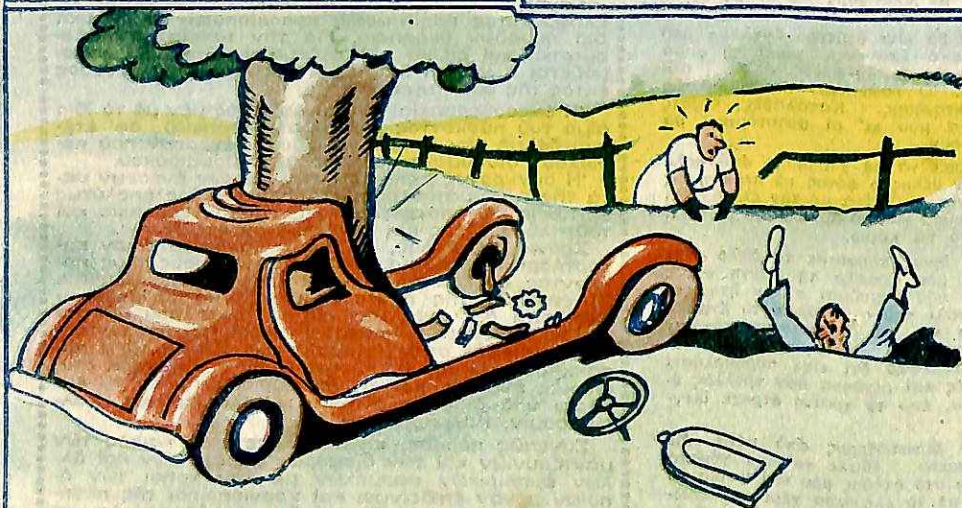
ΠΛΑΣΤΟΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

- Πώς; Δεν ήλθε σήμερα ο γυιός μου στο σχολείο; Πολύ καλά έκανε...

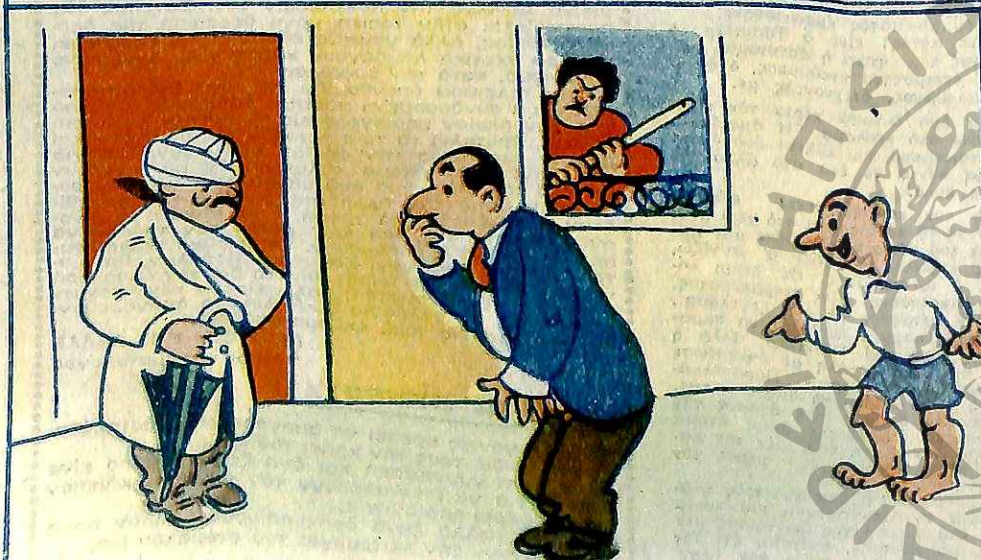
ΟΙ... ΓΕΛΛΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΚΟΥΝΙΑ

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Για να κάνουμε κούνια, παιδιά, πρέπει ν' ανεβή κι' η άλλη γελάδα επάνω!...

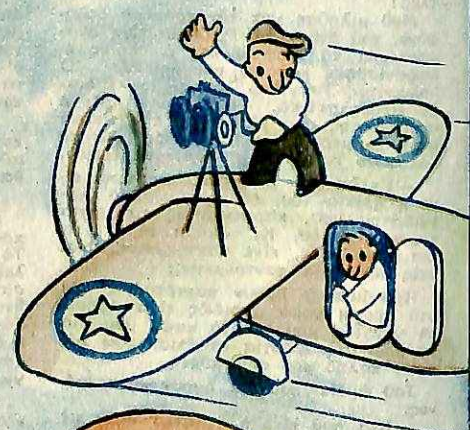
ΕΥΚΟΛΟ ΠΡΑΓΜΑ

- Σήκω τώρα, Μενέλας, και άρχισε να το διορθώνης. Ξέρεις καλά ότι βιάζομαι πάρα πολύ...

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ

Ή Κ. ΕΥΘΑΛΙΑ: Κι' έτσι, κ. Θρασύβουλε, μ' αυτό τον τρόπο σύγουρα θα πάρη άδεια από το γραφείο ο άντρας μου.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΞΙΩΣΙΣ

Ο όπερατέρ: - Όχι, όχι! Πολύ δοκίμα πέσατε, Γυρίστε πίσω!